

ВЛИЯНИЕ НА СВЪТЛИНАТА И НА ТЪМНИНАТА

**ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ
НА
МЛАДЕНКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ГОДИНА V (1925 — 1926 г.)
ТОМЪ II.**

**СОФИЯ
1937 г.**

ВАЖНОСТ НА СЪВЕТАТА НА ТРИНАТА

РЕЗУЛТАТИ ОТ РАБОТАТА
НА
МАШИНИСТИТЕ ОТ РАБОТАТА
СТ. 1984 — 1985 В АНДЕР
ТОМ II

ВЛИЯНИЕ НА СВЪТЛИНАТА И НА ТЪМНИНАТА.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Пишете върху следнитѣ теми:

1). Еволюция на елементитѣ.

2). Най-умниятъ бръмбаръ.

3). Какво мислятъ птицитѣ?

Въ миналата лекция говорихъ за тритѣ състояния на човѣка: Satwa, radjas и thamas. Състоянието satwa означава пълно безкористие и истина. Състоянието radjas се отличава съ голѣма деятелностъ, съ голѣма активностъ. Състоянието thamas се отличава съ голѣма инертностъ, която граничи до леностъ. Когато се намира въ това състояние, човѣкъ изпада въ пълно безразличие. За него нѣщата се обезсмислятъ. Какво ще яде, какъ ще се облича, какви мисли ще го вълнуватъ, това не го интересува. Храната му може да бжде прѣсна, може да бжде и развалена; дрехитѣ му могатъ да бждатъ скжсани, стари; мислитѣ и чувствата му могатъ да бждатъ отъ низкъ характеръ. Ако въ него не е останала никаква свещена идея, и духовното не го интересува.

Сега, като знаете отличителнитѣ чѣрти на тѣзи състояния, всѣки моментъ можете

да опредѣлите, въ кое отъ тѣхъ се намирате. Разумната природа използва тия сили, тия състояния; обаче, човѣкъ още не може да ги използва. Запримѣръ, наблюдавайте човѣка, който се намира въ състояние *satwa*, т. е. въ възвишено състояние и говори все за велики работи, за братство, за равенство, за любовъ между хората и вижте, какъ ще постъпи, когато се срещне съ своя длъжникъ, на когото е далъ десетъ хиляди лева на заемъ. Въ първо време той започва да морализира длъжника си, да го увещава да върне паритѣ, но като види, че длъжникътъ му не мисли за плащане, тогава изпада въ второто състояние — *radjas*, става активенъ и по адресъ на своя длъжникъ нахвърля безброй думи, че е нечестенъ човѣкъ, нехрани-майко и т. н. По този начинъ той изгубва равновесието си, а съ него заедно изгубва и състоянието *satwa*. Тритѣ състояния у човѣка съответствуватъ на три различни възрасти въ него. Докато е младъ, човѣкъ се намира въ състояние *satwa*, въ Божествено състояние. Тогава всичко около него му се вижда красиво, възвишено. Той е готовъ на всѣкакви жертви. Като стане 30 годишенъ, отъ тази възраст нататкъ той става силно активенъ и е готовъ, срещу всички спънки и препятствия, да излиза съ ножъ, да воюва, да се бори съ тѣхъ. Като остарѣе, човѣкъ се отдѣля вече на почивка, т. е. минава въ *thamas*, въ състояние на постоянно недоволство. Съ своето крайно недоволство, той става посмѣ-

щице за всички. За да не изпада въ това състояние, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да усилва вѣрата си.

Питамъ: може ли човѣкъ да убеди хората да вѣрватъ въ това, въ което и той не вѣрва? Въ варненско нѣкъде, живѣлъ единъ селянинъ, Нойчо, който ималъ голѣмо въображение, но неконтролирано, вследствие на което изпадалъ въ много фалшиви положения. Запримѣръ, често той се увличалъ отъ въображението си и разправялъ на селянитѣ, че билъ богатъ, че ималъ чифлици, говеда, ниви, пълни хамбари съ жито, а въ сжщностъ нищо нѣмалъ, билъ беденъ човѣкъ. Мнозина вѣрвали на думитѣ му и го считали за богатъ човѣкъ. Една вечеръ нѣколко селяни се събрали въ кръчмата да пиятъ. Между тѣхъ билъ и Нойчо. Отъ дума на дума, той отворилъ разговоръ за иманяритѣ и казалъ, че на еди-кое си мѣсто, край селото, имало заровено злато. Като го слушали, селянитѣ се въодушевили, и всѣки отъ тѣхъ взелъ мотика на рамо и трѣгналъ за посоченото отъ Нойча мѣсто, съ цель да копае, да намѣри заровеното злато. Нойчо седѣлъ и гледалъ, какъ единъ следъ другъ селянитѣ излизали отъ кръчмата и отивали да копаятъ. И той повѣрвалъ на думитѣ си, взелъ мотика на рамо и трѣгналъ следъ тѣхъ. Ще отида и азъ да копая, че ако наистина се намѣри злато, да взема дѣлъ отъ него. Къмъ коя категория ще отнесете този човѣкъ? Нѣкои хора постъпватъ точно обратно на Нойча. Тѣ иматъ всичко, богати

сж, но постоянно се оплакватъ, че нищо нѣматъ.

Следователно, докато е въ широкия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да мине презъ тритѣ състояния, да придобие опитности и знания. Тогава ще разбере, че докато минава кални, мочурливи полета, той трѣбва да бжде облѣченъ съ стари дрехи. Дойде ли до подножието на върха, дето има хубава, росна зеленина, и започне да възлиза нагоре, той трѣбва да облѣче нови, чисти дрехи. Тамъ нѣма калъ, нѣма опасностъ да се изцапа. Тѣй щото, минаватъ ли презъ поле въ време на дъждъ, вие непременно ще се окаляте. Такова нѣщо представя свѣтскиятъ животъ. Той е поле, съ глинеста почва, напоено съ вода. Дето стъпишъ, ще загазишъ и ще се окаляшъ. Тази е причината, поради която хората сж недоволни отъ свѣтския животъ и търсятъ духовния.

Кое прави човѣка доволенъ? Представете си, че едно дете се готви да декламира нѣкое стихотворение. То цѣла нощъ чете, учи стихотворението, радва се, че ще декламира. Погледнете го, на лицето му е описано доволство. Коя е причината за доволството на детето: самото приготвяне, стихотворението или възможността да излѣзе на сцена предъ публика? Доволството на детето се заключава въ самото приготвяне. То му дава възможностъ да задоволи своя вътрешенъ стремежъ да се прояви. Кой сж причинитѣ за горението на тѣлата? За да гори едно тѣло, необходимо е въздухъ, главно кислородъ. Безъ кислородъ никакво горение не

може да стане. Кислородътъ, който помага на горението, представя мисълта. Горителнитѣ материали, дърва и въглища, представятъ чувствата. Животътъ се проявява при хармонично съчетание на мисли и чувства у човѣка. Дето има животъ, тамъ има доволство. Значи, безъ мисълъ животътъ не може да се прояви. Ние живѣемъ, понеже преди насъ Богъ е мислилъ и продължава да мисли. Следователно, каквото ние преживяваме, това представя изразъ на Божията мисълъ. Коѣто живѣе добре, той добре е разбралъ Божията мисълъ. Коѣто живѣе зле, той зле е разбралъ Божията мисълъ. Въ това нѣма никакво изключение. Ще каже нѣкой, че не е като обикновенитѣ хора. — По какво се различава отъ тѣхъ? — По две нѣща: той може да бѣде или на по-високо стѣпало отъ тѣхъ, или на по-ниско. Това подразбиратъ думитѣ, че нѣкой човѣкъ не е като обикновенитѣ хора. Той не е като обикновенитѣ хора, когато става въпросъ за работа. Дойде ли до ядене, тамъ вече всичко разбира. Той лесно може да се справя съ яденето, да различава доброто отъ лошото ядене, но чувалитѣ не може да дига — тамъ е необикновенъ човѣкъ. Той мисли за себе си, че е поставенъ при изключителни условия. Изключителнитѣ условия, това сж минуситѣ на неговия животъ. Това сж отрицателнитѣ числа: — 1, — 2, — 3, — 4, — 5, — 6, — 7, — 8, — 9, — 10. Отъ минусъ десетъ по-нататкъ не може да отиде. Като мине кръга на отрица-

телнитѣ числа, той става активенъ и положителенъ.

Изобщо, всѣко активно състояние въ природата се смѣня съ пасивно; пасивното пъкъ — съ активно. Има и междинни състояния, но главнитѣ сж активно и пасивно. Чрезъ математиката човѣкъ може точно да опредѣли, следъ колко време дадено състояние ще се смѣни и съ какво състояние, именно — съ активно, или съ пасивно. Забелязано е, обаче, че две активни, или две пасивни състояния не могатъ да вървятъ едно следъ друго. Въ това отношение всѣки има опитности. Излѣзе нѣкой на сцената да декламира едно стихотворение. Всички сж доволни отъ него, ржкоплѣскавъ му. Ако рече втори пътъ да декламира нѣщо, и той нѣма бжде доволенъ отъ себе си, и публиката нѣма да е доволна отъ него.

Виденъ проповѣдникъ излиза на амвона да проповѣдва. Той е доволенъ отъ себе си, говори вдъхновено, красноречиво, и всички слушатели излизатъ възхитени отъ проповѣдъта. На другата недѣля сжщиятъ проповѣдникъ излиза да говори, но мисълъта му не върви гладко, думитѣ му се преплитатъ и, вмѣсто да се оправи, той все повече се забърква. Като излѣзе отъ събранието, не иска да срѣща хора, съ никого не иска да говори. Като се върне у дома си, мълчи, недоволенъ е отъ себе си. Следъ това трѣбва да минатъ три-четири деня, докато се освободи отъ нараняванията, които е получилъ. Можете ли да

си дадете отчетъ, на какво се дължатъ тия състояния? Такива състояния сж преживявали и преживяватъ и учени хора. Единъ ученъ започва нѣкакво изследване. Работи една година съ въодушевление: прави опити, изчислява, пише. На втората година дойде единъ упадъкъ въ духа, въ импулса му, и той напуска работата си — не се интересува вече отъ този въпросъ. На третата година отново се въодушеви, дойде му нѣкаква нова идея, и той пакъ започва да работи. Това сж приливи и отливи, които следватъ човѣка въ пжтя на неговото развитие.

Приливитѣ и отливитѣ сж състояния, които господствуватъ въ животинското царство. Това сж състояния на същества съ понизъкъ уровеньъ отъ човѣшкия. Дойдете ли до тѣзи състояния, вие трѣбва да бждете будни, да ги използвате и веднага да се подигнете нагоре. Като се наблюдавате, вие можете да правите барометрични изследвания, да видите, какъ вариратъ вашитѣ състояния. Такива наблюдения можете да правите и съ вашитѣ близки. Единъ день срѣщате единъ вашъ приятель веселъ, добре разположенъ. Като го проследите, ще видите, че следъ два-три часа състоянието му се е измѣнило: той е неразположенъ, отпадналъ духомъ, като мокра кокошка. — Защо е станало това? — Въ първия случай времето е било приятно — хубавъ слънчевъ день. Той гледа наоколо си, радва се: птичкитѣ лѣятъ, цвѣтята цвѣтятъ, хората го

гледатъ приветливо, засмѣно. Не се минава много, времето се разваля: дъждъ вали, свѣтка се, гърми, никой не му обръща внимание. Той се връща у дома си мокъръ, каленъ, недоволенъ — приливътъ се смѣня съ отливъ.

Значи, отъ една страна външнитѣ условия у човѣка, а отъ друга вътрешнитѣ условия сж причина за промѣна на състоянията. Настрое-нията на човѣка се дължатъ на физически условия, т. е. на промѣни, които ставатъ въ самата природа. Известно ни е, че човѣкъ се намира подъ влияние на природнитѣ сили. Тѣ обуславятъ неговитѣ настроения и състояния на приливъ и отливъ. Като знае това, човѣкъ възстава срещу силитѣ на природата, не иска да имъ се подава. Щомъ се яви вѣтъръ, той започва да се бори съ него, да му се противопоставя. Ще се бори часъ, два, три, петъ, най-много десетъ часа. Следъ това ще падне на земята отъ умора и ще отстѣпи. За да не губи силитѣ си и да не става нужда да се бори съ природата, човѣкъ трѣбва да знае, кога да започва работата си. За това той трѣбва да се обръща къмъ своя вътрешенъ барометъръ, който струва милиони. Има нѣщо у човѣка, което всѣкога му подсказва, кога да започне работата си.

Нѣкой тръгва на работа, но вътрешниятъ гласъ му казва: Не излизай днесъ на работа. — Защо? — Ще има голѣмъ вѣтъръ, буря, земетресение. — Не, не ме е страхъ. Азъ съмъ герой. Излиза на работа, и се случ-

ва точно така, както му се каза. Той се бори съ вѣтъра и бурята, пада, става, докато най-после се връща у дома си изнемощялъ, измъченъ и казва: Много изгубихъ днесъ! — Изгубилъ си, защото си се борилъ съ голѣмата мечка. Голѣмата мечка е опасна, тя е като отровнитѣ змии. Мнозина сж се борили съ нея, но само светиитѣ сж ѝ надвивали. Като я хване, светията я подържи малко въ ржката си. стисне я веднѣжъ-дважъ за врата и после пакъ я пусне на земята.

И тъй, вслушвайте се въ своя вътрешенъ гласъ, въ онова дълбоко вътрешно чувство, което нѣкога се явява като силенъ потикъ да направите нѣщо. Щомъ почувствувате този потикъ въ себе си, веднага мислитѣ и чувствата ви се хармонизиратъ. Понѣкога въ ума ви блѣсва мека, приятна свѣтлина, и вие виждате всичко, което предстои да стане. Това вътрешно ръководство у човѣка, което се проявява като тихъ гласъ, като свѣтлина или като чувство, ние наричаме „вътрешенъ барометъръ“. Слушайте този барометъръ. Ако го слушате, ще имате по-малко страдания. Иначе, докато мислите, че външнитѣ знания само ще ви помогнатъ, вие сте на кривъ пътъ. Знание, което не се прилага, изтощава човѣка. Запримѣръ, каква полза, че знаете да вадите квадратенъ или кубически коренъ отъ числата, ако тѣзи действия нѣматъ никакво приложение въ живота? Можете ли да вадите квадратенъ и кубически коренъ отъ

злото и отъ доброто? Колко е квадратниятъ коренъ на числото две, на десетъ и т. н.? Когато работите съ числата, вие се спирате върху това, отъ колко единици е образувано всѣко число. Числото шесть, запримѣръ, е образувано отъ шесть единици. Числото две е образувано отъ две единици.

Обаче, това не е достатъчно. Вие трѣбва да знаете, при какви условия се е родило всѣко число. Числото две се е родило при голѣми борби. Тогава въцѣлата природа, въ козмоса сж се явявали огньове, свѣтове сж се раздѣляли, ангели сж падали. Епохата, презъ която се е образувало числото две, е забележителна съ голѣмо творчество, но и съ голѣми борби, съ голѣми падания и ставания. Когато двама души се събератъ на едно мѣсто, тѣ иматъ условия да се каратъ. Човѣкъ самъ съ себе си не може да се кара. Трима души не могатъ да се каратъ. Тѣ не могатъ да възстанатъ единъ противъ другъ. Събератъ ли се десетъ души, тѣ веднага ще се раздѣлятъ на две партии и ще почнатъ да се каратъ. Свѣтътъ е създаденъ при раждане на числото две. Тази епоха е забележителна съ творчески духъ. Тогава нѣкои ангели сж паднали и сж слѣзли на земята, а други сж останали на небето. Тѣ и досега пазятъ мѣстата си. Тогава се е явилъ законътъ на поляризирането. Всѣко творчество изисква нѣкаква жертва. По-добре е да се поляризиратъ нѣщата, но животътъ да се осмисли, отколко-

то да цари навсѣкжде мъртвило и мракъ. За да се роди нѣкаква идея, въ ума на човѣка трѣбва да стане известно раздвояване. Човѣкъ ще даде нѣщо отъ себе си, но въ замѣна на това ще спечели друго. Казвате: „И питата да бжде цѣла, и стомахътъ — ситъ“. — Не, за да бжде стомахътъ ситъ, питата непременно трѣбва да пострада. Като прилагате този законъ въ живота си, вие ще видите, какво представя поляризирането и защо съществува въ свѣта.

Какво приложение има числото две въ живота? — Числото две се намѣсва при зараждане на всѣка мисль, на всѣко чувство и на всѣко действие на човѣка. При това положение, непременно ще дойдатъ изпитания и страдания, но вие трѣбва да се радвате, защото имате възможность да разберете значението на това число. Съвременнитѣ хора разбиратъ най-добре числото две. — Защо? — Защото страдатъ. Дето има страдания, тамъ присъствува числото две. Следъ числото две се явява числото четири. Вие мислите, че числата вървятъ по своя естественъ редъ: 1, 2, 3, 4, 5... — Не, първото число, което се е явило на свѣта, е дветѣ; после се е явило четири, а следъ него — три. Когато се е явило числото три, свѣтътъ се е оформилъ, т. е. самоопредѣлилъ и взелъ права посока. Хората разбиратъ само числото две, а четиритѣ, което сега влиза въ свѣта, още не го разбиратъ. Четиритѣ е човѣшко число. Щомъ се разбере числото четири,

тройката ще дойде въ свѣта. Числото три се отнася къмъ Божествения свѣтъ. Квадратътъ, т. е. числото четири представя човѣшкото въ свѣта. Трижгълникътъ, т. е. тройката, представя Божествения свѣтъ. Когато човѣшкото и Божественото се съединятъ, тѣ образуватъ дома, т. е. появяването на числото петъ — петожгълникътъ.

Сега, дръжте въ ума си мисълта за числото две. Знайте, че числото две всѣкога носи съ себе си нѣщо хубаво нѣщо. Началото може да бжде лошо, но краятъ е всѣкога добъръ.

I. У п р а ж н е н и е. Изнасяне дѣсниятъ кракъ напредъ. Ржцетѣ настрана, а после отпредъ на гърдитѣ, съ длани надолу. Прѣститѣ на ржцетѣ добре опънати единъ срещу другъ и допрѣни съ върховетѣ си. Широка полуокръжностъ съ ржцетѣ настрана и хоризонтално добре изопнати. Полуокръжности съ ржцетѣ напредъ и бавно приклякане, при което ржцетѣ се поставятъ въ първото си положение—предъ гърдитѣ, съ дланитѣ надолу. Ставане, съ правене широка полуокръжностъ на ржцетѣ хоризонтално и силно изпъване настрана. Следъ това се изнася лѣвиятъ кракъ напредъ и се прави същото упражнение. После пакъ дѣсниятъ кракъ се изнася напредъ. Всичко три пѣти съ дѣсниятъ кракъ напредъ и три пѣти съ лѣвия.

II. У п р а ж н е н и е. Ржцетѣ силно изопнати настрана, хоризонтално, съ дланитѣ надолу. Трептения на киткитѣ: отначало леко,

съ постепенно усилване и отслабване. Сжщото се прави нѣколко пѣти.

III. У п р а ж н е н и е. Лѣвата ржка изопната настрана. Дѣсната ржка прави широкъ полу-кржгъ напредъ и отива надъ лѣвата и се плъзга отъ върха на прѣститѣ ѝ, като се движи бавно, по дължината на цѣлата ржка до рамото. Следъ това сжщата ржка минава бавно предъ гърдитѣ, подъ брадата, докато се опъне настрана и така остава въ сжщото положение. Следъ това лѣвата ржка прави широкъ полукржгъ напредъ и започва бавно да се движи върху дѣсната, отъ прѣститѣ до рамото. Това упражнение се прави три пѣти съ лѣвата ржка и три пѣти съ дѣсната, при което мисълта е силно съсрѣдоточена. Презъ време на упражнението ржцетѣ трѣбва да бждатъ силно обтегнати.

IV. У п р а ж н е н и е. Ржцетѣ изопнати на-
страни. Поемане на въздухъ, кой колкото мо-
же. Следъ това бавно спущане ржцетѣ надолу
и бавно издишване на поетия въздухъ, съ
слаби прекжсвания. Презъ време на поемане и
издишване на въздуха, мисълта трѣбва да бж-
де силно концентрирана. При издишване се
брои до 20.

„В ѣ р е н ъ, и с т и н е н ъ, ч и с т ъ и
б л а г ъ в с ѣ к о г а б ж д и!“

✱

4. Лекция отъ Учителя, държана
на 6 декемврий, 1925 г. София.

СИМВОЛИ ВЪ ПРИРОДАТА.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Нарисувайте на дъската следнитѣ предмети: копие, чукъ, чаша за пиене на вода, свѣтилникъ съ свѣщъ, чешма съ каменна курна, плодно дърво и книга.

Сега, онѣзи отъ васъ, които се занимаватъ съ астрология, нека се опитатъ да поставятъ всѣки единъ отъ тѣзи предмети въ съответна за тѣхъ планета. Запримѣръ, на коя планета ще поставите копието? — На Марсъ. — Чукътъ? — На Сатурнъ, нареченъ въ грѣцката митология Хермесъ. Копието е направено за бой, за биене; чукътъ — за трошене камъни, нужни за строежъ. Нѣкога чукътъ може да падне и върху главата на човѣка, но случайно. Чукътъ има две служби, вследствие на което мжно може да се постави въ една опредѣлена планета. Донѣкжде само може да се намѣсти въ Сатурна. Кжде ще помѣстите чашата? — На Луната. — Плодното дърво? — На Венера. — Свѣтилникътъ съ свѣщъта? — На слънцето. — Книгата? — На Меркурий. Следователно, силитѣ, енергиитѣ, които човѣкъ употребява за ползуване, или за прилагане на тия предмети, сж различни. Тѣзи енергии сж

въ зависимостъ отъ енергиитѣ на мозъчните центрове, които взиматъ участие при служене съ единъ или другъ отъ тия предмети.

Сега пъкъ помислете, на кои удове въ човѣшкото тѣло отговарятъ изброенитѣ предмети. На кой удъ отговаря чукътъ? — На юмрука. — Копието? — На езика. — Свѣтилникътъ съ свѣщъта? — На мозъка. — Чашата? — На сърдцето. — Чешмата? — Сжщо на сърдцето. Всѣки предметъ представя известенъ символъ въ природата. Вие трѣбва да изучавате символитѣ, съ които природата си служи. Тѣ сж нейниятъ езикъ. Сжщевременно трѣбва да изучавате теченията въ природата, да можете лесно да се справяте съ тѣхъ, когато минаватъ презъ вашия организъмъ. Щомъ се намѣрите въ нѣкоя непозната мѣстность, по теченията, които циркулиратъ въ нея, вие можете да се ориентирате, кжде се намирате. Всѣко нѣщо въ природата е поставено точно на мѣсто. И всѣко размѣстване на силитѣ въ природата създава известна дисхармония. Запримѣръ, ако чашата, чешмата или другъ нѣкакъвъ предметъ поставите тамъ, дето не е мѣстото му, непременно ще се създаде нѣкаква дисхармония. Природата не търпи никаква дисхармония. Като изучавате астрология, вие сжщо така трѣбва да спазвате закона на символитѣ, за да можете да се ориентирате. Като наблюдавате съ звездията, ще видите, че едни отъ тѣхъ иматъ форма на тригълникъ, други — на четиригълникъ, трети — на петогълникъ; нѣкои пъкъ

сж подобни на животни, на различни неодушевени предмети. При това, важно е положението на съзвездията. Нѣкои отъ тѣхъ сж на изтокъ, други — на западъ, трети — на северъ или на югъ и т. н.

Сега, ще ви задамъ въпроса: Каква е била целта на природата, когато е създавала ябълката? Каква идея се крие въ ябълката? Не е лесно да се отговори на този въпросъ, понеже природата съзнателно крие своитѣ цели. Тя се открива на истински посветенитѣ, на ония, които следватъ нейнитѣ закони. Природата си служи съ символи, които трѣбва да се разбиратъ. Символитѣ, които ви дадохъ днесъ, сж наредени систематично, по опредѣленъ планъ. Запримѣрь, първиятъ символъ, който ви дадохъ, бѣше копието. Значи, за да извоюва свободата си, човѣкъ трѣбва да има копие. После той трѣбва да има чукъ, съ който да се огради. Чукътъ представя алхимическа сила у човѣка, съ която той трѣбва да постави всѣко нѣщо на своето мѣсто.

Следователно, човѣкъ употребява копието като сръдство за защита отъ по-низкостещи отъ него същества. Чукътъ пъкъ употребява за организиране на неорганическата и органическа материя, т. е. за създаване на здрава, солидна ограда около себе си. Понѣкога човѣкъ употребява чука и копието за борба срещу паразититѣ. Като хване нѣкой паразитъ въ главата си, той го поставя на единия си нокътъ, а съ другия, като

съ чукъ, го смачква, разрушава формата му. Съ това човѣкъ иска да каже на паразита, че не трѣбва да бжде паразитъ, т. е. да живѣе на гърба на други същества. На същото основание, когато човѣкъ забележи въ себе си едно паразитно желание, той веднага трѣбва да го постави между двата си нокъта, като между чукъ и наковалня, да му покаже, че не е този пътътъ, по който трѣбва да се развива. Всѣко паразитно желание или състояние у човѣка се движи само въ едно измѣрение, а едното измѣрение не е присѣще на човѣка. Всички мисли, чувства и желания на човѣка трѣбва да се движатъ по пътя на третѣ измѣрения. Не се ли движатъ по този пътъ, тѣ сж паразити и, като такива, трѣбва да се премахнатъ, т. е. да се превъзпитатъ.

Не давайте мѣсто на паразитни състояния въ себе си, нито имъ давайте условия да растатъ у васъ. Не може да очаква никакъвъ успѣхъ онзи, който дава мѣсто на паразитни навици, състояния или желания въ себе си. Паразитизмътъ атрофира всичко благородно и възвишено у човѣка. Докато природата е вложила у човѣка редъ дарби и способности, той трѣбва да работи върху себе си, да ги развива, да не очаква на другитѣ хора, да мисли, кого какъ да използува. Това, което природата е вложила у човѣка, той трѣбва да го тури въ действие. Когато човѣкъ започне да работи и влѣзе въ контактъ съ други хора, тогава невидимиятъ свѣтъ ще му дойде въ

помощъ. Тогава само хората, съ които е въ контактъ, доброволно ще му предложатъ услугитѣ си. Въ този родъ услуга има естествена обмѣна: единъ работи за всички, и всички — за единъ. Така работятъ ученитѣ хора помежду си. Единъ химикъ започва едно изследване, като същевременно се ползува отъ изследванията на редъ още химици, които сж работили и работятъ въ това направление. Така постѣпватъ и астрономитѣ, и математицитѣ, и духовнитѣ хора помежду си. Тѣ взаимно си размѣнятъ мисли и си помагатъ. По този начинъ могатъ да се избегнатъ всички спорове въ свѣта.

Представете си, че седемъ души искатъ да работятъ, но нѣматъ нужнитѣ пособия за това. Ако на едного отъ тѣхъ се даде копие, останалитѣ ще бждатъ недоволни, че нѣматъ работа, и ще започнатъ да спорятъ. Обаче, ако на едного се даде копие, на вторъ — чукъ, на трети — книга, на четвърти — свѣтилникъ, на пети — чешма, на шести — чаша и на седми — ябълка, тѣ ще бждатъ доволни, защото всѣки по отдѣлно ще започне работа, а същевременно ще може да помага и въ работата на другитѣ. Който има копие, той ще започне да се справя съ низшия животъ въ себе си и около себе си, а въ услуга ще му дойде този, който има чукъ въ ржката си. Който има книга, той ще започне да чете, но въ услуга ще му дойде този, който има свѣтилникъ и свѣщъ. Който има чешма на розпо-

ложение, той ще започне да напоява жаднитѣ; пѣкъ този, който има чаша въ ржката си, ще му послужи: ще налива вода въ чашата си и ще раздава на жаднитѣ. Тѣй щото, всички ще се стремятъ да си услужватъ, да се опознаватъ взаимно. Кой ще дойде въ услуга на онзи, който има ябълка въ ржката си?

Значи, всички хора трѣбва взаимно да си помагатъ. Запримѣрь, нѣкой страда и мисли, че въ свѣта нѣма подобни на неговитѣ страдания. Другитѣ пѣкъ мислятъ, че не могатъ да му помогнатъ. — Не, всички хора на земята решаватъ мжчни задачи. Тѣй щото, когато решавате своитѣ задачи, взимайте участие и въ задачитѣ на ближнитѣ си, взаимно си помагайте. Когато човѣкъ разрешава своитѣ мжчноти, едновременно съ това той разрешава мжчнотиитѣ и на другитѣ хора. Сжщото се отнася и до ученитѣ хора. Когато нѣкой ученъ работи самостоятелно въ известна област на науката, той се свързва съ умоветѣ на всички учени, които работятъ въ сжщото направление. По този начинъ тѣ си помагатъ взаимно. При това положение само човѣкъ може да дойде до вътрешно разбиране на великитѣ природни закони. При това положение само той може правилно да работи, безъ да изразходва излишна енергия.

Съвременнитѣ хора напразно изразходватъ своята енергия. Защо? — Не знаятъ, какъ и кога да употребяватъ копието, т. е. езика си. Копие, съ което не можете да вою-

вате, копие ли е? Копието може да се превърне въ перо. Питамъ тогава: перо, съ което не можете да пишете, перо ли е? Чукъ, съ който не можете да чупите камъни, чукъ ли е? Свѣщъ, съ която не можете да си служите, свѣщъ ли е? Книга, отъ която нищо не можете да научите, книга ли е? Каква книга е тази, отъ която хората нищо не могатъ да научатъ? Тази книга трѣбва да се разкъса и да се употреби за увиване на халва. Копието, чукътъ, книгата, свѣщъта, чешмата, чашата, ябълката сж символи, на които могатъ да се уподобятъ известни човѣшки състояния, за да се използватъ за работа. Въ това отношение човѣкъ понѣкога представя отворена книга, по която може да се чете. Понѣкога представя празна чаша, въ която може да се налива нѣкакво съдържание. Каквото и да представя човѣкъ, важно е и той самъ, и окръжаващитъ да придобиятъ нѣщо отъ неговото състояние. Ако сте свѣщъ, която не свѣти, каква е тази свѣщъ? Какъвъ смисълъ има човѣшкиятъ умъ, ако въ продължение на 20 години нищо не е разрешилъ? Ако нѣкой се хвали, че е свършилъ два факултета, но продължава да повтаря все чужди работи, какъвъ смисълъ иматъ двата факултета? Каква свѣщъ е тази, при която могатъ да се четатъ едни и сѣщи работи? На всѣки умъ природата е дала специална работа. Отъ всѣки умъ тя иска да роди нѣщо ново, нѣщо особено. Не се стремете да създадете нѣщо, което другъ нѣкой е създалъ. При-

родата не търпи еднообразия е всеки човекът трябва да бъде разнообразен, оригинален и гениален за себе си, а не за хора. Въпросът е още, доколко е истински гениален този, когото хората признават за гениален.

Какво нещо е гениалността? На гръцки езикът думата „гениус“ означава раждане. Оттам произлиза и думата „гений“. Геният ражда, а инженерът увива, опакова нещата. За да се създаде у човека творческа мисъл, въ ума му трябва да влизат нови струи, нови течения. Това може да се постигне чрез изучаване символите в природата. Всеки символ, с който природата си служи, внася в човешкия ум, както и в целия му организъм, известно обновяване. Като знаейт това, лекарите използват силите на природата за лекуване на някои болести. Запример, за някои нервни болни те препоръчват светлината като лечебно средство; за други — препоръчват четене на книги; за трети — работа с чука, с копие и т. н. Каквито природни символи и да се използват за лекуване на болни, целта е чрез тях да се отвлече вниманието на болния от болестта, на която той напълно се е подал. Апатичният човек, който е изгубил смисъла на живота, може да се върне към живот, като го поставят на един планински връх, който се спуска с голем отвес надолу. Положението, в което този човек се намира, стимулира енергията в организма му, и той слиза между

другаритѣ си обновенъ. Състоянието, което ще преживѣе на върха, ще го застави да мисли, да търси пътъ, какъ по-лесно и безопасно да слѣзѣ отъ стрѣмния връхъ. Ако дадете копие, или чукъ въ ржката на болния, съ копието той ще се защитава, а съ чука ще започне да работи, ще го дига и слага, вследствие на което ще подобри състоянието на своя организмъ.

Сега, ако всички изброени предмети трѣбва да се подарятъ, запитайте се, кой каквъ предметъ би желалъ да има. Ако на нѣкого подарятъ копие, за какво ще го използва? Копието може да се превърне въ перо за писане. Всички предмети, всички символи, съ които природата си служи, сж живи, вследствие на което могатъ да се трансформиратъ. Само мъртвитѣ нѣща не могатъ да се видоизмѣнятъ. Ако нѣкой ви подари мъртво копие, то ще си остане само копие. за нищо друго не можете да го използвате. Живо ли е копието, много нѣщо може да излѣзе отъ него. Отъ живото копие военниятъ може да направи перо и да стане ученъ. Ако нѣкой отъ васъ получи подаръкъ единъ живъ чукъ, въ какво ще го превърне? Отъ ржцетѣ на зидаря, живиятъ чукъ може да мине въ ржцетѣ на скулптора.

Съ какво можете да замѣстите книгата? — Съ човѣшката памѣть. Понеже въ книгата се записватъ всички нѣща, както въ памѣтьта си човѣкъ записва всички свои мисли, впечат-

ления и преживявания, затова книгата и паметта сж синоними. Като знаете всичко това, вие можете да свържете тия символи въ едно, да създадете отъ тѣхъ нѣщо цѣло. Чашата представя мастилница, въ която наливате мастило. Копието е перото, съ което пишете. Книгата представя паметта, върху която човѣкъ пише. Ябълката пъкъ представя онѣзи материали, съ които човѣкъ се храни и отъ които получава жизнена сила. Както виждате, вие можете да превеждате символитѣ въ природата и да образувате отъ тѣхъ ребуси, или да развивате цѣли разкази. Нека нѣкой отъ васъ се опита да състави единъ разказъ отъ седемтѣ символа. Природата си служи съ редъ красиви символи, които съвременната наука може да използва въ своята работа и да ги приложи въ живота. За онзи, който разбира символитѣ на природата, тѣ сж добъръ импулсъ, добъръ потикъ за работа. Като се свързва съ природата, чрезъ символитѣ, човѣкъ ще дойде до създаване на високъ идеалъ въ себе си, който отъ нищо да не се засѣга. Изворитѣ на вашия идеалъ трѣбва да бждатъ толкова високо поставени, че нищо да не може да ги размѣти. Въ пѣтя на своето движение, водитѣ на вашия изворъ могатъ да се размѣтватъ, но главата на извора трѣбва да остане винаги чиста. Вътрешно изворътъ не трѣбва да се размѣтва. Сжщото може да се каже и за вашата свѣщъ. Презъ каквито бури и вѣтрове да ми-

навате, вашата свѣщъ не трѣбва да изгасва. Изгасне ли, свѣтлината на свѣщъта ви е била слаба. Слабата свѣтлина всѣки може да изгаси, но силната — никой. Съ други думи казано: обикновената мисълъ всѣки може да заличи, но необикновената — никой не е въ състояние да изгаси.

На какво може да се уподоби чукътъ? — На човѣшката ржка. Човѣшката ржка пѣкъ символизира волята. Ето защо, всѣки трѣбва да знае, че чукътъ, т. е. човѣшката ржка или волята не се дава на заемъ, не се дава на чужди хора. Природата не позволява това. Въ чука, като символъ на природата, се крие онази първична творческа сила, съ която човѣкъ започва да работи. Желанието у човѣка да работи, да се прояви е вѣчно и произтича отъ разумния принципъ на Битието. Преди да се приложи чукътъ, словото се проявява. Щомъ се чуе словото, това показва, че копие, т. е. езикътъ е започналъ да действува. Значи, копие, заповѣдва на чука да започне работата си.

Онѣзи отъ васъ, които сж художници, или любители на рисуването, нека наредятъ тия седемъ символа въ кръгъ и тъй да ги съпоставятъ единъ къмъ другъ, че да образуватъ приятна, хармонична картина. Като имате предъ себе си картината на даденитѣ седемъ символа, вие можете да размишлявате върху тѣхъ, докато тѣ оживѣятъ въ съзнанието ви.

Щомъ оживѣятъ, вие ще се свържете съ силитѣ, които работятъ чрезъ тѣхъ, и ще видите, че тѣ сѣществуватъ не само извънъ васъ, но и въ самитѣ васъ. Колкото повече мислите върху символитѣ, предъ васъ ще се разтваря обширенъ свѣтъ за наблюдение и изучаване. Всѣки символъ отдѣлно може да даде материалъ за цѣла лекция.

Днесъ на всички въ класа подарявамъ една малка сбирка отъ седемтѣ символа. Ще вземете сбирката си и ще си отидете у дома. Презъ цѣлата седмица ще ги преглеждате, ще размишлявате върху тѣхъ, да видите, какви нови идеи ще дойдатъ въ ума ви. Каквито идеи минатъ презъ ума ви, записвайте ги. Колкото обикновени да ви се виждатъ, не се смущавайте — всичко записвайте. Следъ време, като ги прочетете, тогава ще разберете, дали сѣ хубави, или не. Има нѣща, които първоначално изглеждатъ гениални. Колкото повече време минава, тѣ ставатъ все по-обикновени, по-прости. И обратно: нѣкои работи въ началото сѣ обикновени, а съ времето ставатъ все по-необикновени, почти гениални. Човѣкъ не може изведнѣжъ да оцени хубавитѣ работи. Времето цени нѣщата. Нѣкои работи съ времето ставатъ ценни, а нѣкои се обезценяватъ. Символитѣ, съ които природата работи, преживяватъ времената. Тѣй щото, изучавайте тия символи, за да се ползвате отъ силитѣ, които сѣ

свързани съ тяхъ. Тѣ отговарятъ още и на известни състояния на човѣшката душа.

Т. м.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

»

5. Лекция отъ Учителя, държана
на 13 декемврий, 1925 г. София.

ПРИЛОЖЕНИЕ НА СИМВОЛИТЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Сега, да се спремъ пакъ върху седемтъ символа, да видимъ, какво е приложението имъ въ живота. Ако войникътъ намѣри копие-то, той ще се радва, че има оржие, съ което да се защитава срещу неприятеля. Представете си, че нѣкой човѣкъ си строи къща и му трѣбва чукъ. Ако намѣри единъ чукъ, той ще се зарадва, че може да си послужи съ него при строежа на своята къща. Другъ човѣкъ пъкъ отива на кладенеца да вади вода, но не намира никаква кофа. Поглежда натукъ - натамъ и наблизо нѣкъде намира една малка кофичка. Това е чашата, която се е превърнала въ малка кофа. Той изважда отъ джоба си едно вжже, вързва кофата за него и бързо я спуща въ кладенеца. Кофата се напълва съ вода, и той се радва, че ще задоволи жаждата си. Изтегля кофата навънъ и пие отъ нея вода. Значи, едно движение надолу и едно нагоре разрешаватъ въпроса за жаждата.

Единъ човѣкъ минава презъ гората, но замръква тамъ. Да продължи пътя си навътре, не се решава. Слънцето отдавна е залѣзло, и той не

вижда, къде да върви. Спира се замисленъ, но напипва въ джоба си свѣщъ и кибритъ. Веднага запалва свѣщъта и продължава пътя си. Той започва да разсещава, че тамъ, дето слънцето е залѣзло, свѣщъта може да продължи неговата работа. При това положение свѣщъта се осмисля. Ако сте пътникъ, който минава презъ нѣкое безводно мѣсто, вие въ скоро време ще ожаднявате и ще се измжчвате отъ жажда. Обаче, срещнете ли една чешма, мжката ви ще се превърне въ радостъ. Ще се приближите къмъ чешмата, ще извадите чаша отъ торбата си и ще утолите жаждата си. Вървите по-нататъкъ, но слънцето грѣе силно, вследствие на което умората ви расте все повече и повече. Предъ васъ се изпрѣчва едно дърво, съ нависнали плодове. Приближавате къмъ него и виждате, че това сж зрѣли, хубави ябълки. Сѣдате подъ сѣнката на ябълката, отваряте торбата си, изваждате отъ нея парче хлѣбъ, откъсвате една ябълка и започвате да ядете. Тази ябълка ще ви създаде голѣма радостъ, защото утолява глада ви, а сжщевременно използвате и нейната сѣнка. Всѣко дърво, което има плодъ, може да причини радостъ на човѣка. Като задоволи жаждата, глада, умората си, човѣкъ ще потърси нѣкоя книга, отъ която да чете и да се развива. Книгата е най-важното нѣщо за духовното подигане на човѣка.

Като имате тия седемъ символа на разположение, направете опитъ да ги съчетаете

въ една хармонична картина. Споредъ нареждането на символитѣ се сѣди за състоянието на човѣка. Тѣзи символи могатъ да се групиратъ по два-три заедно, да образуватъ нѣщо цѣло. Копието и чукътъ си хармониратъ; чашата, чешмата и ябълката — сѣщо; книгата и свѣтилникътъ съ свѣщъта — сѣщо. Така ще га наредите, да образувате отъ тѣхъ естествена картина на живота. Запримѣрь, ще нарисувате единъ войникъ съ копие въ ржка, съ което е наранилъ едно сърдце. По-нататкъ, едно до друго, чешма, чаша и ябълково дърво. Следъ това ще нарисувате свѣщъ, книга и човѣкъ, който чете. При чука пѣкъ ще нарисувате кжца, която единъ зидаръ гради. Близо до кжщата ще нарисувате двама души, които гледатъ, какъ се строи, кога ще бжде готова, за да влѣзатъ да живѣятъ въ нея. Кълвачътъ кълве тукъ-таме по дърветата, търси червеи, а косътъ, като намѣри готова дупка, използва я за кжщичка. Кълвачътъ разрешава въпроса за прехраната, а косътъ разрешава жилищната криза. Като имате тия символи на разположение, съчетайте ги въ каквото положение искате. Вмѣсто двама души около кжщата, вие можете да нарисувате ученици, които гледатъ, какъ се гради училището имъ. Както и да съпоставите тия символи, свѣтилникътъ съ свѣщъта ще поставите най-горе, понеже тя освѣтява всички нѣща. Налѣво ще поставите чешмата, чашата и ябълката, понеже тѣ представятъ чувствата. На-

дѣсно ще поставите книгата, а отдолу — чукътъ.

Когато си служатъ съ символи, хората трѣбва да иматъ предъ видъ значението на мѣстото, посоката или времето, когато даденъ символъ се изнася. Запримѣръ, не е все едно, дали копие се държи въ лѣва или въ дѣсна ржка. Не е все едно, дали свѣтлината иде отдолу, или отгоре. Природата, както и невидимиятъ свѣтъ си служатъ съ символи, които употребяватъ точно на опредѣлено време и мѣсто. Когато иска да подсказже на нѣкой човѣкъ, че ще научи нѣщо ново, невидимиятъ свѣтъ му създава сънь, че пие вода отъ чистъ планински изворъ. Ако иска да го предупреди, че ще развие силата си, невидимиятъ свѣтъ му създава сънь, че носи копие въ дѣсната си ржка. Ако на сънь му дадатъ единъ чукъ, това показва, че ще придобие нѣкакво изкуство. Ако сънува, че държи празна чаша въ ржката си, това показва, че надеждитѣ му нѣма да се сбжднатъ. Ако сънува, че яде плодове, ще преживѣе нѣщо неприятно. Ако сънува, че му даватъ пари, ще говорятъ нѣщо лошо по неговъ адресъ. Ако сънува, че по главата му лаятъ паразити, пари ще получи. Значи, паритѣ сж паразити, като тѣзи, които нападатъ човѣка. Ако сънува, че носи запалена свѣщъ, която не изгасва на вѣтъра, това предсказва нѣщо добро. Изгасне ли свѣщъта, това е лошъ признакъ. Ако сънува, че пълни и изпразва една чаша, това показва, че му предстои чистене, и на физическия, и въ духовния

свѣтъ. Преди да напълните чашата съ вода, вие я измивате добре. Следъ това я пълните и пиете отъ нея.

Тъй щото, изпаднете ли въ лошо разположение на духа и се почувствувате изоставени, безъ приятели въ свѣта, приложете къмъ себе си метода на празнене и пълнене на чашата. Измийте добре чашата, напълнете я съ вода и пийте отъ нея. Като черпите вода отъ извора, размишлявайте върху изворитѣ въ природата. Има два вида извори: едни отъ тѣхъ текатъ постоянно, а други, само когато вали дъждове. Бждете отъ първитѣ извори, които непрестанно текатъ. Ако сте изворъ, който постоянно тече, хората ще ви посещаватъ. Не само хора, но всички живи същества ще ви посещаватъ. Около васъ ще се чуватъ пѣсни, гласове — никога нѣма да бждете изоставени. Ако извирате постоянно и давате отъ себе си безкористно, животътъ ви непременно ще се изправи. Който прилага положителнитѣ методи въ живота си, безъ да очаква нѣщо, той ще има резултати. Положителната наука и философия, положителниятъ животъ всѣкога носятъ добри резултати.

Човѣкъ трѣбва да си служи съ символи тѣ на природата, но съзнателно. Запримѣръ, детето не може да си служи съ копието и съ чука. Силниятъ, разумниятъ човѣкъ употребява на мѣсто и копието, и чука. Обаче, попаднатъ ли въ рѣцетѣ на детето, тѣ ще създадатъ редъ пакости и нещастия. Тѣ сж методи за

възрастни, за разумни хора. Съ чашата, съ чешмата, съ ябълката и децата могат да си служат. На чешмата могат да кацатъ и птички, и насѣкоми, и пеперуди. Чешмата и плодното дърво сж символи, близки до материалния свѣтъ, затова съ тѣхъ могат да си служатъ всички живи същества. Дойдете ли до книгата и до свѣщъта, ще знаете, че съ тѣхъ могат да си служатъ само разумнитѣ, възрастнитѣ хора. Колкото и да четете отъ книгата, детето нищо не може да разбере. Като порасне и придобие опитности, като стане ученикъ, той може да се ползува отъ книгата. Ако дадете свѣщъ и кибритъ въ рѣцетѣ на дете, то веднага ще я запали, ще я изгори. Детето не мисли, че свѣщъта денемъ не му е нужна. Ще я запали да изгори, а вечеръ, когато му потрѣбва, ще седи на тъмно.

Значи, свѣщъта, книгата, копието и чукътъ сж за възрастнитѣ хора, а чашата, чешмата и ябълката сж за децата. Чешмата символизира живота. Това показва, че животътъ е започналъ съ чешмата. После се е явила ябълката. Съ явяването си, ябълката е внесла жизнени сили въ човѣшкия организъмъ. Най-после се е явила чашата, като символъ на неизпълнени човѣшки желания. Тя създава разочарования въ живота. Каквото се налѣе въ чашата, човѣкъ трѣбва да го изпие. Съдържанието въ чашата не може и не трѣбва да седи дълго време неизползувано. Ето защо, когато човѣкъ намисли да прави нѣщо, той трѣбва

веднага да пристъпи къмъ реализирането му. Не отлагайте нѣщата. Щомъ желанията ви сж добри, веднага пристъпвайте къмъ реализирането имъ. Отлагате ли ги, чашата може да се строши. Щомъ чашата на човѣка се строши, той непременно ще пострада.

И тъй, седемтъ символа, които ви дадохъ, както и всички останали, съ които природата си служи, сж методи за работа. Разумниятъ човѣкъ може правилно да използва символитъ на природата. Когато разумниятъ човѣкъ вземе копие въ ржка, това показва, че той има насреща си неприятелъ, съ когото трѣбва да воюва. За да се справи съ него, той трѣбва да вземе всички предпазителни мѣрки. Нито копието, нито чукътъ сж страшни, но човѣкъ трѣбва да знае, какъ и кога да ги употребява. Не може ли да ги използва, т. е. да ги тури на работа, тѣ нищо не струватъ. Нѣкой се хвали, че е свършилъ гимназия или университетъ, но самъ не знае, защо е свършилъ и къде може да приложи знанието си. Знанието е на мѣстото си само тогава, когато може да се впрегне на работа. Когато копието попадне въ ржката на хирурга, съ него той може да помогне и на приятеля, и на неприятеля си. — Какъ? — Ще мушне мѣстото, дето е циреятъ му, и нечистата материя ще изтече навънъ. При това положение и двамата ще му благодарятъ, че ги е освободилъ отъ болка и зараза. Копието трѣбва да се употребява разумно. Това се отнася до всички

критици. Критикътъ трѣбва да употребява копието, т. е. езика си само по отношение на болни мѣста. Щомъ види нѣкое болно мѣсто, той трѣбва да го бодне, за да изтече нечистата материя навънъ.

Кжде може да се приложи чукътъ? Дето има любовъ, тамъ, именно, чукътъ се прилага. Казваме: „Богъ е Любовъ“. Какъ се провѣрва тази любовъ? Срѣщате единъ човѣкъ, който се оплаква, че нѣма кжща, нѣма кжде да живѣе. Щомъ се обърне къмъ любовта, тя удря съ пръчицата си, съ магическия си чукъ, и кжщата веднага се съгражда. Понеже този човѣкъ е уповавалъ на любовта, тя му казва: Влѣзъ въ тази кжща и не се страхувай отъ условията на живота. Който търси любовта и уповава на нея, той всѣкога ще може да излѣзе надъ мжчнотиитѣ и страданията.

Сега, начъртайте единъ трижгълникъ, странитѣ на който да се намиратъ въ отношение 5:5:10. Въ съзнателния животъ трижгълникътъ символизира Духа. Числото петъ пѣкъ показва дейтелността на човѣка въ живота. Когато нѣкой човѣкъ грѣши, това се дължи на волята, главно на сърдцето му, а не на неговия умъ. Когато чувствата се намѣсватъ въ работитѣ на човѣка, той започва да се колебае и се спѣва. Колкото близо да е човѣкъ до истината, щомъ чувствата му се намѣсватъ въ нѣкоя работа, всичко пропада: и любовъ, и животъ, и музика. — Защо? — Защото чувствата представятъ гжста срѣда, въ която пречупванията

на свѣтлината и отклоненията ѝ отъ правата линия сж голѣми. Възъ основа на това, всѣки човѣкъ трѣбва да знае, въ каква срѣда живѣе, за да опредѣли жгѣла на своето отклоняване отъ правия пжтъ. Числото десетъ е положително. Следователно, то представя рѣдка срѣда. Дветѣ петорки въ числото десетъ иматъ смисълъ само въ разумния животъ. Ако животътъ не е разуменъ, тѣ не проявяватъ своето действие. Ако единъ разуменъ човѣкъ види трижгълника, той ще чете по него като по книга: колко ученици сж присѣтствували въ класъ, какво имъ е говорено и т. н.

Това сж малки нѣща, но който знае малкитѣ работи, той ще знае и голѣмитѣ. Запримѣръ, срѣщате единъ хиромантикъ, и той веднага започва да чете по линиитѣ на ржцетѣ, по формата и голѣмината на прѣститѣ. Какъ чете, нѣма да обяснявамъ. Хиромантията е наука, която всѣки може да провѣри. Виждате двама души, на възраст 33 г., еднакво високи, но съ различно дълги прѣсти на ржцетѣ. У единия отъ тѣхъ показалецътъ е дългъ 7 см., а у другия — 12 см.. Това различие на прѣститѣ се дължи на различнитѣ опитности въ миналитѣ животи. Който има дълги прѣсти, изобщо, а показалець 12 см. дългъ, това показва, че той обича да се мѣси въ чужди работи, да настоява на своето. Сжщевременно, той обича да се занимава съ отдѣлни факти. Вториятъ, който има показалець, дългъ 7 см., не се интересува отъ

отдълни факти. Той се интересува отъ общи работи. Между числата 7 и 12 има известно отношение. Какъвъ е резултатътъ между тѣхъ, това е неизвестно. Обаче, за хиромантицитѣ числата сж живи. Чрезъ редъ наблюдения и съпоставяния на фактитѣ, тѣ сж дошли до правилни заключения. Не е лесно да се опредѣли човѣшкиятъ характеръ по прѣститѣ, по линиитѣ на рѣцетѣ, но днесъ усилено се работи въ това направление. Единъ день науката ще се домогне до абсолютни резултати. И астрономитѣ днесъ опредѣлятъ разстоянието между слънцето и земята приблизително. Ще дойде день, когато това разстояние ще бѣде точно опредѣлено. За да се дойде до абсолютнитѣ величини въ науката, за това се изискватъ не само външни, но и вътрешни методи. Задачата на окултната наука не седи въ изправяне погрѣшкитѣ на хората. Който грѣши, той самъ трѣбва да изправя погрѣшкитѣ си.

Сега, да се върнемъ къмъ числата. Числото петъ е число на чувствата. То има свои добри и лоши страни. На колко можете да съкратите числото петъ? — На петъ, т. е. само на себе си. — На колко можете да съкратите числото десетъ? — На две, на петъ и на десетъ. Всѣко число, дѣлено само на себе си, дава единица. Отъ това гледище, единицата показва произхода на нѣщата. Тя е абсолютна мѣрка, съ която се измѣрватъ всички величини. Въ този смисълъ единицата представя разумното

начало въ свѣта. Съ единицата разумниятъ човѣкъ може да мѣри всички нѣща. Като прилага единицата навсѣкжде, той ще придобие истинско знание. Съ каква мѣрка си служатъ нѣкои учени? — Съ нулата. Тѣ я взиматъ като предѣлна мѣрка, надъ която вѣрватъ положителни величини, а подъ нея — отрицателни. Когато единицата, абсолютната мѣрка на нѣщата, се постави предъ нулата, образува се числото десетъ — число на положителни, творчески енергии. То показва, какво може да извърши човѣкъ при дадени условия. По числата могатъ да се опредѣлятъ развиващитѣ се събития въ свѣта. Ученикътъ трѣбва да работи съ числата, да прави измѣрвания, наблюдения, изучавания, да види, какви сили се криятъ въ тѣхъ. Въ това отношение той не познава даже себе си. Измѣрвали ли сте височината и широчината на челото си, дължината на веждитѣ, на носа си, да знаете, колко сж голѣми? Ако въ продължение на десетъ години човѣкъ може да продължи носа си само съ единъ милиметъръ, въ умствено отношение той е постигналъ много нѣщо. Сжществуватъ известни отношения между числата, които отговарятъ на дължината на носа, на веждитѣ, на ушитѣ на човѣка и неговитѣ умствени способности. Тѣзи числа не сж случайни, тѣ отговарятъ на вжтрешнитѣ сили и способности на човѣка.

Въ това отношение сжществата отъ висшитѣ свѣтове, които се занимаватъ съ човѣка,

иматъ точни данни. Тѣ знаятъ за всѣки човѣкъ, колко косми има на главата, на веждитѣ, на брадата, както и по цѣлото си тѣло. Тѣ знаятъ още, каква е дължината и дебелината на тия косми, по колко сантиметра нарастватъ всѣка година. Тѣ държатъ точна и подробна смѣтка за развитието на човѣка отъ раждането до смъртта му. Онзи човѣкъ, който не разбира и не вѣрва въ тия нѣща, би помислилъ, че слуша приказка отъ „Хиляда и една нощъ“. Сегашнитѣ хора сж повече суевѣрни, отколкото вѣрващи. Кажете ли на човѣка това, което иска да стане, той ще ви повѣрва. Ако на човѣкъ, съ силно критически умъ, който има желание да забогатѣе, кажете, че на еди-кое си мѣсто има заровени пари, той ще повѣрва и ще отиде да копае. Човѣкъ е склоненъ да вѣрва въ това, което отблизо за-сѣга неговиятъ животъ.

Има единъ день презъ годината—за едни народи е първи май, а за други—първи априлъ, когато на всички хора, млади и стари, ученици и учители, се позволява съзнателно да си правятъ шеги, да се лъжатъ, за да се изпитватъ едни-други, доколко сж умни и досѣтливи, доколко съзнанието имъ е будно. Ученицитѣ особено се радватъ на този день, защото иматъ възможность свободно да се пошегуватъ съ учителитѣ си. Когато нѣкой отъ учителитѣ влѣзе въ класъ, единъ отъ ученицитѣ става отъ мѣстото си и съобщава на учителя, запримѣръ, че пощальонътъ му е донесълъ

една важна телеграма. Учителѣтъ напуща класа, пита разсилнитѣ за телеграмата; но тѣ нищо не знаятъ. Влиза въ учителската стая, пита колегитѣ си за телеграмата; тѣ нищо не знаятъ, но започватъ да му се смѣятъ, казватъ му, че навѣрно ученицитѣ сж се пошегували съ него. Едва тогава той се досѣща, че днесъ е опредѣлениятъ день за шега и не се сърди. Значи, човѣкъ е готовъ да вѣрва въ всѣко нѣщо, което очаква, или което иска да бжде.

Въ единъ отъ университетитѣ на американскитѣ щати се случила следната забавна шега. Единъ отъ председателитѣ на Щатитѣ ималъ синъ въ университета. Той пожелалъ единъ день да отиде при ректора на университета, да го запита, какъ работи синъ му. Той впрегналъ своя лекъ кабриолетъ, съ единъ конъ, и тръгналъ съ него къмъ университета. Като стигналъ до университета, той оставилъ кабриолета си вънъ и влѣзълъ при ректора. Въ това време група студенти решили да му устроятъ една шега: разглобили кабриолета на части и, една по една, ги качили на покрива на университета. Следъ това качили и конътъ. Сглобили кабриолета, впрегнали коня и слѣзли долу. Кабриолетътъ, съ коня заедно, изглеждалъ като паметникъ. Когато председателятъ на Щатитѣ излѣзълъ вънъ, останалъ очуденъ, че кабриолетътъ му го нѣмалъ. Погледналъ натукъ-натамъ, не го видѣлъ. Потърсилъ хора, студенти наоколо си, да запита, не сж

ли видѣли кабриолета му, но никого не намѣрилъ. Най-после погледналъ нагоре и, за свое голѣмо очудване и изненада, той видѣлъ на покрива на университета своя кабриолетъ, съ коня заедно. Какъ е станало това, кой го е направилъ, не могълъ да разбере. Посмѣлъ се на тази чудна шега и влѣзълъ въ университета, да помоли нѣколко студенти да му услужатъ, да свалятъ по нѣкакъвъ начинъ кабриолета му отъ покрива на зданието. Студентитѣ веднага излѣзли вънъ да видятъ, какво има на покрива. Сериозни, като че нищо не знаятъ и никого не подозиратъ, тѣ се наели да услужатъ на председателя на Щатитѣ, за което били богато възнаградени.

Коя е причината за тия шеги? — Духовитостъта на младитѣ. Въ този родъ шеги не се крие никаква злоба, никакво лошо намѣрение. Такива шеги ставатъ и въ живота на хората. Невидимиятъ свѣтъ имъ устройва редъ шеги, чрезъ които изпитва тѣхната вѣра, съобразителность, умение и т. н.

Уп ра ж н е н и е. Дѣсната ржка се поставя на лѣвото рамо. Дѣсниятъ кракъ се изнася напредъ, силно изопнатъ, а лѣвиятъ кракъ, отъ колѣното надолу, бавно прикляка къмъ земята и после бавно се издига нагоре.

Следъ това лѣвата ржка се поставя на дѣсното рамо, лѣвиятъ кракъ се изнася напредъ, а дѣсниятъ кракъ се свива въ колѣното. бавно се огъва надолу, а после бавно се издига.

Това упражнение има за целъ да кали волята, да концентрира ума, за да контролира проявитѣ и на най-малкитѣ удове. Като правите упражнението, съзнанието ви трѣбва да е будно, всѣкога да присѣтствува. Щомъ сте неразположени духомъ, правете това упражнение, и ще видите, какви резултати ще имате. Правете това упражнение десетъ деня наредъ, всѣка вечеръ, преди лѣгане, по три пѣти.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

✱

6. Лекция отъ Учителя, държана на
20 декемврий, 1925 г. — София.

ПЪЛНЕНЕ И ПРАЗНЕНЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се резюме отъ работитѣ върху:
„Най-любимата ми тема“.

Чете се темата: „Еволюция на елементитѣ“.

За следния пътъ пишете върху темата:
„Най-полезното растение“.

Геометрията се занимава съ изучаване на различнитѣ фигури и тѣла. Какво представя кръгътъ, споредъ съвременната геометрия? — Пространство, заградено съ крива линия, на която всички точки сж еднакво отдалечени отъ една вътрешна, наречена центъръ. Споредъ насъ кръгътъ представя хармонични възможности на разумния животъ. Възможноститѣ, които се криятъ въ кръга, сж възможности на цѣлия козмосъ. Тия възможности сж въ зависимостъ отъ всички планети. Човѣкъ представя единъ малък свѣтъ, микрокозмосъ. Да познавашъ човѣка, това значи да познавашъ цѣлата вселена, голѣмия свѣтъ — макрокозмосътъ.

Когато наблюдавате промѣнитѣ на луната, вие се спирате върху фазитѣ на нейното пълнене и празнене и вадите редъ научни заключения. Запримѣръ, когато се празни, луната

указва единъ родъ влияния върху явленията въ природата; когато се пълни, тя указва съвършено противоположни влияния върху явленията въ природата. Когато садите бобъ, царевица, пшеница, любеници, или друго нѣщо, добре е, това да става въ периода на пълнене на луната. Пълненето на луната внася потикъ, импулсъ за растене на растенията. Но въ това време тѣ не могатъ да растатъ. Тѣ иматъ само вжтрешенъ потикъ за растене, обаче, самото растене спира. Щомъ луната започне да се празни, и растенето на растенията започва. Значи, свѣтлината на луната, при пълненето ѝ, се отразява отрицателно върху растенето, т. е. спира растежа на растенията.

Сжщиятъ законъ се отнася и до растенето на човѣка. Когато болниятъ иска да се излѣкува отъ болестъта си, лѣкаритѣ му препоръчватъ да гледа луната, когато се празни, и да се свързва съ нея. Пълни ли се луната, той трѣбва да затваря кепенцитѣ на прозорцитѣ си, да не прониква свѣтлината ѝ въ неговата стая. Става ли въпросъ за слънчевата свѣтлина, тамъ и болниятъ, и здравиятъ трѣбва да се излагатъ на нейното благотворно влияние. Когато изучавате характера и способноститѣ на човѣка, виждате, че върху тѣхъ сж указвали влияние условията, при които даденъ човѣкъ се е родилъ, влиянието на различнитѣ планети върху него — луната, въ различнитѣ си фази, слънцето и т. н. Идеитѣ на човѣка растатъ и се разви-

ватъ въ периода на празнене на луната, а добродетелитѣ — въ периода на нейното пълнене. Пълненето на луната се отразява благотворно върху ония хора, които искатъ да се развиватъ духовно. И венера има сжщитѣ фази на пълнене и празнене, както луната. Изобщо, въ пѣтя на своето движение, всѣка планета има свои специфични фази, презъ които минава. Различнитѣ фази се отразяватъ различно върху различнитѣ хора. Венера, запримѣръ, действува върху чувствата на човѣка. Растенето и развитието на човѣшкитѣ чувства става въ периода на празненето на венера.

И тъй, ще знаете, че влиянието на планетитѣ върху човѣка е неизбѣжно. — Защо? — Защото тѣ влияятъ и върху земята. Щомъ влияятъ на земята, върху която живѣемъ, неизбѣжно ще влияятъ и върху насъ. Планетитѣ сж живи, разумни сжщества. Следователно, влиянията имъ върху хората представятъ разумни отношения. Днесъ планетитѣ се разглеждатъ като символи, но въ бждеще, когато човѣкъ достигне високо развитие, той ще проникне въ тѣхната сжщина, ще разбере, какви тайни се криятъ въ тѣхъ. Забелязано е, че луната, въ своитѣ фази на пълнене и празнене, се отразява особено чувствително върху нѣкои натури: когато луната се пълни, тѣ сж неспокойни, не могатъ да спятъ. Щомъ луната започне да се празни, тѣ се успокояватъ. Безпокойствието, което нѣкои хора изпитватъ при пъл-

нене на луната, се дължи на излишна енергия въ тѣхъ, която се отразява върху мозъка, върху дробовѣтъ или върху стомаха имъ. Какъ могатъ да се справятъ съ тази енергия? Тѣ трѣбва съзнателно да работятъ върху себе си, да намѣрятъ начинъ, чрезъ който да се справятъ съ излишната енергия.

Сега азъ говоря по въпроса за влиянието на планетитѣ, за да си обясните всички ваши прояви, и по този начинъ да поставите живота си на солидна основа, да знаете, кога какъ да постѣпвате. За тази целъ вие трѣбва да се заемете съ възпитание на волята си. Който има възпитана воля, той знае, кои отъ желанията си трѣбва да ограничи и на кои отъ тѣхъ да даде пътъ, да се реализиратъ. Сжщото се отнася и до мислитѣ на човѣка. Който има възпитана воля, той знае на кои мисли да даде пътъ, и кои да ограничи. Че нѣкоя лоша мисль минала презъ ума ви, това ни най-малко не ви дава право да я допуснете въ себе си, да ѝ дадете възможность да се реализира. Човѣкъ трѣбва да пресѣва мислитѣ си, да дава ходъ само на ония отъ тѣхъ, които носятъ благо, както за него самия, така и за неговитѣ ближни. Българитѣ иматъ една поговорка, която може да се приложи за дадения случай. Тѣ казватъ: „Не всичко, което хвърчи, може да се яде“. Значи, всѣка мисль, която минава презъ човѣшкия умъ, не може да се реализира. И всѣко желание, което минава презъ човѣшкото сърдце, не може да се реализира.

Ако всички мисли и желания на човѣка се реализиратъ, това значи да се предизвикатъ голѣми нещастия въ живота му. Понѣкога нереализиранитѣ идеи причиняватъ по-голѣма радостъ на човѣка, отколкото реализиранитѣ.

За изяснение на тази мисълъ ще приведа следния примѣръ. Вие сте пѣтникъ, предстои ви, обаче, да минете отъ единия брѣгъ на една рѣка на другия, и оттамъ нататѣкъ да продължите пѣтя си. Рѣката е дълбока, не може да я преминете, освенъ ако знаете да плавате. Вие не знаете да плавате, но отдалечъ още виждате, че има мостъ, презъ който можете да минете. Тѣкмо се радвате, че сте видѣли моста, когато единъ човѣкъ ви пресрѣща и ви предупреждава по никой начинъ да не минавате презъ моста, защото гредитѣ му сж съвършено изгнили. Въ първия моментъ вие се сепвате, оставате недоволни, че желанието ви да минете презъ рѣката и да продължите пѣтя си, остава нереализирано. Обаче, като помислите малко, недоволството ви се превръща въ радостъ, че животътъ ви е спасенъ. Вие казвате: Благодаря на Бога, че съ нереализиране на своето желание можахъ да спася живота си.

Представете си, че ви предстои да минете отъ единия брѣгъ на рѣката на другия, но безъ мостъ. Знаете, че тази рѣка нѣма мостъ и разчитате на изкуството си да плавате. Тѣкмо се готвите да преплавате рѣката, когато единъ човѣкъ ви настига и казва, че малко по-надолу отъ мѣстото, дето се намирате, е построенъ

новъ, здравъ мостъ. Вие веднага се отправяте къмъ моста, доволни, радостни, че идеята ви, да преминете рѣката, се реализира по-лесно, отколкото сте очаквали.

Това сж примѣри, които често се срѣщатъ въ живота. Случва се понякога, че гредитъ на моста, презъ който трѣбва да минете, сж изгнили. Какво трѣбва да правите тогава? За предпочитане е десетъ години да чакате, докато се постави новъ, здравъ мостъ, отколкоио да минете презъ изгнилия мостъ и да намѣрите смъртта си. И най-малкиятъ, най-неинтензивниятъ животъ е за предпочитане предъ смъртта. Представете си, че единъ вашъ познатъ дойде при васъ и ви предложи да влѣзете съ него въ едно търговско предприятие, като ви казва, че въ една година само ще спечелите голѣми суми. Вие се полагомите и, колкото спечелени пари имате, влагате въ предприятието. И той влага своитѣ пари. Започвате предприятието съ двеста хиляди лева. Цѣла година работите усърдно, но въ края на годината, вмѣсто да спечелите нѣщо, вие изгубвате всичко, което сте вложили. Предприятието ви пропада напълно и ви предстои отново да работите, да върнете вложенитѣ двеста хиляди лева. Колко години трѣбва да работите, за да върнете тия пари?

Съвременнитѣ хора се намиратъ предъ такива свои желанія, за реализирането на които внасятъ по двеста хиляди лева основенъ капиталъ, но въ края на краищата всич-

ко изгубватъ. И следъ това, години наредъ трѣбва да работятъ усилено, да изживѣятъ редъ терзания, за да възстановятъ загубата, която сж претърпѣли. Струва ли за едно преходно желание да излага човѣкъ живота си на карта? За да се изплати дългъ отъ двеста хиляди лева сж нужни най-малко седемъ години, ако се плаща месечно по три хиляди лева. Ще кажете, че човѣкъ трѣбва да живѣе. — Какъвъ животъ е този, който е пъленъ съ терзания? Да живѣе човѣкъ седемъ години въ радостъ и да спечели двеста хиляди лева, това има смисълъ. Но да живѣе седемъ години въ терзания, за да изплати двеста хиляди лева дългъ, такъвъ животъ нѣма смисълъ. Въ такъвъ животъ нѣма никакво растене. Животътъ има смисълъ, когато човѣкъ расте, развива се и принася плодъ. Този животъ наричаме ние разуменъ, правилень. Това значи да върви човѣкъ въ правия пътъ.

Какво представя правиятъ пътъ? — Правиятъ пътъ подразбира съприкосновение съ реалността на живота. Оттамъ, и всѣка права мисълъ, всѣко възходящо желание сжщо така подразбира съприкосновение съ реалността. Само такива мисли и желания могатъ да се реализиратъ. Само такива мисли и желания сж въ състояние да усилятъ вѣрата на човѣка. Следователно, не се стремете къмъ реализиране на такива мисли и желания, които не могатъ да усилятъ вѣрата ви. Щомъ се колебаете или съмнявате въ една работа, не при-

стѣпвайте къмъ реализирането ѝ. У всѣки човѣкъ има едно вътрешно чувство, вътрешенъ усѣтъ, който му подсказва, дали ще има успѣхъ въ това, което предприема, или нѣма да има. Който слуша това свое чувство и му се подчинява, той никога нѣма да сгрѣши. Каквито противоречия да срѣщате отвънъ, щомъ това чувство ви подсказва да започнете една работа, започнете я безъ страхъ и колебание. Въ правотата на това чувство нѣма никакво изключение. Ако то не подсказва на човѣка да започне ли дадена работа, или не, въ помощъ ще му дойде умътъ. Умътъ ще започне да съветва човѣка: Започни тази книга. Като я напишешъ, критиката ще се произнесе добре за нея, ще се търси много, и ти ще се прославишъ. Напишешъ книгата, напечаташъ я, но въ края на краищата, не само че не се прославяшъ, не само че не търсятъ книгата ти, но тя минава съвсемъ незабелязано, а ти пропадашъ материално и морално. И следъ това втори пѣтъ не помисляшъ да пишешъ нѣщо.

Съвременниятъ свѣтъ е пѣленъ съ критичи, но най-голъмъ критикъ отъ всички е Луциферъ. Той е сведущъ въ всички области на живота: и въ наука, и въ религия, и въ изкуства. Той познава психиката и на младия, и на стария въ подробности. Той знае, кого кжде да пипне. Докато застави човѣка да влѣзе въ нѣкакво предприятие, или да започне нѣкаква работа, той употребява всичкото си красноречие. Хване ли се на мрежата му, тогава

пъкъ ще употреби всичкото си изкуство да му противодействува, докато се провали. Дето Луциферъ влѣзе, тамъ прахъ и пепелъ се дига. Влѣзе ли между двама души, които се обичатъ, въ скоро време тѣ започватъ да се каратъ — отношенията имъ се развалятъ. Единиятъ казва, че е на особено мнение по въпроситѣ, и другиятъ казва, че е на особено мнение. Никакво особено мнение нѣматъ тѣзи хора, но Луциферъ е влѣзълъ между тѣхъ и ги е раздѣлилъ. Единиятъ казва, че бобътъ трѣбва да се сѣе презъ мартъ, за да стане по-добъръ. Другиятъ казва, че за да стане по-добъръ, бобътъ трѣбва да се сѣе презъ априлъ. И така, спорътъ започва. — Защо спорятъ? Ако е въпросъ за две мнения, нека направятъ опитъ. Нека единиятъ посади боба презъ мартъ, другиятъ — презъ априлъ и ще видятъ, кой отъ двамата е правъ. Опитътъ разрешава въпроситѣ, а не спорътъ. Споредъ земедѣлцитѣ, житото се сѣе два пжти презъ годината: отъ Димитровъ день до декември месецъ—зимница, а презъ пролѣтътъ—лѣтница. Споредъ законитѣ на природата всѣкога може да се сѣе. Ако времето не позволява да се сѣе на физическия свѣтъ, позволява да се сѣе въ духовния, или въ умствения свѣтъ.

Отъ астрологическо гледище, презъ кои знакове слизатъ хората на земята? — Презъ всички знакове. Обаче, успѣхътъ въ живота имъ не е еднакъвъ. Нѣкои хора идатъ на зе-

мята при благоприятни съчетания на планетитѣ, вследствие на което работитѣ имъ вървятъ добре. Нѣкои хора идатъ при неблагоприятни съчетания на планетитѣ, вследствие на което работитѣ имъ не вървятъ добре. Значи, както не може да се сѣе бобъ, или други храни, по всѣко време, така и за идването на човѣка на земята се изисква благоприятно време. Не дойде ли човѣкъ при благоприятни условия, все ще има нѣщо въ живота му да куца. За-примѣръ, ако човѣкъ има силно развито въ-ображение, като слуша нѣкой музикантъ да свири, или като чете произведенията на нѣкой писателъ, той започва да имъ приписва качества по-високи, отколкото тѣ въ действителностъ иматъ. Той ги счита гениални, но не минава година—две, и се разочаровава отъ тѣхъ. На какво се дължатъ разочарованията? — Разочарованията се дължатъ на факта, че въображението на даденъ човѣкъ е минало презъ периода на празнене на луната.

Защо хората се хвалятъ? — Въ повечето случаи хваленето има за основа нѣщо користоно. Въ баснята „Пѣтелъ и лисица“ се разправя, какъ лисицата се спрѣла подъ едно дърво, на което пѣтелътъ стоялъ, и започнала да го хвали за голѣмото му изкуство. — Защо го хвалила? — Защото пѣтелътъ държалъ въ устата си парче сирене. Поласканъ отъ хвалбитѣ на лисицата, пѣтелътъ започналъ да кукурига: отворилъ устата си, и сиренето паднало на земята. Лисицата взела сиренето, из-

ла го и следъ това се обърнала къмъ пѣтеля съ думитѣ: Ти си голѣмъ простакъ, нищо не разбирашъ огъ живота, нѣмаква философия нѣмашъ. Наследната година лисицата пакъ видѣла пѣтеля на дървото, съ сирене въ уста, и започнала да го хвали, съ цель и този пѣтъ да вземе сиренето му. Пѣтельтъ погледналь къмъ нея, спокойно изяль сиренето си и следъ това започналь да кукурига. Лисицата му казала: Петльо, както виждамъ, много си поумнѣль.—Да, добре научихъ урока, който ми предаде. Като учителка, ти ми предаде добъръ урокъ, който азъ научихъ и веднага приложихъ.

Тѣй щото, дойде ли нѣкой да ви хвали, че сте голѣмъ пѣвецъ, музикантъ, писателъ или художникъ, ако държите въ устата си парче сирене, първо изяжете сиренето, а после проявете дарбата си, за която ви хвалятъ. Иначе, изяде ли лисицата сиренето, ще ви нарече простакъ и ще си замине.

Всички поговорки, всички примѣри изъ живота, не сж нищо друго, освенъ изразъ на промѣни, които ставатъ въ човѣшката душа. Докато стигне своя високъ идеалъ, човѣшката душа минава презъ редъ съмнения, колебания, противоречия. Днесъ се стреми къмъ наука, на другия день се отказва отъ науката. — Не, колкото повече знания има човѣкъ, толкова по-добре: и той ще се ползува отъ знанията си, и ближнитѣ му ще се ползуватъ. Когато лисицата изяла сиренето на пѣтеля и го нарекла простакъ, съ това тя искала да му каже,

че трѣбва да има повече сирене, че и той да си хапне, и за нея да остане малко. Това е свободно тълкуване на баснята, съ сѣль да се примирятъ противоречията. Следователно, каквито и да бждатъ потицитѣ на хората за придобиване на блага, тѣ трѣбва да иматъ предъ видъ, че отъ блага та имъ трѣбва да се ползватъ и тѣхнитѣ ближни. Това е начинъ за примиряване съ противоречията въ живота.

Сега отъ всички се иска да изучавате фазитѣ на пълнене и празнене на луната, за да разберете, отде произтичатъ противоречията и да можете да се справите съ тѣхъ. Каквито процеси ставатъ съ луната, такива ставатъ въ ума и въ сърдцето на човѣка. Умътъ и сърдцето се пълнятъ и празнатъ, както луната. Обаче, това не става едновременно. Когато умътъ се пълни, сърдцето се празни; когато сърдцето се пълни, умътъ се празни — става пълна компенсация. Празненето се компенсира съ пълнене, а пълненето — съ празнене. Когато умътъ почива и събира енергия, сърдцето се пълни и работи, изразходва енергия. И обратно: когато умътъ се пълни, сърдцето се празни, т. е. почива. Когато казваме, че умътъ на нѣкой човѣкъ се изпразва, това не значи, че той оглупява, но умътъ му се освобождава отъ единъ родъ енергия, за да събере нова, която да му даде новъ потикъ, нови сили. Забелязано е, че при явяването на нова култура, въ живота на хората настѣпва умственъ, или споредъ нѣкои — мора-

ленъ упадъкъ, и хората започватъ да живѣятъ на широко, започватъ да търсятъ удоволствия. Това значи, че сърдцето на хората започва да се пълни за смѣтка на ума. Щомъ новата култура се възприеме отъ хората, умътъ имъ започва да се пълни, а сърдцето — да се празни. Тогава се явяватъ страдания, несгоди за хората, но тѣ се компенсиратъ съ придобиване на новитѣ идеи. Придобиването на една нова идея се придружава съ нѣкаква жертва. Човѣкъ трѣбва да пожертвува нѣщо отъ своитѣ чувства, за да придобие една нова идея.

Като знаете това, не се стремете да реализирате всички свои желания изведнѣжъ. Въ даденъ моментъ, можете да реализирате само едно свое желание. Невъзможно е да реализирате всички свои желания въ единъ день. Всѣко желание и всѣка мисль трѣбва да се реализиратъ точно на времето си. Като постъпвате така, вие постепенно ще разрешавате въпроситѣ на живота, безъ никакви противоречия. Тогава ще се стремите и къмъ наука, и къмъ изкуства, и къмъ религия, безъ да се спъвате въ тия нѣща. Науката, религията, изкуствата не трѣбва да бждатъ за васъ спънка, но потикъ, импулсъ да вървите напредъ. Като работите по този начинъ, вие ще развивате творческия си умъ. Умътъ на човѣка твори, а сърдцето прави връзки. Сърдцето свързва хората, т. е. създава отношения между тѣхъ. Сърдцето има на разположение много юлари въ складоветѣ си. Като хване нѣкого, то веднага го свързва.

Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ все ще бжде вързанъ нѣкжде, но да се моли, нѣкой разуменъ да го свърже. Нѣма по-страшно нѣщо за човѣка отъ това, да го върже нѣкой глупакъ. Щомъ се обърнете за помощъ къмъ сърдцето, трѣбва да бждете готови да ви върже. Сърдцето казва: Понеже познавамъ природата ти, зная, че обичашъ да риташъ, първо ще те вържа, ще те подкова и тогава ще ти помогна. Пътътъ, по който вървишъ, е каменистъ, и като риташъ, ще се наранишъ, и никаква работа нѣма да свършишъ. Като те подкова, това ще бжде добре и за мене, и за тебе. Не е страшно да бжде човѣкъ вързанъ, но той самъ трѣбва да се вързва и развързва. Като се вързва, да не прави такива вжзли, че да не може да се развързва. Когато слуша сърдцето си, човѣкъ се вързва. Когато слуша ума си, човѣкъ се развързва.

И тъй, докато слуша сърдцето си, човѣкъ се завързва. Докато слуша ума си, човѣкъ се развързва. Щомъ слуша и ума, и сърдцето си, човѣкъ ще знае, какъ да се вързва и развързва. Това значи: когато умътъ и сърдцето сж въ хармония, човѣкъ ще знае, какъ да се вързва и развързва. Следователно, за да знаете, какъ да се вързвате и развързвате, вие ще слушате едновременно и сърдцето, и ума си. Това е една отъ красивитѣ страни на живота. Има случаи, когато човѣкъ трѣбва да бжде вързанъ. Вързането подразбира съприкосновение съ реалността. Свързване и залепване

сж две различни нѣща. Тѣй щото, човѣкъ трѣбва да се свѣрже, и по този начинъ да влѣзе въ съприкосновение съ реалността, безъ да се прилепи до нея. Всѣко прилепване е придружено съ обелване на кожата. Ако човѣкъ се прилепи, т. е. залепи къмъ нѣщо и пожелае после да се отлепи, той е осъденъ на обелване на кожата.

Следователно, за да пазите равновесието си, вие трѣбва да слушате и ума, и сърдцето си, да знаете, какъ да се вързвате и развързвате. За изяснение на процеситѣ „вързване и развързване“, ще си послужимъ съ два символа. Да бждешъ въ`занъ, това значи да бждешъ посадень въ земята, т. е. да бждешъ растение. Растението може да расте и да се развива, само когато е посадено въ земята. На сжщото основание казваме, че докато не се свѣрже съ земята, човѣкъ не може да расте. Щомъ се освободи отъ положението на растение и мине въ положението на животно, човѣкъ се развързва отъ земята. Значи, растенията сж свѣрзани съ земята, т. е. живѣятъ по пѣтя на сърдцето си. Животнитѣ сж развързани отъ земята, т. е. живѣятъ по пѣтя на своя умъ. Азъ не взимамъ растенията и животнитѣ въ формата, въ която днесъ ги виждаме, но ги разглеждамъ като символи. Растение е всичко онова, което расте и се свѣрзва съ околната срѣда; животно е всичко онова, което се движи и се освобождава отъ връзкитѣ на своето минало. За да реализира ед а

своя идея, човѣкъ непременно трѣбва да се свърже. Какъ ще придобиете известно знание, ако не се свържете съ университета и прекарате тамъ четири години? Следъ това ще се развържете и ще излѣзете вънъ отъ университета.

Човѣкъ не може да не се свързва, но връзките му трѣбва да бждатъ разумни. Човѣкъ трѣбва да знае, защо се вързва и защо се развързва. Иначе, и завързването, и развързването ще бжде глупаво. Такива връзки правятъ и децата, но нищо не се ползватъ отъ тѣхъ. Нѣкое дете ще се покатери на едно дърво, ще намѣри яйца въ нѣкое гнѣздо, ще ги разчупи, т. е. ще ги развърже, безъ да придобие нѣщо. Каква полза е принесло детето на яйцата, като ги е освободило отъ черупката имъ? — Никаква. Какво ви ползува помощта на нѣкой човѣкъ, който се опитва да ви освободи, както освобождава яйцето отъ черупката му? Истинско освобождаване е онова, което се извършва по органически начинъ, както ставатъ животътъ процеси въ природата. Растенето е процесъ на свързване, а развиването — процесъ на освобождаване. Развиването на духа подразбира освобождаване отъ връзките на неговото минало.

И тъй, процесътъ на еволюцията не е нищо друго, освенъ освобождаване на човѣшкия духъ отъ връзките на неговото минало. Щомъ се освободи отъ тия връзки, и да слѣзepakъ на земята, той много ще мисли, по какъвъ

начинъ да се свързва. Човѣшкиятъ духъ слиза на земята за придобиване на опитности, т. е. за търсене на приключения. И най-напредналитѣ същества, като живѣятъ хиляди години на небето, въ пълна хармония, най-после пожелаватъ да слѣзатъ на земята, да придобиятъ нѣкаква специална опитностъ, да иматъ нѣкакви приключения. Срѣщате единъ младъ момъкъ, добре изхраненъ, хубаво облѣченъ, любимецъ на майка си и на баща си. Единъ день дойде въ ума му идеята, да напусне бащиния си домъ, да отиде въ свѣта да странствува. Напуска майка, баща, напуска дома си и тръгва. Странствува година, две, три, десетъ, изхарчи паритѣ си, огладнѣе, осиромашее и току вижъ, решава да пише на баща си любезно писмо: Мили татко, направихъ голѣма грѣшка, че не изпълнихъ твоя съветъ. На своя глава решихъ да странствувамъ изъ широкия свѣтъ, но всичко изгубихъ: здраве, сила, красота, пари. Днесъ съмъ въ положението на последенъ сиромахъ. Моля ти се, прати ми пари да се върна при васъ. Ще ви слушамъ, ще правя, каквото ми кажете. Не се живѣе лесно въ чужбина, далечъ отъ майка и отъ баща. Така пише и духътъ на своя Небесенъ Баща, следъ дългото си странствуване на земята. Като се върне при Баща си, той се радва, че е придобилъ една голѣма опитностъ и знае вече, какъ да се свързва и какъ да се развързва.

І. Упражнение. Исправени на крака, стройно застанали. Ръцетѣ предъ гърдитѣ, съ

допряни пръсти и съ длани, обърнати надолу. Дъсниятъ кракъ напредъ, добре изопнатъ. Разтваряне на ржцетъ настрана, въ широки полукръгове. Бавно приклякане, съ леко докосване на лъвото колъно до земята. Прибиране на ржцетъ къмъ гърдитъ и бавно издигане нагоре.

Сжщото упражнение се прави още единъ пътъ, съ изнасяне лъвиятъ кракъ напредъ. Цълото упражнение се прави три пжти съ дъсния кракъ и три пжти съ лъвия.

II. Упражнение. Заставаме прави, съ приборани крака. Ржцетъ предъ гърдитъ, съ върхове на пръститъ едни срещу други, и съ длани надолу обърнати. Дъсната ржка прави движение въ полукръгъ, настрана и се прибира на мѣстото си, предъ гърдитъ. Сжщото прави лъвата ржка. Това се повтаря нѣколко пжти, ту съ дъсната, ту съ лъвата ржка. После дветъ ржце се изнасятъ настрана, леко трептене на цѣлата китка, съ постепенно усиляване, отслабване и спиране. Трептенето на китката се прави три пжти.

III. Упражнение. Ржцетъ предъ гърдитъ — сжщото положение, каквото въ дветъ горни упражнения. Бавно разтваряне на ржцетъ настрана, съ дълбоко поемане на въздухъ. Прибиране на ржцетъ, съ бавно издишване на въздуха. Така се вдишва и издишва по три пжти. Бавно сваляне ржцетъ надолу.

• *

Т. м.

7. Лекция отъ Учителя, държана на 27 декемврий, 1925 г. София.

ДЕСЕТЪ ДУМИ.

„В ѣ р е н ъ, и с т и н е н ъ, ч и с т ъ и
б л а г ъ в с ѣ к о г а б ж д и!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Еволюция на елементитѣ“.

Чете се темата: „Най-умниятъ брѣмбаръ“

Сега, да излѣзатъ десетъ души и да напишатъ по една дума, но естествено, както обикновено пишатъ.

Написаха се следнитѣ думи: Начало, истина, виделина, правда, проникване, вдѣхновение, майка, красота, духъ, безконечность.

Като разглеждате написанитѣ думи. виждате, че всички сж написани съвършено различно, поради това, че сж писани отъ различни хора. Въ думата „начало“, буквата „Н“ е отдѣлена отъ останалитѣ петъ букви. Случайно ли е това, или не? Въ думата „истина“, писана отъ другъ, всички букви сж свързани. Въ думата „виделина“, тритѣ букви сж отдѣлно написани, а останалитѣ сж свързани. Въ думата „проникване“, представката „про“ е отдѣлена отъ останалата частъ на думата. Защо първиятъ, който излѣзе да напише една дума, написа, именно, думата „начало“? Размишлявайте естествено, обективно по въпроса. Ако отидете при земе-

дѣлецъ, който изкарва жито, той ще ви даде жито; ако отидете при такъвъ, който изкарва царевица, той ще ви даде царевица. Изобщо, всѣки човѣкъ може да ви даде това, което той самъ е произвелъ, което е негово произведение. Следователно, когато човѣкъ пише или говори, написаното или изказаното е негово произведение. Тогава, можете ли да кажете, каква е била побудителната причина, че първиятъ, който излѣзе предъ дѣската, написа думата „начало“?

Вториятъ, който излѣзе предъ дѣската, написа думата „истина“. Какво знаете за истината?—Истината прави човѣка свободенъ. Тя му развързва ржцетъ, дава му условия, просторъ, работници, които да градятъ, да поставятъ начало на замислената отъ него работа. Свободата дава възможностъ на човѣка да пристъпи къмъ известно начало, което той си е поставилъ. Обаче, за да пристъпи къмъ съграждане на нѣщо високо въ себе си, човѣкъ се нуждае отъ виделина — третата дума. Дето има работници, тамъ трѣбва да се приложи правдата, на време да имъ се плаща. Каква връзка има между думата проникване и градежъ? Между градежъ и сѣене има известна връзка. Следователно, когато сѣе, човѣкъ очаква семето да проникне, да покълне. И когато говори нѣщо, той пакъ очаква да види изграденото, да се издигне надъ земята. Какъвъ градежъ е този, въ който нѣма никакво издигане на това, което се гради? Кога-

то работниците градятъ, тѣ трѣбва да вършатъ всичко, съ вдѣхновение. Вдѣхновението изисква безкористие, както майката отглежда детето си. Който работи безкористно, съ вдѣхновение, само той има условия да се радва на плодетѣ на своя трудъ. Който работи съ вдѣхновение, безкористно, той има духъ и сила да победи всички мжчноти, да се справи съ трудноститѣ на живота. Така завършена работата, тя е дѣло на вѣчността.

Сега, както видѣхте, десеттѣ, видимо случайно написани думи, дадохъ възможность за развиване на една лекция. Тѣ представятъ десетъ необходими елемента за развиване на една лекция. Значи, всѣка работа трѣбва да има начало. Началото представя човѣшката глава. Дето има глава, тамъ има и начало на нѣщата. Истината пѣкъ се изразява въ човѣшкото лице, главно въ очитѣ. Въ обикновения животъ истината се изразява въ свободата, която можемъ да дадемъ, както на себе си, така и на другитѣ. По-нататѣкъ вие сами помислете, на кое мѣсто въ човѣшкото тѣло можете да поставите виделината, правдата и т. н. Сжщо така, помислете, защо всички хора не пишатъ еднакво. Защо, запримѣръ, нѣкои хора пишатъ буквата „д“ нагоре, а други надолу? Нали правилата, по които учителитѣ учатъ децата да пишатъ, сж еднакви? Въ първо отдѣление всички деца пишатъ буквитѣ по единъ и сжщъ начинъ, но впоследствие всѣко дете започва да измѣня начина на писане на букви-

тѣ, и въ течение на две-три години всѣко дете има свой, строго опредѣленъ почеркъ. — Защо? — Защото въ почерка се влага нѣщо индивидуално.

Изобщо, почеркътъ на човѣка изразява неговия характеръ. Всички промѣни, които човѣкъ претърпява, се отразяватъ и върху неговия почеркъ. Който знае да чете по почерка, той може въ най-голѣми подробности да опише характера и индивидуалността на човѣка. Буквитѣ, съ които съвременнитѣ хора си служатъ, сж взети отъ египетскитѣ знаци, отъ иероглифитѣ. Буквата „Н“ въ думата „начало“ представя течение, движение между две успоредни линии. Напрѣчната линия е течението. Успореднитѣ линии пѣкъ представятъ отношение между две разумни сжщества. Всѣко отношение между две разумни сжщества създава условия за мисль. Колкото по-правилни сж отношенията между тия две сжщества, толкова по-правилна е мисълта имъ. Буквата „Н“ представя още рѣка, презъ която е прехвърленъ мостъ. Само между два брѣга може да има течение. Буквата „А“ представя семе, което има условия да прорастане, да покълне. Като се постави въ земята, семето се пуква и пуца коренчета надолу и стѣбълце нагоре.

Казвамъ: Начало може да има само тамъ, дето има условия за проява на това начало. Началото представя съвокупность отъ закони, съ които органическиятъ животъ започва. Това означава буквата „Ч“. Значи, органическиятъ

животъ се изразява чрезъ растене. Буквата „Л“ представя остъръ жгълъ, приблизително равенъ на 30°. Сжщевременно буквата „Л“ представя законъ на противоречие. Думата „любовъ“ започва, именно, съ буквата „Л“. Значи, любовта е законъ, който противодействува на низшитѣ прояви на човѣшкото естество. Да любишъ, това значи да въздействувашъ на своитѣ лоши пориви. Докато не ограничи своитѣ низши прояви, човѣкъ не може да люби. Съ други думи казано, любовта изисква жертва. Който люби, той непременно трѣбва да пожертвува нѣщо отъ себе си. Който разумно жертвува, той е истински човѣкъ—човѣкъ на любовта. Числото петъ представя човѣкътъ на добродетелитѣ, а сжщевременно изразява петтѣ фази на развитие, презъ които човѣкъ е миналъ въ органическия свѣтъ: презъ растенията, презъ рибитѣ, презъ птицитѣ, презъ млѣкопитаещитѣ и сега е въ петата фаза — въ фазата на човѣка.

И тъй, като изучавате почерка на човѣка, ще дойдете до положение да разбирате човѣшкия характеръ. Кржглитѣ букви говорятъ за човѣкъ съ добро разположение на духа. Остри, жглести букви говорятъ за нервень човѣкъ, съ сприхавъ характеръ. Когато буквивѣ излизатъ извънъ реда на обикновеното писане, това показва голѣма самоувѣреностъ, голѣма самонадеяностъ. Когато въ почерка на човѣка буквитѣ не сж установени, а сж разнообразни и се приспособяватъ споредъ усло-

вията, това говори за голѣма практичностъ. Такъвъ човѣкъ предпочита единъ заекъ въ кошарата, отколкото два въ гората. Когато буквитѣ сж тънки, деликатни, това говори за човѣкъ съ мекота, която е наследилъ отъ майка си. Този човѣкъ върви по женска линия. Широки, обемисти букви говорятъ за човѣкъ съ силно въображение и чувство къмъ красота. Той има желание да обръща внимание на хората. Когато буквитѣ сж свободно написани, безъ никакви правила, това говори за човѣкъ съ голѣмъ жестъ въ живота. Той е щедъръ, свободенъ човѣкъ. Дребенъ, ситенъ почеркъ показва пестеливостъ. Който има такъвъ почеркъ, той казва, че човѣкъ не трѣбва да се простира на широко. Когато нѣкой започва въ писането си добре, коректно, но къмъ края изпуска по една буква, или недовършва думитѣ, това показва, че работитѣ му започватъ добре, но не се довършватъ. Той всѣкога остава нѣщо незавършено. Когато буквитѣ сж едри, равномерни, добре заловени една за друга, това говори за разуменъ човѣкъ, който не е разточителенъ, който знае, какъ да се справя съ енергиитѣ на своя организъмъ.

Сега, като знаете, че почеркътъ е въ връзка съ човѣшкия характеръ, вие можете да се упражнявате въ това направление, да се самовъзпитавате. Чрезъ постоянни упражнения въ писане, вие можете да се освободите отъ нѣкои свои недъзи и да развиете въ себе си известни добродетели. Който е нетърпеливъ

той трѣбва всѣки день да пише поне по половинъ часъ. Ще вземе писалката и ще пише красиво, спокойно, безъ бързане. По този начинъ той ще развие своето търпение и чувство къмъ красивото. Като изучавате почерка на хора отъ различни нации, ще видите, че тѣ коренно се различаватъ въ характера си. Въ българитѣ е забележително това, че тѣ нѣматъ нищо общо въ почерка си: нито формата на буквитѣ, нито посоката на писането. Всѣки българинъ пише съвършено своеобразно и се различава по почерка си отъ другитѣ българи. Когато буквитѣ „а“, „о“ сж отворени отгоре, това показва голѣма откровеностъ. Добре е човѣкъ да бжде откровенъ, но да знае, кое кжде да говори и доколко да се отваря. Нѣкои хора сж откровени повече, отколкото трѣбва. Други пъкъ сж затворени повече, отколкото трѣбва. Това сж крайности въ характера, които трѣбва да се възпитаватъ. Изобщо, забелязано е, че характерътъ на човѣка се отразява не само върху неговия почеркъ, но и върху отдѣлнитѣ удове на неговия организъмъ — върху прѣститѣ на рѣцетѣ, върху чѣртитѣ на лицето и т. н.

Нека всѣки отъ васъ се опита да напише едно изречение, въ което да влизатъ десеттѣ думи. Думитѣ трѣбва да бждатъ въ този редъ, въ който сж написани.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

ДЕЙСТВИЕ И ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Най-умниятъ
брѣмбаръ“.

Чете се темата: „За какво мислятъ пти-
цитѣ“?

За следния пжтъ пишете върху темата:
„Най-полезното растение“.

Представете си, че две сжщества се на-
миратъ на двата брѣга на голѣма, бързотечна
рѣка, широка единъ километъръ. Какъ могатъ
да се срещнатъ тѣзи две сжщества? — Като
минатъ презъ моста на тази рѣка. Ако рѣката
е много тѣсна, нѣма нужда отъ мостъ. Тѣ лесно
могатъ да я прескочатъ. Но понеже е много
широка, мостътъ е необходимъ. Следователно,
малкитѣ мжнотии лесно се преодоляватъ, а
за голѣмитѣ се изисква мостъ. Ако срещне
малка рѣкичка на пжтя си, човѣкъ веднага я
прескача, не търси никакъвъ мостъ. Дойде ли
до голѣма рѣка, той започва да търси мостъ.
Малкитѣ и голѣми рѣки представятъ малки и
голѣми мжнотии въ живота. Човѣкъ лесно се
справя съ малкитѣ мжнотии. Засили се и пре-
скочи мжнотията. Обаче, дойде ли до голѣмата
мжнотия, той започва да търси мостъ.—Не, ни-

какъв мостъ не е нуженъ. Ще дойде до мъжнотията, ще огледа обстановката и ще се върне назадъ, да намѣри другъ пътъ за преминаването ѝ. Когато двама души се намиратъ на двата брѣга на една широка и дълбока рѣка, по-добре е да не се срѣщатъ. Съвременнитѣ хора сж майстори въ извършване на престѣпления. За да не прибѣгватъ често къмъ престѣпления, Провилението ги е поставило на далечно разстояние едни отъ други, да не се срѣщатъ, да не си пакостятъ. Когато добритѣ хора се намиратъ на голѣмо разстояние едни отъ други, тѣ ще намѣрятъ естественъ пътъ да се срещнатъ. За да преминатъ препятствията, тѣ нѣма да търсятъ мостъ, но ще се качатъ на нѣкой планински връхъ и оттамъ ще слѣзатъ.

Кога се ражда злото въ човѣка?—Когато не може да постигне желанията си. Щомъ не може да постигне желанията си, той започва да се разочарова и въ него се раждатъ лоши мисли и чувства. Очитѣ му започватъ да потъватъ, образуватъ долини. Лошитѣ мисли и желания парализиратъ мозъчнитѣ клетки, вследствие на което енергиитѣ въ мозъка не вървятъ нагоре, а слизатъ надолу, въ низходяща посока.

Енергиитѣ въ човѣшкия мозъкъ се раздѣлятъ на три главни области: първата област е задъ ушитѣ, дето функциониратъ низшитѣ енергии. Тази област може да се уподоби на ада въ човѣка. Втората област обхваща

енергиитѣ, които функциониратъ въ полето на челото — човѣшкиятъ животъ. Третата областъ обхваща енергиитѣ въ горната частъ на мозъка, дето функциониратъ висшитѣ морални чувства. Тази областъ може да се уподоби на рая въ човѣка. Следователно, когато човѣкъ противодействува на своитѣ морални чувства, енергията отъ тази областъ слиза долу, задъ ушитѣ, въ ада. За да не става това, човѣкъ трѣбва да дава ходъ на своитѣ добри желания, а не да ги подпушва. Пазете следното правило: Никога не противодействайте на вашитѣ добри мисли и желания. Противодействайте на своитѣ лоши мисли и желания, на своитѣ лоши наклонности. Какво представятъ злото и доброто? — Тѣ сж енергии, които действуватъ навсѣкжде въ природата. Като работите съ доброто, вие неизбѣжно ще познаете и злото. Днесъ човѣкъ е поставенъ на полюса на доброто, съ него да работи. Единствениятъ неговъ стремежъ трѣбва да е насоченъ къмъ доброто. Докато проявява доброто, човѣкъ всѣкога има условия да се развива правилно, постепенно да навлиза въ идеитѣ на новата култура, на новия животъ. Щомъ не проявява доброто, той не може да се развива правилно, вследствие на което осакатява ума, сърдцето и волята си. Въ резултатъ на това неговата енергия се складира въ областъта задъ ушитѣ. Ако търсите този човѣкъ, вие ще го намѣрите или на игрищата, да се проявява като

пехливанъ, или по кръчмитъ. Красотата на човѣшкия животъ се заключава въ мисълта на човѣка. Нѣма по-красиво нѣщо въ живота на човѣка отъ неговата мисълъ. Нѣма по-красиво нѣщо въ живота на птицата отъ чувството ѝ къмъ цвѣтовегъ и къмъ музиката. Тази е причината, поради която нѣкои птици пѣятъ хубаво и сж напѣстрени красиво, съ разно-цвѣтни пера.

Сега, нека нѣкой отъ васъ каже три думи, отъ които да образува едно изречение. Първата дума да започва съ буквата Д, втората — съ буквата О, а третата — съ буквата Ч. Състави се изречението: Духътъ обича чистотата. Подъ чистота тукъ се разбира чистота на мисълта. Това изречение може да се видоизмѣни въ друга форма: Духъ обиченъ и чистъ. Следъ това можете да го предадете въ музикална форма:

Тѣй изразена, мелодията показва, че Духътъ стои далечъ нѣкъде и може само да се идеализира.

Като се пѣе горната мелодия, може да се приглася само съ думата „Духъ“. По този

начинъ Духътъ се приближава къмъ човѣка.

Като ученици, вие трѣбва да си служите съ музиката за трансформиране на енергиитѣ. Щомъ забележите известенъ застой на енергиитѣ си, започнете да пѣте, да отпуснете центроветѣ си, за да потече енергията презъ тѣхъ. Запримѣрь, нѣкой казва, че не е музикаленъ. По този начинъ той самъ се подпушва. Когато нѣкой не се проявява въ музикално отношение, това още не значи, че той не е музикаленъ. Музиката у него е въ потенциално състояние, а у други — въ кинетическо. Дали музиката въ човѣка е въ потенциално, или въ кинетическо състояние, той трѣбва да се стреми къмъ нея. Съ своя стремежъ той ще помогне и на онѣзи, които се проявяватъ въ музиката. Много пѣвци и музиканти дължатъ своя талантъ на хора, които не сж про-

явени като музиканти, но носят музиката въ себе си. Ако скъсат връзката си съ тѣзи хора, тѣ изгубват таланта си. Това става не само съ музикантитѣ, но и съ поетитѣ и писателитѣ. Все трѣбва да има нѣкой човѣкъ или предметъ, който да ги вдъхновява: природата съ своитѣ планини, гори, рѣки, морета, цвѣтя. Човѣкъ все трѣбва да има нѣкакъв външенъ потикъ, който да го импулсира. Задъ всичко това седи нѣщо далечно. Задъ човѣка, задъ човѣшкия духъ седи Богъ. Когато поетътъ се разочарова отъ живота на земята, той отлетява къмъ небето. Оттамъ той пакъ слиза до човѣшкия животъ, дето отново започва да търси красиви форми. Красивитѣ форми сж носители на красиви идеи. Ако красивата форма се разруши, съ нея заедно изчезва всѣкаква субективна и обективна мисълъ. Въ сжщностъ нищо въ свѣта не изчезва, нито се разрушава или създава, но само се видоизмѣня.

У п р а ж н е н и е . Всички, наредени въ кръгъ и изправени, поематъ единъ канапъ. Единъ отъ ученицитѣ държи края на канапа, който се предава отъ единъ на другъ. Кжлбото се развива, докато обиколи всички ученици. Всѣки ученикъ хваща канапа съ две ржце и го поставя предъ гърдитѣ си.

Дѣсната ржка се изнася въ диагоналъ напредъ, а лѣвата — надолу, колкото канапътъ позволява. Ритмично клякане, при кое-

то дѣсната ржка се спуща. Клякането се ускорява постепенно.

Дветѣ ржце се издигатъ нагоре. Бързо и ритмично клякане, при което и дветѣ ржце се спущатъ до земята.

Дѣсната ржка напредъ, а после и дветѣ ржце нагоре. Бързо, ритмично клякане, при което и дветѣ ржце се спущатъ до земята.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди“!

*

9. Лекция отъ Учителя, държана
на 10 януарий, 1926 г. София.

ИЗВАЖДАНЕ.

„В ѳренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѳкога бжди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „За какво мислятъ птицитѳ?“

Четоха се темитѳ: „Най-полезното растение“.

За следния пжтъ пишете върху темата: „Най-силната гласна и най-меката съгласна въ българската азбука“. За да напишете тази тема, трѳбва да се спрете внимателно върху всѳка буква отъ азбуката, безъ никаква философия, безъ никакво умуване. Произнасяйте спокойно буква следъ буква и наблюдавайте, какво въздействие ще укажатъ буквитѳ върху васъ. За васъ е важно, какво впечатление вие ще придобѳите отъ всѳка буква, а не, какво другитѳ хора казватъ.

Сега, нека излѳзатъ вѳнъ, предъ черната дѳска, десетъ души, петъ братя и петъ сестри, и всѳки да напише по две числа и по една буква. Първиятъ ще напише две числа, които трѳбва да се събератъ; вториятъ — да се извадятъ; третиятъ — да се умножатъ; четвъртиятъ

— да се дѣлятъ и т. н. Написаха се следнитѣ аритметически действия и букви:

$5 + 3 = а$	Това е една задача, която
$9 - 4 = О.$	трѣбва да разрешите. Кое число
$2 \times 4 = К.$	се срѣща най-много въ тази за-
$8 : 2 = Д.$	дача? — Числото две. Следъ не-
$9 + 2 = б.$	го — числото четири, а останали-
$10 - 2 = ж.$	литѣ числа се срѣщатъ по два
$7 \times 3 = П.$	и по единъ пѣтъ само. При то-
$5 : 2 = Н.$	ва, забелязва се, че резултатътъ
$4 + 4 = Л.$	на четири отъ тѣзи действия е
$7 - 2 = В.$	все осемъ. Какви думи можете

да образувате, които да започватъ съ десеттѣ букви, написани на дѣската? — Вода, лодки, кола, плава, кожа, болка, вложа, влакно и т. н. Нека всѣки отъ васъ се опита да състави едно изречение, въ което да влизатъ думи, съ начални букви отъ десеттѣ, които написахте. Наблюдавали ли сте, какво влияние указватъ различнитѣ числа върху човѣка?

Всѣко число има опредѣлено значение. Запримѣръ, тройката представя законъ за размножаване. Въ действието $5 + 3$, тройката е вътре, което показва, че човѣкъ трѣбва да расте, да се размножава отъ вътре, а не отвънъ, и то съ действието събиране. При действието изваждане, $9 - 4$, имаме числото четири, което е положително число. Следователно, когато се натъкне на нѣкакъвъ кармически въпросъ, човѣкъ трѣбва да действува смѣло, съобразително, веднага да го разреши. Числото деветъ е резултатъ. Веднага ще из-

вадите перото и ще започнете да плащатѣ. Ще извършите изваждането — $9 - 4$, т. е. ще платите, безъ да отлагате. При умножаването на числата 2×4 , имате едно пасивно число и друго — положително. — И дветѣ сж Божествени числа. Числото 8 е число на безколичността, на вѣчността. Ето защо, когато работите за истината, не очаквайте бързи резултати. Резултатитѣ на истината сж въ вѣчността. Истината не се занимава съ дребни, съ материални работи. Който търси истината, той трѣбва да бѣде човѣкъ съ жестъ. Той трѣбва да има голѣмо търпение.

Освенъ по този начинъ, вие можете да се спрете на числата и отъ астрологическо гледище, да видите, кое число съ коя планета е свързано. Запримѣръ, числото четири е свързано съ Юпитеръ, деветъ — съ Луната, петъ — съ Меркурий. Следъ това разгледайте цвѣтоветѣ на плоднитѣ дървета и вижте, по колко листа има всѣки цвѣтъ. Цвѣтоветѣ на черешата, сливата, ябълката и крушата сж съставени отъ по петъ чашелистчета и петъ вѣнчелистчета. Защо, именно, тѣзи цвѣтове иматъ по петъ, а не по шестъ листа? Добре е да изучавате астрология, да знаете, всѣко плодно дърво съ коя планета е свързано. Като знаете това, разумно ще се ползвате отъ плодоветѣ. Ако искате да се ползвате отъ добритѣ влияния на нѣкоя планета, ще употребявате такива плодове, които сж свързани съ нея. Наблюдавали ли сте върху себе си, ка-

кво влияние указватъ, запримѣръ, черешитѣ? — Черешитѣ внасятъ радостъ и веселие въ човѣка. Човѣкъ трѣбва да наблюдава влиянието на плодовитѣ не само върху физическото си разположение, но и върху своя характеръ, за да се ползува отъ тѣхъ, като методъ за възпитание на децата. Човѣкъ не трѣбва постоянно да употребява единъ и сжщъ плодъ, но само тогава, когато иска съзнателно да се ползува отъ неговото добро въздействие.

Въ това отношение могатъ да се дадатъ редъ правила, но има една опасностъ, която днесъ още не позволява това. Опасността седи въ критичността на човѣшкия умъ. Западниятъ човѣкъ има силно критиченъ умъ. Ако му се дадатъ нѣкакви методи и правила, той започва да философствува, и по този начинъ разваля работитѣ. Западниятъ човѣкъ работи съ опити. Той трѣбва да прави много опити, самъ да дойде до известно заключение. Като мине презъ гжстата материя, тогава ще започне да пѣпли отдолу нагоре, къмъ високия връхъ. Щомъ стигне върха, той ще си даде смѣтка, колко енергия е изразходвалъ, и тогава ще си отговори, струва ли човѣкъ да изразходва толкова много енергия, за да се качи на върха, или да запази енергията си и да предпочете пжтя на малкитѣ съпротивления. Източниятъ човѣкъ е майсторъ на слизането. Дойде ли, обаче, до качването, тамъ той се обленява. Запримѣръ, индуситѣ сж предъ самитѣ Хималаи, но не правятъ опити

да стигнатъ върха. Англичанитѣ, обаче, сж предприели много експедиции къмъ Хималаитѣ и не преставатъ още да предприематъ такива. Тѣхнитѣ опити сж оправдани. Тѣ вървятъ въ духа на окултната наука, която казва: Никога не се произнасяй за нѣщо, преди да си го опиталъ. Който е опиталъ нѣщата, той има право да разсждава. Докато нѣма още никакви резултати, той трѣбва да мълчи. както пилето мълчи въ яйцето. Докато не дойде деня на излупването му, то мълчи, спотайва се въ яйцето. Щомъ излѣзе отъ яйцето, пилето има право вече да се произнася за свѣта. Следователно, докато се намира при неблагоприятни условия въ живота, човѣкъ трѣбва да се вгълби въ себе си и да мълчи. Щомъ излѣзе отъ неблагоприятнитѣ условия, той може вече да говори върху онова, което е научилъ. Докато яйцето лежи 21 деня подъ квачката, ние не можемъ да кажемъ, че то се намира подъ ограничителни условия. Обаче, минатъ ли 21 деня, и пилето не излѣзе отъ яйцето, за него наставатъ вече ограничителни условия. Ако яйцето не се използва на време, то започва да се разваля.

Отъ гореказаното можемъ да извадимъ следното заключение: За реализирането на човѣшкитѣ мисли и желания се изисква опредѣлено време, опредѣленъ срокъ. Ако този срокъ се продължи или намали, заедно съ това се губятъ възможноститѣ за тѣхното реализиране. Ето защо, докато яйцето не е про-

лежало 21 деня подъ квачката, не трѣбва да се вади, но и повече отъ 21 деня не трѣбва да се задържа подъ квачката. Този законъ се отнася и до семенцата, и до плодовѣтъ. Този законъ се отнася и до вжтрешния, психически животъ на човѣка. Всѣка мисълъ, всѣко желание на човѣка, което е въ хармония съ природата, винаги внася разширяване, вжтрешна лекота. Щомъ не е въ съгласие съ природата, човѣкъ изпитва вжтрешно стѣснение, вжтрешно ограничаване.

Сега, като останете свободни, правете наблюдения върху своя почеркъ, както и върху почерка на близкитѣ си, да изучавате човѣшкия характеръ. Наблюдавайте, накжде завършватъ буквитѣ, нагоре или надолу, надѣсно или налѣво. Сжщевременно изучавайте четиритѣ математически действия и приложението имъ въ живота. Запримѣрь, изваждането има приложение при търсене на своитѣ погрѣшки, както и тия на своитѣ ближни. Дойде ли въпросъ до погрѣшкитѣ, човѣкъ трѣбва да бжде абсолютно справедливъ, безпристрастенъ, да ги тегли на точни везни: нито да ги преувеличава, нито да ги намалява. Само по този начинъ човѣкъ може да създаде въ себе си устойчивъ характеръ; само така той може да уравнилеси силитѣ на своя организъмъ.

Упражнение. Всички наредени въ кръгъ, единъ до другъ. Ржцетѣ назадъ, силно изопнати. Дѣсниятъ кракъ напредъ, силно из-

опнатъ. Бавно клякане, при положение на рж-
цетѣ напредъ — хоризонтално, настрана, на-
задъ. Това движение на ржцетѣ се повтаря
нѣколко пѣти ритмично. Изправени: лѣвиятъ
кракъ напредъ, добре изопнатъ. Клякане. Рж-
цетѣ напредъ — хоризонтално, настрана, назадъ.
Изправени: ржцетѣ настрана, предъ гърдитѣ.
Пръститѣ на ржцетѣ единъ срещу другъ, дла-
нитѣ надолу. Широки полукржгове съ ржцетѣ
напредъ, настрана и сваляне ржцетѣ надолу.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди“.

✱

10. Лекция отъ Учителя, държана
на 17 януарий, 1926 г. София.

ГЛАСНИ И СЪГЛАСНИ БУКВИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди“.

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Най-полезното растение“.

Чете се темата; „Най-силната гласна и най-меката съгласна“.

Когато пишете темитѣ си, вие трѣбва да бждете свободни, да не се смуцавате. Всѣка тема е упражнение на ума. За да напише нѣщо, човѣкъ трѣбва да мисли. Буквитѣ, съ които си служите въ езицитѣ, се взиматъ вмѣсто числа. Защо съ буквитѣ „х, у, z“ се изразяватъ неизвестни величини? (— Математикитѣ сж се условили съ първитѣ букви на азбуката да означаватъ известни величини, а съ последнитѣ — неизвестни). Споредъ мене, „х“ се взима като неизвестно, защото представя кръгъ, раздѣленъ чрезъ диаметъра на две равни части, които по неизвестенъ начинъ сж се обърнали и образували тази буква. Какъ сж се обърнали дветѣ половини на кръга, за да образуватъ буквата „х“, това, именно, е неизвестно. Ние искаме да знаемъ, коя сила, коя причина е раздѣлила кръга на две равни части и по неизвестенъ начинъ ги е обърнала,

а после съединила и образувала „х“. Сжщата причина, сжщата сила действува и върху житното зърно, посадено въ земята, и го заставя да се пукне и да покълне.

Като дойдемъ до буквата „у“, виждаме единъ символъ, съ който египтянитѣ представяли човѣка, обърнатъ съ главата надолу. Ние не можемъ да си обяснимъ, защо човѣкъ се е обърналъ съ главата надолу. Въ бждеще тази буква трѣбва да се обърне, да представи човѣка, застаналъ въ право положение, съ главата нагоре — л. Въ положение на буквата „у“ се намиратъ и растенията. Главата на растенита и до днесъ още е заровена въ земята.

Буквата „з“ пѣкъ представя кръгъ, напрѣчно раздѣленъ на две части. Подъ влиянието на нѣкаква сила тѣзи две части, неизвестно какъ, сж се обърнали и образували „з“ — знакъ за размножаване. Значи, въ всѣки знакъ, въ всѣка буква е скрита една идея. Въ това отношение буквитѣ представятъ фигуративно изразени идеи. На васъ, като ученици, не остава нищо друго, освенъ да изучавате идеитѣ, които се криятъ въ буквитѣ.

Кои букви се посочиха за най-силни гласни и за най-меки съгласни? — Буквитѣ „а, о, и, у“ се посочиха като силни гласни, а буквитѣ — „х, м, л, с“ — като меки съгласни. Ако съедините гласнитѣ, „а, о“ съ гласната „х“, ще образувате частицитѣ „ахъ и охъ“, които сж общи за всички народи — англичани, гер-

манци, французи, българи, турци и т. н.—Какъ опредѣляте мекотата на съгласнитѣ букви? — По начина на изговарянето. Колкото по-малко съпротивление се изпитва при изговаряне на дадена буква, толкова по-мека е тя. Съ буквата „м“ и съ нѣкои гласни се образуватъ сричкитѣ „ма, мо, ми, му“, или „ам, ом, им, ум“. Гласнитѣ ли смекчаватъ буквата „м“, или „м“ смекчава гласнитѣ? Гласнитѣ ли предаватъ качества на съгласнитѣ, или съгласнитѣ — на гласнитѣ? Като изговаряте съгласнитѣ букви, наблюдавайте, кои органи взиматъ участие: езикътъ, небцето или устнитѣ. Сжщевременно, наблюдавайте, какво напрежение изпитвате при изговаряне на различнитѣ съгласни. Когато произнесете звука „м“, усѣщате спиране на устнитѣ. Когато произнесете звука „х“, усѣщате спиране около ларинкса, въ дъното на езика. При изговаряне на звука „л“ езикътъ спира на небцето. Буквата „с“ пѣкъ е звукъ, съ който си служатъ змиитѣ и гжскитѣ. Когато чуе този звукъ, човѣкъ взима предпазителни мѣрки. Той предупреждава човѣка да не падне въ пропастъ. Нѣкои животни си служатъ съ слога „му“. Кравата мучи. Буквата „м“ е символъ на нѣщо. Тя означава субстанциално състояние на материята. Сжщевременно тя изразява и потенциално състояние на материята. Следователно, думата „ма-ма“, образувана отъ дветѣ срички „ма-ма“, представя материята, отъ която човѣкъ е направенъ. Подъ думата „мама“ разбираме то-

ва, което ни е дало форма, и това, което се проявява у насъ. Слогътъ „ма“ се повтаря два пжти. Англичанитѣ обичатъ да съкращаватъ думитѣ, затова често си служатъ съ слога „ма“.

Сега, като изучавате силата на гласнитѣ букви и мекотата на съгласнитѣ, вие можете да се ползвате отъ тѣхъ като методъ за трансформиране на състоянията си. Съ нѣкои отъ буквитѣ ще можете да трансформирате единъ родъ състояния, а съ други — другъ родъ състояния. Представете си, че сте студентъ, който е пропадналъ на изпита. Какъ ще си въздействувате: съ гласнитѣ, или съ съгласнитѣ букви? Ще изговаряте една, втора, трета буква отъ гласнитѣ и отъ съгласнитѣ, докато неразположението ви напълно изчезне. Всѣко неразположение, било физическо или психическо, се лѣкува по два начина: или съ методъ, подобенъ на причината, която го е предизвикала, или съ методъ, противоположенъ на причината. Запримѣръ, измръзнали ржце и крака се лѣкуватъ съ студено, а не съ топло. Изгорени удове отъ организъма се лѣкуватъ съ топло. Тѣ се намазватъ съ дървено масло, понеже то поглъща топлината въ себе си, и по този начинъ освобождава организъма отъ излишната енергия, която е приелъ чрезъ изгарянето. Когато организъмътъ е простуденъ, той е погълналъ особенъ родъ енергия, която не е въ хармония съ него. За да

трансформира тази енергия, човѣкъ се нуждае отъ външна помощъ.

Лесно се говори за трансформиране на енергиитѣ, на състоянията на човѣка, но мъчно се постига това трансформиране. Какво е положението на студента, който е пропадналъ на доктората си? Работилъ, челъ, писалъ и въ единъ моментъ се вижда пропадналъ. Като се върне у дома си, той седне на столъ, отпусне главата си и започва да мисли: Какво направи професорътъ съ мене? Насади ме въ земята, както насаждатъ растенията. Това означава клюмналата глава. Обаче, туй не го задоволява. Той става отъ стола, нервно се разхожда изъ стаята си и се разговаря мислено съ професора: Защо ме скжсахте? Защо ме насадихте въ земята? Това е несправедливо! Следъ туй отново сяда на столъ, започва да свива юмруци, да се заканва на професора си. Като помисли малко, пакъ става отъ стола, започва да се разхожда, като си казва: Защо ли си въобразявамъ? Азъ нищо не мога да му направя, но ще започна усилено да работя, да уча, да преработя доктората си и пакъ ще го представя предъ комисията. Щомъ дойде до това разсжждение, той дига главата си нагоре и започва спокойно да се разхожда изъ стаята.

Това сж психологически състояния, които всѣки човѣкъ преживява. Когато страда, човѣкъ сяда, става, движи се. Безъ тѣзи движения той не би могълъ да издържи голѣ-

митъ душевни напрежения. Седи, мисли, очудва се, заканва се: Хмъ, ще му дамъ да разбере! После му дойде нѣкаква свѣтла идея въ главата, веднага скача отъ стола си и радостно извиква: Ха, така ще постъпя, да покажа, че и въ мене има благородство, характеръ. Когато въ душата на човѣка ставатъ редъ вътрешни процеси, той трѣбва да ги изрази чрезъ нѣкакви символи. Ако го наблюдавате, ще видите, каква буря става въ него: ту утихне, ту отново се яви, докато най-после въпросътъ се реши. Не е лесно да се справя човѣкъ съ своитѣ вътрешни преживявания. Като знаете това, не го сждете, но старайте се по нѣкакъвъ начинъ да му помогнете.

Да се върнемъ пакъ къмъ гласнитѣ и съгласнитѣ букви като методъ за трансформиране на състоянията. Щомъ сте неразположени, или скръбни, започнете да си въздействувате първо съ съгласнитѣ букви, а после съ гласнитѣ. Ако при изговаряне на всички съгласни и гласни букви състоянието ви не се измѣни, започнете да ги комбинирате въ срички. Като правите това упражнение, забелязвайте, при кои съгласни или гласни състоянието ви се е измѣнило. Правете това упражнение съ себе си, или съ нѣкой вашъ приятелъ и вижте, какво заключение ще извадите. Работете съ буквитѣ десетъ вечери наредъ, по половинъ часъ, между деветъ и десетъ часа. Наблюдавайте

внимателно въздействието на буквите върху вашия психически животъ. Това е наука, която има приложение въ живота. Съзнателно или несъзнателно, човѣкъ си служи съ нея. Съгласнитѣ букви представятъ затваряне на известни енергии въ човѣка, а гласнитѣ — отваряне пжть натѣзи енергии, даване възможность да се проявятъ, да излѣзатъ навънъ. Значи, чрезъ съгласнитѣ букви човѣкъ си служи като съ спирачки, да не дава ходъ на нѣкои свои енергии.

Изобщо, буквите могатъ да се използватъ при различни случаи въ човѣшкия животъ. Нѣкой ученикъ започва да развива дадена тема. Седне на столъ, вземе писалката, но не му дохожда на умъ, какво да пише. Нека не се мъчи да измисля нѣщата, но да почне да изговаря ту една гласна, ту една съгласна, да ги съчетава въ срички. Нѣма да се мине много време, и въ главата му ще влѣзе нѣкаква малка, свѣтла мисль. Така той ще разбере, че отдѣлнитѣ букви, както и съчетанията имъ въ слокове, представятъ сѣчива, пособия, съ които опитниятъ майсторъ може свободно да работи. Често хората употребяватъ слога „ох“. Какво показва този слогъ? — Той показва, че човѣкъ се е отклонилъ отъ правия пжть, въ който природата го е поставила. Той е излѣзълъ отъ естествения кръгъ на своето движение. Същевременно частицата „ох“ показва начинъ, по който човѣкъ може да се върне въ

правия път. Въ математиката „хиксът“ означава движение на кръгавъ безкрайност и връщането му назадъ. Следователно, когато човѣкъ се изгуби нѣкъде въ безконечността, той не продължава да върви напредъ, но се връща назадъ. Това значи: когато направи една погрѣшка, човѣкъ се връща назадъ.

За да изправи погрѣшката си, човѣкъ трѣбва да я прекара два пъти презъ ума си: да я изповѣда предъ себе си, да я изповѣда и предъ хората. За да се освободи отъ терзанието на една своя погрѣшка, или на единъ свой грѣхъ, човѣкъ трѣбва да се изповѣда предъ своитѣ ближни. Такъвъ е законътъ. Една погрѣшка, една болка се лѣкува, когато излѣзе наяве. Запримѣрь, нѣкой се разгнѣви и отъ гнѣвъ порѣже прѣста си. Кой какъ го види, все го пита, защо ржката му е превързана. Той може да каже истината, но може и да не я каже. Ако каже истината, раната му ще зарасне по-скоро. Той ще мине презъ голѣми изпитания, но и много хора ще му се притекатъ на помощъ. Едни ще му помагатъ, а други ще го морализиратъ, ще го питатъ, защо е билъ толкова глупавъ, защо не се е въздържалъ и т. н. Всичко това той трѣбва да издържи, но въ края на краищата ще се освободи. Ако не каже истината, малцина ще знаятъ погрѣшката му, но раната му мъчно ще зарасне, нѣма кой да му помогне. Когато из-

правя погрѣшките си, човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, решителенъ. Когато изправя погрѣшките си, той не върши това за хората, но за великия принципъ, на който служи.

Като ученици, отъ васъ се иска мораленъ устой. Вие трѣбва да имате мораленъ устой не само въ единъ случай, но въ всички случаи. На сто случаи въ живота ви може да има най-много десетъ изключения. Колкото повече погрѣшки върши човѣкъ, толкова по-неблагоприятна е срѣдата, въ която живѣе. Запримѣръ, гладниятъ човѣкъ има най-много условия да грѣши, защото живѣе въ гжста срѣда. Въ желанието си да задоволи своя гладъ, той прави много погрѣшки. Любознателниятъ, който търси срѣдства да си достави нѣкаква книга, прави по-малко погрѣшки, защото срѣдата, въ която живѣе, е по-рѣдка. Моралниятъ човѣкъ пъкъ прави най-малко погрѣшки. Срѣдата, въ която той живѣе, е още по-рѣдка. Следователно, колкото по-гжста е срѣдата, въ която човѣкъ живѣе, толкова по-голѣми сж съпротивленията и противодействията на неговия пътъ.

Сега можете да зададете въпроса: Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да избегне глада? — За да избегне глада, човѣкъ не трѣбва да поставя спирачки на своитѣ естествени желания. Забелязано е, че следъ известни болести, въ човѣка се развива голѣмъ гладъ. Докато е боленъ, лѣкаритѣ и близкитѣ му го поставятъ на строга диета. Като

започне да оздравява, гладътъ се проявява въ него, и той усилено се стреми къмъ ядене. Следователно, спирачкитѣ, които се поставятъ въ живота на човѣка, не трѣбва да бждатъ голѣми. Тѣ трѣбва да се турятъ постепенно, незабелязано. Това зависи отъ разумността на човѣка. Колкото по-разуменъ е човѣкъ, толкова повече спазва законитѣ на природата. Щомъ спазва законитѣ на природата, той ще бжде свободенъ стъ нейнитѣ спирачки. Обаче, обикновениятъ човѣкъ, който не живѣе споредъ законитѣ на разумната природа, има обикновена опитностъ, съ обикновени резултати. Обикновениятъ човѣкъ, колкото печели, толкова губи. Разумниятъ човѣкъ всѣкога свършва съ изобилие. Ако искате да знаете, какъ сте прекарвали деня, като обикновенъ или като разуменъ човѣкъ, всѣка вечеръ, преди да си легнете, употребете 10—15 минути, мислено да си дадете отчетъ, какво сте правили презъ деня. Спомнете си, кжде, какво сте казали, какво сте правили и т. н. И ако следъ всичко това намѣрите въ себе си една малка придобивка, туй показва, че сте прекарвали деня добре, като разуменъ човѣкъ. Колкото малка да е придобивката, тя е ценна. Само по този начинъ човѣкъ може да разработва своя характеръ. Само по този начинъ природата може да му разкрие своята съкровищница. Тя ще му разтвори каситѣ си, да взима, колкото и каквото иска. При-

родата има довѣрие само на онѣзи, които иматъ мораленъ устой. Който си позволи да проникне инкогнито въ силата, въ тайнитѣ на природата, той ще изпита нейния камшикъ върху гърба си. За да спечелите довѣрието на природата, вие трѣбва да живѣете по новъ начинъ, а не както сте живѣли нѣкога, въ миналото си. Като влѣзете въ новия животъ, вие ще имате микроскопически резултати, едва забележими, но това, именно, трѣбва да ви радва. Докато сте на земята, вие можете да бждете обикновенъ човѣкъ, на никого неизвестенъ, но на небето ще бждете на всички известенъ. Затова е казано: „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога“.

У п р а ж н е н и е. Всички прави, ржцетѣ настрана. Дѣсната ржка прави широкъ полукръгъ отпредъ, като се поставя върху рамото на лѣвата, която е напредъ, отдето се спуща надолу, по дължината ѝ, до китката. При това движение на дѣсната ржка се произнася високо буквата „а“ . . . Дѣсната ржка се движи нагоре по лѣвата, до рамото. После минава предъ гърдитѣ, хоризонтално, настрана и се спуща надолу.

Сжщото движение прави лѣвата ржка върху дѣсната, при което пакъ се произнася звука „а“. Така могатъ да се произнасятъ и други звукове — гласни (о, и) и съгласни — м, л. . . .

Като правите това упражнение, наблюдавайте, да видите, какво въздействие ще укаже върху васъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди.“

11. Лекция отъ Учителя, държана на
24. януарий, 1926 г. София.

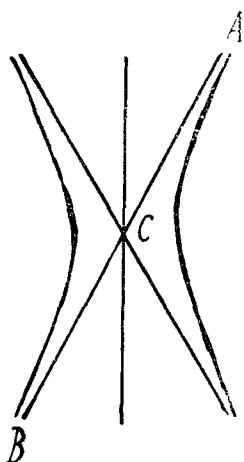
МАТЕМАТИЧЕСКИ ЗАДАЧИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди.“

Размишление.

Сега ще ви задамъ въпроса: Има ли нѣкакво съотношение между звуковетѣ и идеитѣ на човѣка? Ако има такова съотношение, въ какво, именно, се заключава? Представете си, че до васъ достигатъ нѣкакви звукове отъ цигулка. Можете ли да възприемете тѣзи звукове, безъ да си представите, че задъ цигулката, която произвежда тоноветѣ, седи нѣкое разумно същество? Нѣма движение въ природата, колкото и да е малко, въ което да не се крие животъ.

Думата „животъ“ започва съ буквата „ж“. Въ тази буква диагоналитѣ сж най-дългитѣ линии. Първото ограничение въ живота е кръгътъ. Той има четири важни точки — точкитѣ, въ които два перпендикулярни диаметра пресичатъ кръга. Обаче, като се движатъ диаметритѣ, съ тѣхъ заедно се движатъ и точкитѣ. Следователно, всички точки на окръжността ставатъ важни. Точкитѣ на окръжността сж точки и на живота. Дветѣ точки сж отрицателни (магнетични), а дветѣ — положителни (електрични). Геометрически тази идея може да се изрази

съ буквата „ж“. Ако точка С на чъртежа представя центъра на земята, а точките А и В — тѣла които се движатъ къмъ С, то движението на тия тѣла къмъ С ще бѣде най-трудно въ сѣдство съ самия центъръ С. Тукъ тѣ ще срещнатъ най-големъ съпротивления, най-големъ мжнотии Каквито усилия да правятъ, тѣ не могатъ да пробиятъ центъра на земята. Съ физическото си тѣло човѣкъ не може да стигне до

центъра на земята, обаче, съ астралното си тѣло може да достигне.

Този законъ се отнася и до психическия животъ на човѣка. Колкото повече навлиза къмъ центъра на кръга, толкова по-големъ сж страданията му. Когато се намѣри предъ известна мжнотия, човѣкъ се затваря въ кръгъ. За да се справи съ тази мжнотия, той трѣбва да дойде до центъра на кръга, до най-труднитѣ условия и оттамъ да започне да възлиза нагоре. Тѣй щото, най-страшно е докато човѣкъ дойде до центъра. Стигне ли до центъра, нагоре отъ него лесно се излиза. Когато навлиза къмъ центъра на земята, човѣкъ трѣбва да разпери

крилата си, да слиза леко, безъ сътресения, безъ никакви наранявания. Това се постига само при пълно съзнание, при присъствие на ума, при спазване на връзката между Бога и душата. Само при тѣзи условия човѣкъ може да преодолѣе всички мжчноти и страдания и да излѣзе отъ тѣхъ неповреденъ. Първитѣ християни сж знаели тѣзи закони и сж подѣржали връзката си съ Бога чрезъ постоянна молитва. По сжщия начинъ и ученитѣ разрешаватъ мжчнотиитѣ си. Вмѣсто молитва, тѣ дѣржатъ въ ума си нѣкаква висока идея. При всѣко разрешаване на задачитѣ си, тѣ излизатъ все отъ тази идея и къмъ нея се връщатъ. При разрешаване на задачитѣ има три важни положения: работи се или съ отрицателни величини, т. е. подъ влияние на отрицателни сили въ природата; или съ положителни величини, т. е. подъ влияние на положителни сили въ природата; или чрезъ примиряване на положителнитѣ и отрицателни величини, т. е. чрезъ равенството. Дето има равенство, тамъ дѣйствуватъ разумни сили по всички направления. Когато работите въ математиката съ положителни и отрицателни величини, най-после трѣбва да намѣрите методъ, чрезъ който да подчините тия величини на едно равенство. Значи, решаването на задачитѣ не се заключава само въ опериране съ значитѣ на даденитѣ величини, а въ превръ-

щане на величинитѣ. Запримѣръ, ако съберете $(a+b)+(a-b)$, ще получите $2a$; ако ги извадите, ще получите $2b$.

Представете си, че „а“ е ябълчна семка, а „b“ — почвата, въ която тази семка се посажда. Като поникне семката и израсне, тя поглъща частъ отъ елементитѣ на почвата и се превръща въ $a' + b^2$. Ако съберемъ и извадимъ $a^2 + b^2$ и $a^2 - b^2$, пакъ ще получимъ $2a^2$ и $2b^2$:

$$\begin{array}{r}
 a^2 + b^2 \\
 + \\
 a^2 - b^2 \\
 \hline
 2a^2
 \end{array}
 \qquad
 \begin{array}{r}
 a^2 + b^2 \\
 - \\
 a^2 - b^2 \\
 \hline
 2b^2
 \end{array}$$

Каквито обяснения да дадете на тѣзи действия, отъ гледище на физическата математика, тѣ сж необясними. Обаче, психическата, или духовната математика може да ги изясни, понеже тя борава съ живи сили, които се движатъ въ повече отъ три измѣрения. При растене на ябълчното дърво, почвата постепенно губи потенциална енергия. Щомъ потенциалната енергия на почвата се изчерпи, ябълката престава да се развива. Тя спира своето растене. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ се нуждае отъ физически, отъ материални условия за развитие. Нѣма ли такива условия, той престава да се развива.

Сега, като ви давамъ тия примѣри, имамъ предъ видъ да разсждавате върху

всички аритметически и алгебрически действия, било отъ елементарната или отъ висшата математика, да ги превеждате правилно, за да се ползвате отъ тѣхъ. Не ги ли разбирате, вие можете да се натъкнете на нѣкой житейски въпросъ отъ висшата математика и да преживѣете голѣмо противоречие. Да се натъкне човѣкъ на нѣкое противоречие, това значи да се намѣри въ тресавище, на колеблива почва. Въ такова положение може човѣкъ да се намѣри и въ науката.

Въ математиката, запримѣръ, може да се дойде до положения извънъ физическия свѣтъ, дето нѣщата ставатъ невидими, а при това тѣ трѣбва да се допуснатъ, че сѣществуватъ, т. е. сѣществуватъ като действителни. Казвате, че извънъ физическия свѣтъ другъ не сѣществува. — Защо? — Защото познавате само свѣта на тритѣ измѣрения. Съ други думи казано: Извънъ тритѣ измѣрения друго не сѣществува. Въпрѣки това днесъ висшата математика говори не само за четвърто измѣрение, но и за пето, за шесто, за седмо измѣрение. За да се разбератъ тѣзи отвлѣчени въпроси, трѣбва да се приеме, че въ природата сѣществуватъ много възможности, които човѣкъ не познава. Човѣкъ познава само нѣколко положения и отъ тѣхъ вади свои заключения. Човѣкъ знае само онѣзи прояви на живота, които произлизатъ отъ проявитѣ на вчерашния день. Обаче, за проявитѣ на човѣшкия животъ има много въз-

можности. Днешниятъ день представя условия за утрешния. — Възможно ли е това? — Възможно е. — Какъ може да се докаже? — Това може да се докаже по математически начинъ.

Допуснете сега, че „а“ представя жито, което първо е било въ хамбара, а после е било посадено въ почвата „b“; ще имате едно отрицателно положение, т. е. изпразване на хамбара. Следъ време житото ще израсне, ще се увеличи, като вземе известни елементи отъ почвата и ще се превърне въ a^2 . При това положение ще имаме единъ положителенъ процесъ, т. е. придобиване на нѣщо, прибавяне на нѣщо къмъ житото. Новото жито, което е израсло на нивата, може ли да се събере въ сѣщия хамбаръ? — Не може. По количество то се е увеличило значително. Тукъ процеситѣ ставатъ въ възходяща степенъ. Това показва, че въ живота се работи едновременно съ положителни и съ отрицателни величини, не само въ права линия, но и въ други посоки и положения, които трѣбва да се иматъ предъ видъ. Има положителни и отрицателни величини възходящи, както и положителни и отрицателни величини низходящи.

И тъй, ако положителнитѣ величини сж въ низходяща посока, материята се увеличава, но сжщевременно става негодна за организиране. Въ нея става вътрешно гниене. За да се отстрани гниенето, материята трѣбва

да се изсуши. Увеличаване и намаляване на материята, т. е. сгъстяване и разреждане става навсѣкжде въ природата. Когато почвата, запримѣрь, се втвърди, тя става много гжста, негодна за използуване. За да се смекчи, непременно трѣбва да дойде дъждъ. Какъ можете съ математически величини да изразите слънчевитѣ лъчи, дъжда, сушата? Като правите тѣзи изчисления, вие трѣбва да вземете подъ внимание и времето. Щомъ работите съ тѣзи величини, вие трѣбва да ги превърнете въ однородни, и тогава ще извършите съ тѣхъ редъ алгебрически действия. Като работите съ алгебрата, трѣбва да дойдете до положение да я внесете въ себе си. Тѣлото ви представя почвата, а идеитѣ, това сж семенцата, които посадате въ тази почва.

Когато се намирате предъ известни мжчнотии, това показва, че семенцата ви сж повече, отколкото почвата може да приеме и да имъ даде условия за развиване. Който иска да развива повече идеи, отколкото условията му позволяватъ, той не се съобразява съ законитѣ на природата. Споредъ законитѣ на разумната природа, една идея може да се развива само въ опредѣлено за нея време и мѣсто. Две идеи не могатъ едновременно да се развиватъ. За даденъ моментъ вие трѣбва да държите въ ума си само една основна идея. Щомъ реализирате тази идея, тогава само можете да се спрете върху друга

нѣкоя, но винаги между реализирането на една и на друга идея се изисква известенъ интервалъ отъ време. Който наруши единъ отъ законитѣ на разумната природа, той ще се намѣри предъ голѣми мъчности.

Съвременнитѣ хора се радватъ, когато работитѣ имъ вървятъ добре. Тѣ трѣбва да иматъ предъ видъ, на какво се дължи тази радостъ — дали успѣхътъ имъ не е като този на житнитѣ зърна, паднали на камениста почва, между трънитѣ или на пжтя. Ако успѣхътъ имъ има за основа камениста почва, той скоро ще рухне. Ако успѣхътъ имъ е израсналъ между трънитѣ, той непременно ще се заглуши. И най-после, ако е на пжтя, птицитѣ ще го иззобатъ. Всѣка идея, поставена на пжтя, между трънитѣ или на камениста почва, не може правилно да се развива, не може да даде никакъвъ плодъ. Ето защо, като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да проучава пжтищата, при които идеитѣ пропадатъ, както и тия, при които идеитѣ правилно се развиватъ. Почвата, на която трънитѣ растатъ, е добра, но първо тѣ трѣбва да се махнатъ, и тогава житото да се посади. Каменистата почва е неблагоприятна за житото, но отъ нея могатъ да се извадятъ хубави камъни за градежъ. Разумниятъ човѣкъ, който разбира живота, нѣма да седи жито на камениста почва, но ще използва тази почва за каменна кариера, и по този начинъ ще си създаде добро положение. Пжтьтъ

пъкъ, по който се движатъ хора и коли, не е годенъ за посаждане на жито. Той служи като сръдство за съобщаване.

Съвременнитѣ хора слушатъ да имъ се говори по различни въпроси, но въ края на краищата казватъ Това не ни интересува днесъ. Това не е важно за насъ. — Прави сж тия хора. Има нѣщо, което въ дадения случай е важно за човѣка, но въпросъ е, дали това важното може да допринесе нѣщо за неговото щастие. Може би това, което днесъ е важно за човѣка, утре ще му донесе най-голѣмото нещастие. Значи, човѣкъ трѣбва да разбира важността на нѣщата и да знае, къмъ кои отъ тѣхъ да се стреми. Това се отнася не само до хората вънъ отъ васъ, но и за самитѣ васъ. Ученикътъ трѣбва да разсждава правилно, да разбира важността на малкитѣ и на голѣмитѣ работи.

Единъ рибаръ взелъ своята вждица, качилъ я на едно колче на брѣга на рѣката и я пусналъ въ водата Следъ това той се отдалечилъ отъ брѣга и отишълъ у дома си да свърши нѣкаква работа. Въ туй време, като видѣла отдалечъ още вждицата, една любознателна рибка се заинтересувала отъ това, което се люлѣе въ водата. Приближила до вждицата и видѣла нѣщо особено. Отворила устата си да го опита, но веднага усѣтила, че устата и се закачила за това особено нѣщо и не могла да се откачи. Натукъ подскочила, натамъ

подскочила, не могла да се освободи. Въ това време единъ пжтникъ минавалъ край брѣга и като видѣлъ, че рибката подскача отъ едно мѣсто на друго, запиталъ я: Какво, правишъ тука? — Играя хоро, но не зная какъ да се откача отъ това хоро. Ако обичашъ, помогни ми да се освободя. Пжтникътъ билъ прочутъ мждрецъ. Той влѣзълъ въ положението ѝ и казалъ: Слушай, ти си се наела съ работа, която не е за тебе. Ти искашъ да учишъ дължината на радиуситѣ въ кръга, но тази наука е мъчна, не е за тебе още. Ела сега по-близо до менъ. Рибката се приближила до брѣга, мждрецътъ извадилъ кукичката на вждицата отъ устата ѝ и казалъ: Хайде, бжди свободна! Иди отново въ водата да плавашъ и разправи на другаркитѣ си, че не е време още да се занимаватъ съ изучаване радиуситѣ на кръга. Рибката заплувала леко въ водата и благодарила на пжтника за свободата, която ѝ далъ. Наистина, рибката трѣбва да благодари на този пжтникъ, именно, защото, ако рибарътъ бѣше дошълъ по-рано отъ него, тя щѣше да се намѣри въ свѣтъ, чуждъ за нея.

Какво заключение можете да извадите отъ този примѣръ? — Той показва, че въ човѣка има редъ мисли и желания, за реализирането на които не е дошло още време. Следователно, човѣкъ не трѣбва да се интересува отъ ония мисли и желания, за реализирането на които не е дошло времето.

Започне ли да се интересува отъ тѣхъ, тѣ непременно ще му донесатъ редъ страдания и нещастия. Ще дойде рибарьтъ и ще го закачи на вждицата си. Следъ това той ще се блъска на една и на друга страна въ мисълта си, да разреши по нѣкакъвъ начинъ въпроса, какъ да се освободи отъ страданията. Когато човѣкъ мисли правилно, все ще срещне мждреца, който ще го освободи отъ вждицата. Въ дадения случай мждрецътъ представя интуицията въ човѣка, която единствена може да му помогне, да го освободи отъ ограниченията на неговата обикновена мисль. Докато интуицията не дойде въ помощъ на човѣка, той ще се намѣри въ положението на ученъ, който изучава научни въпроси, за които не е готовъ. Интуицията му ще го запита: Какво правишъ тука? — Играя хоро, движа се по дължината на окръжността, съ цель да изуча нейнитѣ радиуси. Интуицията ще му отговори: Днесъ ти не можешъ да изучишъ този въпросъ. Обаче, единъ день, когато дойдешъ на по-високо стъпало на развитие, когато станешъ господарь на положението, тогава ще разрешишъ този въпросъ. Това значи: остави настрана всички ония мисли и желанія, за които не си готовъ. Когато станешъ господарь на себе си, тогава започни да ги изучавашъ.

Сега, да се върнемъ къмъ формулата $a \div b$. Съ „а“ ние означаваме човѣшкия

умъ, съ „b“ — човѣшкото сърдце. Какъ можемъ да изразимъ тази формула словесно? Ние можемъ да кажемъ: Възможноститѣ на ума и възможноститѣ на сърдцето се равняватъ на възможноститѣ на волята: $a' + b' = c'$. Значи, силитѣ на ума и на сърдцето се вливатъ въ волята като притоци. Съ други думи казано: Силитѣ на водата (a) и силитѣ на въздуха (b) произвеждатъ известенъ резултатъ (c): $a' \cdot b' = c'$. Водата, това сж чувствата на човѣка; въздухътъ, това е неговата мисль. Волята се проявява само подъ влияние на човѣшкитѣ чувства и мисли. Воля има само тамъ, дето има мисль и чувства. Безъ мисль и чувства волята не действува. Всѣки волевъ актъ се диктува отъ онѣзи мисли и чувства, които действуватъ въ даденъ моментъ. Затуй казватъ: Човѣкъ е това, което мисли и чувствува. Ако мислитѣ и чувствата на човѣка сж положителни възходещи, тѣ ще произведатъ съответни резултати.

Силата на човѣшката воля зависи отъ силата на неговитѣ мисли и желания. Колкото по-силни сж образитѣ на човѣшкитѣ мисли и желания, толкова по-активна е волята му. Кажете на човѣка, че еди-кой си е неговъ неприятель, и се отстранете. Този образъ ще израсне въ него и ще му даде сила, потикъ да се бори съ неприятеля си, да му се противопоставя. Достатъчно е човѣкъ да има силенъ образъ за нѣщо, за да бжде всѣкога на-

щрекъ. Нѣкои хора се страхуватъ отъ змия, други — отъ мишка. Опитайте се само да произнесете думитѣ „змия или мишка“ предъ тѣзи хора, за да разберете, колко сж активни. Въ тѣхъ веднага се събира всичката скрита волева дейность, и тѣ могатъ да бѣгатъ, да се криятъ. Нѣкои смѣли, отлични плувци се боятъ отъ пиявица. Като дойде въпросъ до плуване, тѣ сж готови да плуватъ съ километри въ водата, но видятъ ли пиявица, веднага отстѣпватъ, връщатъ се назадъ. Тѣ се ужасяватъ отъ вида на пиявицата, дори и въ пише да я видятъ. Човѣкъ трѣбва да се изучава, да знае, кои образи парализиратъ неговата воля и да имъ противодействува. Той трѣбва да си послужи съ методи, които да възстановятъ равновесието му. Образътъ на змията действува върху нѣкои хора отрицателно. Какъ могатъ да се освободятъ отъ този страхъ? — Като приложатъ въ волята си нѣщо положително. Въ дадения случай любовта ще спаси положението. Казано е въ Писанието: „Любовта изключва страха. Вѣрата изключва суевѣрието.“ Значи, любовта ще изпжди страха отъ човѣка навнѣ, а вѣрата ще внесе свѣтлина въ неговия умъ. За да се домогне до вѣрата, човѣкъ трѣбва да изучава пжтищата на свѣтлината.

Днесъ хората говорятъ за всичко: за любовъ, за вѣра, за братство, за равенство и т. н. Обаче, тѣ не сж се спирали върху

близки до тѣхъ въпроси, отъ които зависи тѣхното благосъстояние. Запримѣрь, какъ сж разрешили въпроса за яденето? Знаятъ ли, каква храна трѣбва да употребяватъ въ понеделникъ, каква въ вторникъ, въ сръда, въ четвъртъкъ и т. н.? Знаятъ ли, какво да ядатъ сутринъ, какво на обѣдъ и какво вечеръ? Ще кажете, че това сж прости работи, съ които човѣкъ не трѣбва да се занимава. Споредъ васъ, достатъчно е човѣкъ да се нахрани, а кога каква храна е ялъ, това не е отъ значение. Или, ще кажете, че колкото е по-пищна храната, толкова по-добре за човѣка. — Не е така. Въпросътъ за храненето е математическа задача, която, колкото и да е проста, непременно трѣбва да се разреши. Докато не разрешите тази задача правилно, всичкитѣ ви усилия къмъ велики и сложни задачи ще бждатъ безупѣшни. Щомъ разрешите въпроса за храненето, ще ви се наложи разрешаването задачата за съня, за спането. Знаете ли, въ колко часа трѣбва да си лѣгате и въ колко да ставате? Ще кажете, че това зависи отъ условията. — Не, външнитѣ условия на живота не могатъ да измѣнятъ законитѣ на разумната природа. Тя строго е опредѣлила за всѣки човѣкъ, кога да си лѣга и кога да става.

Следователно, всѣки човѣкъ трѣбва да намѣри опредѣления за него часъ за спане. Кокошката, запримѣрь, лѣга преди залѣзъ слънце и става преди из-

грѣвъ. Да разреши човѣкъ правилно въпроса за храненето, за спането, това значи да е постигналъ известна хармония между своитѣ мисли и чувства. Щомъ е постигналъ това тониране, той е готовъ вече правилно да разрешава всички останали въпроси. Той ще ги решава правилно и бързо, когато другитѣ хора ще употребяватъ месеци и години. Тѣ ще иждивяватъ много енергия, докато дойдатъ до микроскопически резултати. Свѣжестъ, бодростъ е нужна за човѣшката мисль. Не е ли бодра, нѣма ли нужната свѣтлина, тя не може да се справи съ противоречията въ живота. Природата не познава никакви противоречия. Тя не допуска никакви обезсърдения. — Ама ние страдаме. Не вижда ли природата нашитѣ сълзи, нашитѣ мжчноти? Когато види сълзи на очитѣ ви, природата казва: Умни сж моитѣ деца. Тѣ сж отворили своитѣ извори да поятъ градинкитѣ си. Когато види, че сълзитѣ на хората преставатъ, природата се радва и казва: Умни сж моитѣ деца, защото иматъ ключове, съ които отварятъ и затварятъ своитѣ извори, споредъ нуждитѣ си. Види ли, че нѣкой човѣкъ се е отчаялъ и намислилъ да се хвърля отъ канара, природата казва: Това мое дете е решило преждевременно да хвърчи. Единъ день то ще си научи урока.

И тѣй, изучавайте езика на природата. Влѣзте въ връзка съ нея и започнете да мислите правилно. — Ама ние учимъ много.

— Не е въпросъ въ многото учене. Малко трѣбва да учи човѣкъ, но разумно. И каквото научи, да го приложи въ живота си. Днесъ хората много учѣтъ, малко придобиватъ. Много работятъ, малко се ползватъ. Днесъ хората пипатъ нѣщата, а не виждатъ. Който е развилъ въ себе си ясновидство, той работи съ виждане, а не съ пипане. Така той ще се освободи отъ ненужния материалъ, който обременява нервната му система. Обаче, докато живѣе при неблагоприятни условия на живота, човѣкъ се нуждае отъ много нѣща. Щомъ много учи, а малко придобива, това говори, именно, за неблагоприятнитѣ условия, при които се намира. Който се е тониралъ, въ три часа учене, но съ любовъ, той придобива много. Не е така за всички хора. Ако обикновениятъ ученикъ или студентъ учи по три часа на день, той не може да успѣе. Това се отнася до съзнателни ученици, до ония, които сж въ връзка съ живата природа и следватъ нейнитѣ закони. Природата дава на човѣка време и енергия, като му заповѣдва да пести енергията за смѣтка на времето. Тя не позволява да се харчи енергията ѝ напразно. Природата разполага съ изобилна енергия, но на никого не позволява да иждивява енергията ѝ напразно. Който наруши това правило, той е осъденъ на страдания. Тази е причината, поради която на ученика се препоръчва съзнателна работа върху себе си, да хармонизира

своитѣ мисли и чувства, да дойде до положение разумно да иждивява енергията на природата. Който пести своята енергия, той печели, той не остарява преждевременно.

Днесъ всички хора се оплакватъ отъ преждевременно остаряване. — Защо? — Защото прахосватъ своята енергия. Разуменъ човѣкъ е онзи, който отъ младини до старини остава бодъръ, способенъ за работа. Разумниятъ човѣкъ не се влияе отъ външнитѣ условия. Че имало бури и вѣтрове, че вали дъждове, той знае, че всичко това е на мѣстото си. Буритѣ ще дойдатъ и ще заминатъ. Дъждоветѣ ще валиятъ и превалятъ. Това сж природни процеси, които трѣбва да изпълнятъ своето предназначение. Отъ ученика, обаче, се изисква да мисли право, да чувствува право и да действува право.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди.“

✱

12. Лекция отъ Учителя, държана на
31. януарий, 1926 г. София.

РЕАЛНИ ВЕЛИЧИНИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди.“

Размишление.

За следния пжтъ пишете върху темата:
„За какво мисля сега?“ Това „сега“ е всѣ-
кога; то нѣма начало, нѣма и край. Всѣкога
има настояще, всѣкога е сега.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ сво-
бодно да изказватъ мнението си по различни
въпроси. — Защо? — Защото се страхуватъ
да не се изложатъ. Може би това, което ми-
слятъ, да не е въ съгласие съ мнението на
другитѣ, или да е нѣкакво крайно мнение,
крайна идея. Ако нѣкой имъ е повѣрилъ нѣ-
каква тайна, тѣ пакъ се страхуватъ да се
изкажатъ, да не издадатъ тайната. Човѣш-
киятъ умъ е станция, презъ която минаватъ
писма, телеграми отъ единъ човѣкъ до другъ,
отъ една държава до друга, а даже и отъ
земята до небето и обратно. Следователно,
ако човѣшкиятъ умъ, като една станция, е
приелъ нѣкакво устно или писмено съобще-
ние, въ видъ на писмо или телеграма, той
нѣма право да предава това, което е чулъ;
той нѣма право да издава чужди тайни. Чо-
вѣкъ има право да предава само онова, кое-
то се отнася до самия него. Обаче, всичко

друго, което не се отнася до него, представя държавна тайна, или тайна на природата. Никой нѣма право да изнася тайнитѣ на природата. Щомъ наруши този законъ, природата затваря ключоветѣ на станциитѣ си за него.

Какво трѣбва човѣкъ да казва: това, което е направилъ вече, или което мисли да прави? Има смисълъ човѣкъ да говори за това, което е направилъ, защото е придобилъ нѣкакъвъ резултатъ, или нѣкакви опитности. Обаче, да говори за това, което мисли да прави, безъ да го е направилъ, нѣма смисълъ. Той не знае, дали, като мисли да направи нѣщо, ще има възможность да го реализира. Има три начина за изнасяне на работи, които е направилъ: да ги изнесе така, както сж станали; да ги преувеличи и да ги намали. Всѣки фактъ трѣбва да се изнася така, както е станалъ. Ако искате да кажете нѣщо за приятеля си, изнесете една отъ неговитѣ основни чѣрти, по която той се отличава отъ другитѣ хора. Вие можете да изнесете една отъ неговитѣ основни чѣрти на ума, на сърдцето или на волята му. Какво можете да кажете за неговия умъ? Ако кажете, че той има свѣтълъ умъ, това е обща чѣрта. Даже ако кажете, че той е поетъ, музикантъ или художникъ, и това е общо казано. Вие трѣбва да изнесете онази чѣрта отъ неговата поезия, която го отличава отъ всички поети. Много поети, музикан-

ти и художници съществуватъ, но всѣки отъ тѣхъ има своя индивидуална, специфична чѣрта въ своето творчество.

На сѣщото основание може да се зададе въпроса, каква е разликата между човѣка и животното. Присѣщи на животното сѣ отрицателнитѣ качества. Понеже сѣ живѣли при неблагоприятни условия, животнитѣ сѣ развили редъ отрицателни качества въ себе си: съмнение, подозрение, страхъ, завистъ, ревностъ и т. н. Тѣзи качества се срѣщатъ въ всички животни, отъ най-малкитѣ до човѣка. Следователно, всички отрицателни прояви на човѣка се дължатъ на времето, когато той е минавалъ презъ животинското царство. Тѣ сѣ остатъци отъ животнитѣ. Тѣ представятъ животинското естество на човѣка. Всички чувства или прояви на животнитѣ не говорятъ за нѣкаква слабостъ. Запримѣръ, страхътъ, който е силно развитъ въ животнитѣ, даже и въ човѣка, служи като предпазителна мѣрка, да се пазятъ отъ опасности въ живота. Кой не бѣга отъ мечка? Кой не се крие отъ стихиитѣ на природата? Колкото смѣлъ да е човѣкъ, все ще трепне сърдцето му, когато се намѣри предъ нѣкаква голѣма изненада, опасностъ или стихия.

Нѣкога живѣлъ на земята единъ човѣкъ, който не знаелъ, какво нѣщо е страхъ. Тръгналъ да пжтува, да намѣри страха, да види, отъ какво се страхуватъ хората. Той пжтувалъ презъ морета и океани, бо-

рилъ се съ вълнитѣ, но страхъ не изпиталъ. Катерилъ се по планински върхове, нападнали го диви звѣрове, но страхъ не изпиталъ. Борилъ се съ природни стихии, съ болести, но все още не познавалъ страха. Единъ день седналъ на една поляна да закуси. Отворилъ торбата, извадилъ хлѣба си отъ нея, и съ хлѣба заедно изкочила мишка. Той трепналъ силно и изпусналъ хлѣба отъ ржката си. Следъ това той казалъ: Разбрахъ, какво нѣщо е страхътъ.

Какво показва този примѣръ? — Че причината за страха може да бжде много малка. Човѣкъ може да се уплаши отъ нѣщо малко. Не е нужно да се изпрѣчи предъ него нѣкакъвъ голѣмъ звѣръ, за да го уплаши. Една малка мишка е въ състояние да причини страхъ на човѣка. Българитѣ изнасятъ тази идея чрезъ поговорката: „Малкото камъче прекатурва колата“. По отношение на психическия животъ тази поговорка може да се изрази съ думитѣ: Най-малката отрицателна мисль е въ състояние да измѣни разположението на човѣка. Малкото камъче, което прекатурва колата, може да бжде една отрицателна дума, една отрицателна мисль, или едно отрицателно чувство. Въ букваленъ смисль, обаче, малкото камъче не може да прекатури колата.

Сега ще ви запитамъ: Кой е най-важниятъ въпросъ за васъ днесъ? Защо Менделеевъ постави златото въ първата гру-

па на елементи въ своята таблица? Споредъ кое отличително качество го постави въ първа група?—Споредъ валентността му. — Отъ коя валенция е златото? — Отъ първа и трета валенция. — Каква е разликата между калая и оловото? — Тѣ влизатъ въ една група, но се различаватъ по атомнитѣ си тегла. Калаятъ е по-лекъ отъ оловото. Различието въ атомнитѣ тегла имъ придава различни физични свойства. Обаче, въ химическо отношение и двата метала иматъ нѣщо общо, поради което сж поставени въ една група. — Ако сравнимъ златото съ калая и оловото, златото минава за благороденъ металъ, а калаятъ и оловото—за неблагородни. Благородството на златото се дължи на неговата еволюция. Поради интелигентността и благородството на неговитѣ атоми, то е отъ по-висока еволюция въ сравнение съ всички неблагородни метали. Обаче, има разлика и въ самитѣ атоми на златото. Запримѣръ, златни атоми, които влизатъ въ състава на растенията, се отличаватъ отъ тия, които влизатъ въ състава на животнитѣ. Последнитѣ пъкъ се различаватъ отъ златнитѣ атоми, които влизатъ въ състава на човѣшкия организъмъ.

Значи, както златнитѣ атоми биватъ отъ различна степенъ на интелигентностъ, споредъ мѣстото, дето се намиратъ, така и атомитѣ на останалитѣ елементи се различаватъ по степенъта на своята интелигент-

ность. Колкото по-висока е еволюцията на дадена форма, толкова по-високо интелигентни сж атомитѣ, които я съставятъ. За да дойде до по-голѣмо развитие, атомътъ трѣбва да мине презъ четиритѣ царства: минерално, растително, животинско и царството на човѣка. Споредъ това, какви атоми на елементитѣ влизатъ въ човѣшкия организъмъ и отъ кое царство идатъ, тѣ произвеждатъ въ него редъ дисхармонични или хармонични състояния. Колкото по-устойчиви сж атомитѣ на дадени елементи, които влизатъ въ състава на човѣшкия организъмъ, толкова по-добри качества придаватъ на характера на човѣка.

И тъй, всѣки елементъ внася въ човѣшкия организъмъ добри и лоши качества. Разумниятъ човѣкъ, обаче, използва добритѣ качества, добритѣ влияния на елементитѣ, а за лошитѣ се затваря. Ще се запитате, какво лошо влияние може да укаже златото. Златото развива алчностъ въ човѣка. Ако се стреми къмъ златото само като къмъ металъ, който скжпо се цени, човѣкъ става алченъ. Въ него се внася идеята, че безъ пари не може да живѣе. Вложи ли тази идея въ себе си, направи ли я плътъ и кръвъ на своя организъмъ, човѣкъ мжно може да се освободи отъ нея. За предпочитане е той да има повече органическо злато, отколкото външно, материално. Ако не се пристрастява къмъ златото, добре е човѣкъ да

има поне една златна монета и да я прехвърля отъ ржка въ ржка, за да възприеме частъ отъ енергиитѣ на това злато. Книжнитѣ монети, колкото много и да сж на брой, не могатъ да произведатъ такъвъ ефектъ, какъвто произвежда златната монета. Книжнитѣ пари сж мъртви. Отъ тѣхъ човѣкъ не се подига, но издребнява. При анализа на кръвта, химицитѣ сж намѣрили известно количество органически свързани метали, обаче, злато не сж намѣрили. Това не значи, че въ кръвта на човѣка не сжществува органическо злато. То сжществува, но тѣ не сж могли да го откриятъ. — Защо? — Понеже златото указва влияние върху висшитѣ прояви на човѣшкия характеръ. Следователно, то се намира въ особено ефирно, финно състояние на материята, която мжно се подава на анализа. Въ златото е складиранъ голѣмъ запасъ отъ енергия, която се намира въ кондензирано състояние. Който разбира законитѣ на алхимията, той може да разтвори, да разрежи тази енергия и да използва скритата сила въ златото за своя организъмъ. Тѣй щото, правилно е хората да обичатъ златото, но тѣ не могатъ да се ползватъ отъ неговитѣ енергии. Засега хората се ползватъ отъ златото дотолкова, доколкото имъ е нужно въ тѣхния физически, материаленъ животъ.

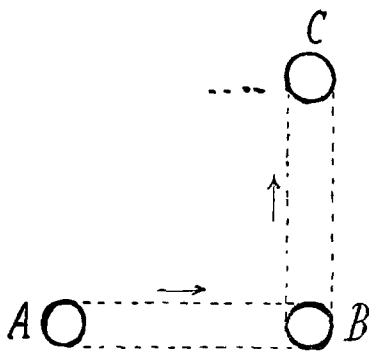
За да може човѣкъ правилно да се ползува отъ енергиитѣ на елементитѣ, кои-

то влизать въ състава на неговия организмъ, той трѣбва да работи върху себе си, върху своя характеръ. Като работи съзнателно върху себе си, човѣкъ ще измѣни схващанията си и ще започне да живѣе споредъ законитѣ на живата, разумна природа. По този начинъ той ще се освободи отъ противоречията, на които се натѣква цѣлото човѣчество. Докато се натѣквате на противоречия, които не можете да разрешите, вие всѣкога ще бждете съ охлузена кожа. Това не трѣбва да ви плаши. Какво страшно има въ това, че нѣкой охлузилъ кожата на ржката си? Щомъ кожата на ржката ви се охлузи, ще я намажете съ малко зехтинъ, ще я превържете и оставите да зараства. Щомъ я оставите спокойно да зараства, раничката ще се покрие съ коричка, която, безъ да я чоплите, сама ще падне. Подъ нея ще се яви нова, здрава кожа.

Ето защо, ако искате раната ви лесно да оздравѣе, оставете я на действието на природата. Тя има грижа за всички нарушения на нейнитѣ закони. Тя е въ състояние сама да корегира всичко. Докато човѣкъ непрекъснато чопли своитѣ рани, т. е. своитѣ неджзи, той всѣкога ще усложнява положението си, отъ малка рана ще си създаде голѣма язва. Тѣй щото, видете ли нѣкаква рана въ себе си, погледнете я, превържете я и си кажете: Ще оздравѣе. Не се борете съ неджзитѣ си, но развивайте своитѣ добри

чърти. Ползвайте се отъ тѣхъ и уповавайте на силитѣ въ разумната природа. Ако искате да изправите своитѣ неджзи, дайте потикъ на разумния животъ въ себе си. Неджзитѣ, които имате, не сж само ваши. Тѣ сж неджзи на цѣлото човѣчество, придобити отъ хиляди и милиони години насамъ, откакъ животътъ сжествува. Като знае това, човѣкъ не трѣбва да се смуцава отъ неджзитѣ си, но трѣбва да ги изправя.

Сега, напишете единъ малъкъ кръгъ и проследете пжтя на движеннето му. Да оз-

(фиг. 1)

начимъ този кръгъ съ буква А, (фиг. 1.) Безъ да се увеличава, кръгътъ А може да се движи надѣсно, да дойде въ точка В. Оттамъ, той може да се движи нагоре, въ точка С. Значи, на физическия свѣтъ кръгътъ мо-

же да се движи отъ едно мѣсто на друго, да мѣни посоката си. Движението на кръга А представя движение на мисълта. Мисълта, обаче, като мѣни мѣстото си, заедно съ това тя се трансформира. Кои мисли могатъ да се трансформиратъ: добритѣ или лошитѣ? Може ли лошата мисълъ да се трансформира въ добра? Лошата мисълъ може да се замѣсти съ добра, но не и да се трансформира въ добра. Сжщото може да се каже и за лошитѣ чувства на човѣка. Лошитѣ и добритѣ чувства на човѣка се опредѣлятъ отъ външнитѣ стимули въ него. Запримѣрь, ако върху ръката на нѣкой човѣкъ поставятъ нагорещенъ вжгленъ, той ще усѣти болка, която ще събуди въ него неприятно, болезнено чувство. Обаче, ако въ окото на човѣка пуснатъ мекъ, свѣтлиненъ лжчъ, той ще изпита приятно, радостно чувство. Както виждате, външниятъ стимулъ събужда въ човѣка приятни и неприятни чувства, но сами по себе си чувствата и мислитѣ не могатъ да бждатъ лоши. Щомъ се отстранятъ стимулитѣ, които произвеждатъ неприятнитѣ чувства, съ тѣхъ заедно изчезватъ и лошитѣ чувства. Ако въ окото на човѣка влѣзе една пращинка, тя ще му причини болка, която пѣкъ ще извика въ него неприятно, болезнено чувство. Какво показва това? — Това показва, че пращинката, като стимулъ, не е попаднала на мѣсто. Тя не трѣбва да влиза въ окото на човѣка, но да отиде въ про-

странството, между воднитѣ капчици, и да докара дъждъ. Дъждътъ ще се отрази благоприятно върху растенията.

Човѣкъ трѣбва да съзнава, че прашецътъ, който влиза въ него, не е случайно явление, но той самъ го е привлѣкълъ. По сжщия начинъ вие сами привлечате мислитѣ отъ пространството. Вие считате, че нѣкои мисли сж лоши, а нѣкои — добри. Обаче, лошитѣ мисли за васъ, за природата сж добри и потрѣбни. Ако не се нуждаеше отъ тѣхъ, природата не би ги допуснала. Щомъ ги допуска, тя намира, че тѣ съдържатъ въ себе си елементи, нужни за общия животъ. Допуснете, че бащата на нѣкой отъ васъ е химикъ, има своя лаборатория, съ различни киселини и отровни съединения и строго ви е забранилъ да пипате шишетата съ различнитѣ киселини. Единъ день вие влизате въ лабораторията на баща си, безъ негово позволение, и започвате да отваряте ту едно, ту друго шише, да опитвате съдържанието имъ. Следъ малко започвате да се оплаквате отъ разстройство на стомаха. Отивате при баща си и го питате, защо езикътъ и устата ви сж изгорѣли, защо стомахътъ ви е разстроенъ. Баща ви веднага разбира, че сте влизали въ лабораторията и пипали киселинитѣ. Той казва: Щомъ си нарушилъ моята заповѣдъ, ще носишъ последствията на това нарушаване. Когато синътъ иска да влѣзе въ лаборатория

та на баща си, или въ широкъ смисълъ на думата, въ лабораторията на живата природа, той трѣбва да се свърже съ нея и заедно да започнатъ да изучаватъ нейнитѣ елементи и закони. Това се отнася до мислитѣ и чувствата на човѣка. Дойдете ли до нѣкаква мисълъ или чувство, не бързайте да ги приемете въ себе си, докато предварително не проучите тѣхнитѣ качества и закони, които ги управляватъ.

Кои сж отличителнитѣ качества на добрата мисълъ? — Добрата мисълъ трѣбва да се движи. При това, движението ѝ трѣбва да бжде строго опредѣлено — около слънцето. Въ дадения случай слънцето представя центъръ, около който мисълъта постоянно се движи. Както земята непрестанно се движи около осъта си и около слънцето, така и добрата мисълъ трѣбва да спазва тѣзи два центъра на движение. Двата центъра, това сж два полюса, между които мисълъта се движи. Докато мисълъта не се движи между полюси, тя е въ потенциално състояние. Щомъ започне да се движи между два полюса, тя е въ кинетическо състояние, т. е. започва да се проявява. Не само мислитѣ иматъ две състояния — потенциално и кинетическо, но и самиятъ човѣкъ. Докато е буденъ, съ будно съзнание, човѣкъ хроникира всичко, което става около него; заспи ли, той нищо не може да хроникира. Той не знае, какво става около него, нито какво става на земята. Има сжщества,

които хроникиратъ всичко, което става на земята. Затова, обаче, се изисква непрерывность въ съзнанието. Ще дойде день, когато и човѣкъ всѣкога ще има будно съзнание. Тогава той ще знае, кжде какво се върши всѣки моментъ. При сегашното си развитие човѣкъ не може да схваща всичко, което става на земята, защото не може да го издържи.

Ето защо, когато човѣкъ минава презъ опасни мѣста, съзнанието му се помрачава; щомъ мине опасната зона и излѣзе на красиво мѣсто, съзнанието му отново се просвѣтлява. За всѣки човѣкъ има тъмни зони на съзнанието, презъ които неизбежно трѣбва да мине. Всѣки день човѣкъ минава по единъ кръгъ на съзнанието, като ту слиза до ада, ту се качва на небето; ту нагребва нѣщо и се пълни, ту излива нѣщо отъ себе си и се празни. Отгоре той нагребва чиста вода, отдолу — калъ, тиня. Само така може да се обясни, защо нѣкога човѣкъ е добъръ като ангелъ, а нѣкога — лошъ, гнѣвенъ, недоволенъ отъ себе си, отъ всички хора. Той не вѣрва на никого, не вѣрва и на себе си. Човѣкъ може да се съмнява, да не вѣрва, но само за даденъ случай, а не презъ цѣлия си животъ. Нѣкой се съмнява, че не може да научи урока си. Обаче, това се отнася само за единъ урокъ, а не за всички уроци. При това, ако въ дадения моментъ не може

да го научи, въ другъ нѣкой моментъ ще го научи.

Всички хора говорятъ за реални нѣща, но ако ги запитатъ, коя мисль, кое желание на човѣка е реално, тѣ не могатъ да отговорятъ. Представете си, че пжтувате презъ единъ горещъ лѣтенъ день, и цѣли три деня не сте пили вода. Гърлото ви е засъхнало, краката ви се подкосили отъ жажда, едва се движите. Обаче, срѣщате единъ човѣкъ и го питате, знае ли, кжде има вода. Въ дадения моментъ не ви интересува нищо друго, освенъ водата. Мисльта ви за водата и желанието ви да пиете отъ нея е единственото реално нѣщо за васъ. Този, когото срѣщате, ви казва, че на половинъ километъръ разстояние отъ васъ има чистъ изворъ. Вие веднага се зарадвате, лицето ви свѣтва и усиловате крачкитѣ си. Значи, за човѣка е реално само онова, отъ което той се нуждае въ дадения моментъ. Щомъ се домогне до реалното, човѣкъ дохожда до особено мнение върху нѣщата. При реалното, обаче, особени мнения не сжществуватъ. Като придобие реалното, къмъ което се е стремѣлъ, тогава човѣкъ прави изборъ на нѣщата. Ако е на планината, тогава започва да избира този или онзи пжтъ, да сѣда на това или онова мѣсто. Следователно, човѣкъ може да бжде на особено мнение само следъ като е задоволилъ нѣкое свое основно желание.

И тъй, кои сж най-важнитѣ елементи, отъ които човѣкъ се нуждае? — Най-важни и необходими елементи за човѣка сж: вода, въздухъ, огънь и земя. Защо, следъ като има тия елементи, човѣкъ пакъ е недоволенъ? Изкуство е човѣкъ да бжде доволенъ при незадоволенитѣ си желания. Кое е по-добре: да се задоволяватъ желанията на човѣка, или да не се задоволяватъ? На сто желания колко трѣбва да се изпълнятъ? Правилни ли сте изчисления, колко на сто отъ вашитѣ желания сж задоволени? Запримѣръ, желанието на детето да израсне се е сбъднало, но толкова ли е израсло, колкото е желало? Всички хора сж имали желание да станатъ умни, красиви, силни, но желанието имъ реализирано ли е така, както сж го мечтали?

Защо човѣкъ не може да реализира едно свое желание така, както иска? — Защото нѣма съответни органи за него. Какъ може да свири на цигулка човѣкъ, който има само по единъ пръстъ на ржцетѣ си? Той все може да свири, да дрънка на нѣщо, но не така, както желае. Когато иска да постигне нѣщо велико, човѣкъ трѣбва да има по петъ пръста на ржцетѣ си, а не само по единъ. Може ли човѣкъ съ по единъ пръстъ на ржцетѣ си да излѣзе на конкурсъ съ човѣкъ, който има по петъ пръста? Такъвъ конкурсъ е невъзможенъ. Който се реши да излѣзе на такъвъ конкурсъ, той не-

пременно ще пропадне и после ще каже, че съдбата му е тежка, че природата не го е надарила, както трѣбва и т. н. Погрѣшката не е въ природата, но въ човѣка, който не е работилъ върху себе си да развие всички прѣсти на рѣцетѣ си. Прѣститѣ на рѣцетѣ представятъ проявени разумни сили въ човѣка. Хиляди и милиони години е трѣбвало човѣкъ да работи съзнателно върху себе си, докато израснатъ прѣститѣ на рѣцетѣ и на краката му. Една отъ теориитѣ на съвременнитѣ учени твърди, въ алегорична форма, че възможностиѣ за развиване на човѣшката душа се криятъ въ различнитѣ форми на живота, които сж изложени по витринитѣ на духовния свѣтъ. Докато не е слѣзла още на земята, човѣшката душа обикаля тия витрини и сама си избира такъвъ костюмъ, такава дреха на живота, каквато ѝ хареса. Тамъ има безброй форми, като започнете отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. Щомъ се облѣче въ една отъ тия форми, душата веднага се усѣща ограничена и започва да рита. Тя рита, докато се освободи отъ формата, въ която се е облѣкла. Щомъ съблѣче тази форма, душата отново се връща въ невидимия свѣтъ, но вече богата съ опитности.

Значи, отъ избора на дрехата, въ която душата се облича, зависи, какъвъ става човѣкъ. Ако е билъ недоволенъ отъ дрехата си, като дойде повторно на земя-

та, човѣкъ става внимателенъ и започва да мисли, каква дреха да облѣче. Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣшкитѣ мисли и желанія. Каквато мисълъ избере човѣкъ въ живота си като основа, такъвъ става. Тази мисълъ упражнява известно влияние върху него. Човѣкъ не може да избегне влиянието на своитѣ мисли, както и последствията отъ тѣхъ. Ето защо, когато човѣкъ избира форма, дреха, въ която да се облѣче, тя трѣбва да бжде красива, идейна, защото въ нея се криятъ възможноститѣ за проява на неговия духъ и умъ, на неговата душа и неговото сърдце. Колкото по-красива и идейна е човѣшката форма, толкова по-благоприятни сж условията за развиването ѝ.

Като ученици, отъ васъ се иска животъ безъ съмнения и колебания. За да не се съмнявате, съзнанието ви трѣбва да бжде будно, а мисълта ви — трезва. Само при тѣзи условия ще можете да използвате живота. Сега вие се силите да придобиете нѣщо, да станете нѣкаква видна личностъ, безъ да подозирате, че природата е предвидила за васъ нѣщо повече отъ това, къмъ което се стремите. Какво по-голѣмо благо можете да желаете отъ това, да направите разходка до слънцето, до юпитеръ, до венера или до друга нѣкоя планета? Природата е приготвила за всѣки отъ васъ по единъ безплатенъ билетъ за такава разходка. Като заспи, човѣкъ получава по единъ безплатенъ би-

летъ за нѣкое близко пжтѣшествие. Той пж-тува презъ гори и планини, презъ морета и океани, срѣща се съ хора, следва разни училища, държи изпити и т. н. Като стане сутринъ, той е доволенъ или недоволенъ отъ това, което е видѣлъ на сънь. Колко по-красиви сж пжтешествията до планетитѣ!

Сега ви препоръчвамъ като методъ за работа, за приложение, закона на любовта. Чрезъ този законъ вие можете да влѣзете въ връзка съ всички ваши напреднали братя въ невидимия свѣтъ и да се ползвате отъ тѣхнитѣ знания и опитности. Не можете ли да направите това, свържете се поне съ вашитѣ съкласници отъ провинцията. Всѣки отъ васъ трѣбва да имъ пише поне по две-три писма въ месеца, да предаде основнитѣ мисли отъ лекциитѣ и беседитѣ, които слуша тукъ.

За следния пжтъ нека всѣки отъ васъ да напише по десетъ важни въпроси, които го интересуватъ въ дадения моментъ.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!

✕

13. Лекция отъ Учителя, държана
на 7 февруарий, 1926 г. София.

МИКРОСКОПИЧЕСКИ ДОБРИНИ.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Какво мисля азъ“?

За следния пътъ пишете върху нѣкоя
свободна тема и върху темата: „Методъ за
правилно мислене“.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ
страданията и се стремятъ да ги избегнатъ.
Тѣ не знаятъ, че животъ безъ страдания
и безъ радости е животъ на малкитѣ камъ-
чета, които съставятъ скалата. Какво щѣха
да научатъ хората, ако бѣха събрани на
едно мѣсто като малкитѣ камъчета въ ска-
лата? — Тѣ нѣмаше да научатъ нищо. Само
едно щѣха да иматъ — спокойствие. Обаче,
състоянието на покой е временно; то не
може да продължи много. Тѣй щото, ко-
гато хората избѣгватъ страданията и тър-
сятъ само радости, тѣ доброволно се изла-
гатъ на огънь. Да живѣе човѣкъ само въ
радости, това значи да бжде живъ опеченъ.
Това е все едно да се излагате подъ не-
престанното действие на слънчевитѣ лъчи,
безъ капка вода въ устата. Какво щѣше да
бжде вашето положение, ако трѣбваше съ го-
дини наредъ да се грѣете на слънце? Не е

нужно години наредъ да се грѣте на слънце, за да усѣтите нужда отъ вода и сѣнка. Ако се изложите на действието на слънчевитѣ лъчи единъ-два часа само, вие веднага ще потърсите вода, да утолите жаждата си. Следователно, когато сте радостенъ, не се отказвайте отъ малкото облаче, отъ което ще капне малко дъждецъ. Въ този смисълъ, скръбта, страданието не е нищо друго, освенъ малко облаче, което носи влага всрѣдъ радоститѣ на живота. Тази влага внася освежаване въ радостта. Страданието, именно, осмисля радостта. Безъ облаци на небото, слънцето би изсушило, би стопило всичко живо. Ако има само облаци и мъгли, и тѣ могатъ да унищожатъ живота. Страданията и радоститѣ сж две крайности въ живота, които правилно се смѣнятъ. Както горещиятъ слънчевъ день се смѣня съ облаченъ, дъждовенъ, така и радостта се смѣня съ скръбъ. Който познава закона за трансформиране на състоянията, той лесно може да смѣни едно лошо състояние или неразположение на духа съ добро.

Сега ще ви дамъ единъ методъ, какъ да постъпвате, когато сте изпаднали въ лошо състояние, т. е. когато сте неразположени. Представете си, че не сте яли три дня, а сте беденъ, нѣмате пари да си купите хлѣбъ. Поглеждате дрехитѣ, обувката си, чудите се, отде да намѣрите пари да си купите здрави дрехи и обувка, да се освободите отъ скжса-

нитѣ. Ето какво трѣбва да направите. Седнете нѣкжде и почнете да си въобразявате, че сте царь, съ мантия и корона на главата, че управлявате хиляденъ народъ. Каквото заповѣдате, веднага се изпълнява. Предъ васъ тичатъ десетки слуги и слугини, услужватъ ви, поднасятъ ви пищии, вкусни яденета. Дето погледнете около васъ—кѣщи, градини — всичко е на ваше разположение. Като отвлѣчете мисълта си отъ всѣкидневното положение, въ което се намирате, и започнете да мислите върху други работи, ще излѣзете отъ лошото си разположение. Ако не успѣете да смѣните състоянието си изведнѣжъ, поне ще почнете да се смѣете, като се видите отъ последенъ беднякъ въ положението на царь. Мрачните, отрицателните състояния, които човѣкъ преживява, сѣ чужди, и той трѣбва да се освободи отъ тѣхъ. Когато нѣкой отчаянъ, обезсърденъ човѣкъ върви по улицитѣ, той остава своитѣ мрачни мисли и състояния по пѣтя, презъ който минава. Ако се случи нѣкой човѣкъ да мине по сѣщия пѣтъ, той ще възприеме тѣзи мрачни мисли, като неканени гости, и ще счита, че сѣ негови. Както силниятъ може да нападне нѣкой слабъ човѣкъ и да го бие, така и силната мисълъ може да нападне нѣкой човѣкъ, да му се наложи и да произведе въ него цѣла пертурбация.

Следователно, когато се натъквате на мрачни мисли и състояния, започнете да си въобразявате, че сте царь и се ползвате отъ всички царски права и привилегии. Действително, самъ за себе си човѣкъ е царь. Нѣкога, въ своето минало, поне единъ пѣтъ той е билъ царь, но е забравилъ. Ако пѣкъ въ действителностъ не е билъ царь, поне на сцената, като актьоръ, все ще е ималъ роля на царь. Ако по този начинъ човѣкъ не може да трансформира състоянието си, нека започне да се моли, да чете, или да работи нѣщо. Когато невидимиятъ свѣтъ създава специална работа на човѣка, той има предъ видъ да впрегне енергията му, да отклони вниманието му отъ мрачните състояния, на които се е натъкналъ, и по този начинъ да му помогне.

Като ученици, покрай обикновенитѣ ви работи и задължения, вие се приготвяте за нѣкаква специална работа. Запримѣръ, нѣкой отъ васъ е чиновникъ, по цѣли дни пише и преписва едни и сѣщи работи; другъ нѣкой е учителъ, и по цѣли дни се занимава съ прилагане на педагогически правила. Ако работитѣ на човѣка вървятъ по шаблоненъ редъ, какво ще придобие той въ края на живота си? — Нищо особено. Ето защо, за да оправдае идването си на земята, човѣкъ, а специално ученикътъ, трѣбва да възприеме новото и да го приложи въ обикновенитѣ си работи. Само по този начинъ той

ще осмисли живота си и ще внесе въ него истинска, чиста радостъ. Задачата на ученика е, между обикновенитѣ си работи, да внесе необикновеното, Божественото. Най-малката Божествена мисълъ е въ състояние да придаде нѣщо за съграждане на човѣшкия характеръ. Обикновенитѣ мисли и чувства не оставятъ дълбоки следи въ човѣшкия животъ. Обаче, необикновенитѣ мисли и чувства оставятъ бразди въ душата на човѣка. Тѣ го подигатъ, водятъ го къмъ възвишенъ, великъ свѣтъ. Тѣ придаватъ нѣщо къмъ устойчивостта на човѣшкия характеръ. Като знаете това, не щадете времето си за микроскопически добрини и реализиране на малки, микроскопически Божествени потици. Не се оправдавайте съ нѣмане на време. Изкуство е човѣкъ да направи нѣкое малко добро, не когато е свободенъ, но когато е много заетъ съ работа. Така направено, това добро представя основенъ камъкъ на неговата бъдеща сграда.

Срѣщамъ единъ отчаянъ, измъченъ човѣкъ, който мисли да се самоубие. Приближавамъ при него и тихо му пошепвамъ да направи една разходка до Витоша. Той ме погледне, нищо не казва, но става и тръгва за планината. Срѣщамъ го вечеръта, но вече радостенъ, насърденъ, съ нови сили за животъ. Какво е станало съ него? Той е видѣлъ по пжтя камъни, растения, животни, извори, които сж го навели на нѣкакви не-

обикновени мисли. Тѣзи мисли сж внесли въ него нѣщо ново; тѣ сж му дали нѣкакъвъ урокъ, който го е освободилъ отъ отчаянието. Ето защо, дойде ли у васъ мисълта да отидете на Витоша, не разсждавайте много. Съсрѣдоточете се въ себе си, да разберете отде иде тази мисълъ, и тръгнете. Тази разходка непременно ще внесе въ васъ нѣщо ново. Мжчнотиитѣ и страданията въ живота идатъ съ единствена целъ да заставятъ човѣка да излѣзе отъ обикновенитѣ условия на живота и да влѣзе въ необикновенитѣ, да познае красотата и величието на природата, да разбере смисъла на живота. Човѣкъ трѣбва да се въоръжи срещу мжчнотиитѣ въ живота, да се справи съ тѣхъ по най-правилень начинъ. Кой е виновенъ за мжчнотиитѣ, на които хората се натѣкватъ? —Никой другъ, освенъ тѣ самитѣ. Ако нѣкой тръгне босъ по планината и нарани краката си по остритѣ камъни, природата ли е виновна за това, или той самъ? Щомъ е така, човѣкъ трѣбва да се въоръжи срещу остритѣ камъни, да не го нараняватъ. Естеството на камънитѣ е такова, че не могатъ да не нараняватъ боситѣ крака на хората. Като сж знаели, че ще срещнатъ мжчнотии въ живота си, всички животни — риби, птици, млѣкопитаещи сж взели мѣрки да се оградятъ отъ тѣхъ. Запримѣрь, за да не наранява краката си, коньтъ си е направилъ копита.

Възъ основа на сжщия законъ и хората трѣбва да развиватъ своитѣ способности, за да могатъ да си помагатъ съ тѣхъ. Да се прояви човѣкъ, това не значи още, че трѣбва да покаже своитѣ отрицателни качества. Отрицателното въ човѣка представя наклонъ, пжтъ на слизане. Ако е въпросъ до отрицателната страна въ човѣка, това не е нѣщо ново. Отрицателното сжществува и въ животнитѣ. Ако ограничите едно животно, и то ще се обезсърдчи. Да се обезсърдчи човѣкъ не се изисква нѣкакъвъ голѣмъ талантъ. Да се съмнява човѣкъ, или да се гнѣви, и за това не се изисква голѣмъ талантъ. Обаче, да прояви човѣкъ доброто въ себе си, това изисква усилие. Ако човѣкъ се намѣри предъ нѣкакво обезсърдчение, съмнение, или друго нѣкакво отрицателно чувство, той трѣбва да му противопостави доброто, и по този начинъ да спре слизането си по наклонъ. За това се изисква усилие на човѣшкия духъ. Да направи усилие човѣкъ, това не значи, че трѣбва изведнѣжъ да скжса вжжето на ограничението. Не, постепенно, конецъ по конецъ трѣбва да кжса вжжето. Важно е човѣкъ да постоянствува, да прилага волята си. При сегашнитѣ условия човѣкъ не може да постигне всичко изведнѣжъ. Съ очитѣ, които днесъ има, той не може всичко да вижда. За да вижда всичко, човѣкъ трѣбва да разполага съ особенъ органъ. Тогава той ще вижда не само това,

което става предъ него, но и това, което се върши задъ него. Той ще вижда и презъ прегради. Обаче, така могатъ да виждатъ само истински културнитѣ и благородни хора, защото тѣ нѣма да злоупотрѣбятъ съ това, което виждатъ. Ако ясновидството се развие въ обикновенитѣ хора, тѣ ще направятъ редъ погрѣшки и престѣпления.

Въ това отношение природата знае, на кого какви способности да даде. Докато човѣкъ не е развилъ своитѣ висши чувства, природата не може да му даде необикновени дарби и способности. Тя му е дала много работа, много занимания, за да не скучае, да не се отегчава. Веднѣжъ дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да учи, да мисли. Всѣка вечеръ или сутринъ той трѣбва да употрѣбява по 10-15 минути за размишление, да си отговори на въпроситѣ, защо е дошълъ на земята, какъвъ е смисълътъ на живота и т. н. Чрезъ мисълта си човѣкъ черпи енергии отъ природата. Така той си пробива пътъ и презъ най-непроходими мѣста и се свързва съ великото, съ мощното въ природата. Ако не можете изведнѣжъ да си отговорите на нѣкой въпросъ, не се обезсърдчавайте. Постоянствайте день, два, три и повече, докато се свържете съ мисълта на по-напреднали отъ васъ същества, които веднага ще ви помогнатъ.

Въ природата съществува законъ на взаимодействие, на взаимопомощъ. Споредъ

този законъ, мисълта, която достига до човѣка, е толкова по-права и велика, презъ колкото повече умове е минала, безъ да се накърни нейния потикъ, нейната сила и чистота. Тази мисълъ е Божествена. Само чисти и благородни души могатъ да възприематъ Божественитѣ мисли, безъ да накърнятъ тѣхната чистота и сила. Само такива души сж въ състояние да реализиратъ тия мисли. Колкото повече такива души сжществуватъ на земята, толкова по-висока ще бжде и културата на хората. Обикновенитѣ, посрѣдственитѣ хора и да възприематъ нѣкоя Божествена мисълъ, тѣ я изопачаватъ, вследствие на което тя губи своя естественъ ритмусъ. Мисълта трѣбва да бжде ритмична. Безъ ритъмъ нѣщата сж обикновени, плоски. Това не значи, че обикновениятъ човѣкъ не може да стане необикновенъ. Всѣки може да развие своитѣ дарби и способности. Усилие се иска отъ човѣка — нищо повече.

Всѣки човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развие това, което природата е вложила въ него. Когато работи съзнателно върху себе си, само тогава човѣкъ вижда своята сила. Тогава той се натѣква на редъ изкушения, на редъ вътрешни мъчнотии. Само така човѣкъ може да опита силата на своя характеръ. Лесно е да бжде човѣкъ носенъ на ръце, но мъчно е самъ да ходи. Докато е на земята, той трѣбва да упо-

вава на краката си, да не разчита на никакви превозни сръдства: автомобили, файтони, желѣзници, параходи. Нѣкога превознитѣ сръдства могатъ да дойдатъ въ помощъ на човѣка — това е другъ въпросъ. Обаче, въ себе си човѣкъ трѣбва да разчита само на краката си. Когато пожелае да трѣгне нѣкъде, веднага ще стане и ще реализира желанието си. Рече ли да уповава на желѣзница, или на параходъ, той трѣбва да чака опредѣленъ часъ, споредъ тарифата имъ. Ако пакъ рече да уповава на кола, или на файтонъ, пакъ трѣбва да чака известно време, докато впрегнатъ конетѣ. Не само това, но колко пѣти човѣкъ е билъ излаганъ на изненади, на катастрофи! Нѣкъде е ставала катастрофа съ желѣзница, другаде — съ параходъ, а на трето мѣсто — и съ кола. Колко хора сж пострадали отъ обръщане на коли и падането имъ въ пропасти!

И тъй, не търсете лесния пѣтъ. Ученикътъ, особено, трѣбва да води спартански животъ, да не се плаши отъ мъжнотиитѣ въ живота. Когато попадне въ нѣкоя гора, човѣкъ не трѣбва да търси други удобства, освенъ тѣзи, които природата му предлага. Еъ този случай той трѣбва да вземе примѣръ отъ птицитѣ. Както птицитѣ правятъ гнѣздата си отъ мъхъ, шума и клончета, така и човѣкъ може да събере мъхъ, шума и храсте и да си направи легло за ношуване. Съвременнитѣ хора сж недоволни отъ усло-

вията, въ които живѣятъ, и ако нѣматъ меко, удобно легло, тѣ се оплакватъ, че сж спали на голи дъски. — Нищо лошо нѣма въ дъскитѣ, но ако човѣкъ спи на дъсчено легло, за предпочитане е леглото му да бжде отъ чамови дъски. Чамътъ придава духовностъ на човѣка. Когато ученикътъ сгрѣши нѣщо, той трѣбва да спи нѣколко вечери на чамово легло. Щомъ изправи погрѣшката си, той може да смѣни леглото си. И безъ да е сгрѣшилъ, добре е отъ време на време да спи на чамови дъски. Които търсятъ удобства въ живота, тѣ си правятъ пуховъ юрганъ, пуховъ дюшекъ, да имъ е меко и топло. Други пъкъ правятъ юрганитѣ и дюшецитѣ си отъ вълна. Пухътъ и вълната, като удобства, сж за онѣзи хора, които обичатъ да си угаждатъ.

Ученикътъ трѣбва да гледа на живота сериозно. Той трѣбва да държи съзнанието си винаги будно, да не грѣши. Когато сгрѣши, трѣбва да приложи нѣкакъвъ методъ за изправяне на погрѣшката си. Добре е въ такъвъ случай да спи нѣколко вечери на борови дъски, безъ възглавница, да се свърже съ бора, да приеме нѣкои отъ неговитѣ качества. Като се свърже съ бора, той ще разбере неговия животъ, условията, при които се е развивалъ и живѣлъ. Борътъ внася импулсъ въ човѣка да расте нагоре. Сжщевременно той смекчава неговия характеръ. Борътъ е голѣмъ идеалистъ, а джбътъ — материалистъ.

Като спи върху борови дъски, човѣкъ се калява. Добре е въ едно отношение човѣкъ да бжде спартанецъ, а въ друго — изнѣженъ. Голѣмата изнѣженостъ се наказва отъ природата. Тя изопачава човѣшкия характеръ. Мнозина смѣсватъ мекотата съ изнѣженостъ. — Не, голѣма е разликата между мекотата и изнѣженостъ. Мекотата е качество на човѣшкия духъ.

Сега, да се спремъ върху нѣкои отъ написанитѣ отъ васъ десетъ въпроса. — Защо човѣкъ се е отдѣлилъ отъ Бога? — Защото главата му е станала дебела. Еднообразието отдалечава човѣка отъ Бога. Еднообразието ражда недоволство. Хората сж недоволни, когато не сж почитани. Всѣки човѣкъ иска да бжде уважаванъ и почитанъ. Това желание е естествено, но то трѣбва да се оправдае. Всѣки човѣкъ може и трѣбва да бжде почитанъ заради Божественото въ него. Следователно, за да бжде почитанъ, човѣкъ трѣбва да даде ходъ на Божественото въ себе си. Изобщо, за да развивате въ себе си какво и да е чувство, или каква и да е способностъ, вие трѣбва да се движите въ съответна срѣда, между хора, у които тѣзи чувства и способности сж добре развити. Ако искате да развивате милосърдието си, дружете съ милосърдни хора. Ако искате да развивате математическия си центъръ, идете при нѣкой виденъ математикъ, който може да хвърли свѣтлина въ ума ви, де

придобиеете импулсъ къмъ работата си. Като работите усилено и съ обичъ върху математиката, вие постепенно ще развивате своя центърт.

— Какво трѣбва да се направи, за да се обичатъ хората? — Свѣтътъ е пълненъ съ обичъ, но обичта е потънала дълбоко въ човѣшкитѣ сърдца и трѣбва да се вади съ сонда. Обичъ има не само въ човѣшкитѣ сърдца, но навсѣкжде въ природата. Въздухътъ е пълненъ съ обичъ, но трѣбва да знаете, какъ да я извадите оттамъ. — Кой е органътъ на любовта въ човѣка? — Сърдцето. — Така мислятъ хората, но въ сжщностъ съ сърдцето ли човѣкъ люби? Забелязано е, че когато започва да люби, сърдцето на човѣка започва да се вълнува, стомахътъ му се разстройва, а мозъкътъ се отказва да мисли. Колкото е по-гореща любовта на човѣка, толкова повече удоветѣ на неговия организъмъ се разстройватъ и се отказватъ правилно да функциониратъ. Знае се при това, че любовта не причинява пакости на човѣка. Тогава кой е органътъ на любовта? Вие нѣмате право да товарите сърдцето си съ излишна работа, съ излишни желанія. Задачата на сърдцето не е да люби, да желае това или онова. Неговата работа е въ кръвообръщението. Претоваряте ли го съ излишна работа, ще го разстроите; щомъ сърдцето се разстрои, ще се разстроятъ стомахътъ и мозъкътъ. Това общо разстройство на организма ще за-

стави всички клетки да обявят генерална стачка, да се откажат да работят. Каквото човѣкъ предприема, то трѣбва да е въ съгласие съ всички клетки на неговия организъмъ. Ако всички клетки д-датъ съгласието си, господарѣтъ имъ да обича нѣкого, само тогава той има право да прояви любовта си. Не е позволено да се упражнява никакво насилие върху клетките. Тѣ сж разумни и могатъ да преценятъ, на коя любовъ трѣбва да се даде ходъ и на коя—не трѣбва. Това, което съвременнитѣ хора наричатъ любовъ, не е нищо друго, освенъ временно удоволствие, каквото е пиенето на спиртни питиета. Днесъ се напие човѣкъ, утре го виждате изтрезнѣлъ. Истинската любовъ подразбира проява на цѣлокупния човѣкъ, който разбира езика и законитѣ на живата природа и се разговаря съ нея.

Човѣкѣтъ на любовта е човѣкъ на разумната жертва. Той е смѣлъ и решителенъ, никога не се обезсърдчава. Той постоянно се разширява. Ако видите, че нѣкой се стѣснява, ограничава по умъ и по сърдце, той нѣма любовъ въ себе си. Видите ли нѣкой пригърбенъ, едва се движи, не обича да ходи, този човѣкъ нѣма любовъ въ себе си. Любещиятъ човѣкъ е пѣргавъ, подвиженъ, уменъ, съобразителенъ въ всички свои действия. Любовта е срѣда за душата. Попад-не ли въ естествената си срѣда — любовта, душата правилно се развива, а оттамъ

умътъ, сърдцето и волята сжщо правилно се развиватъ. Усилията, стремежътъ на човѣчеството днесъ се свежда, именно, къмъ това, да намѣри своята естествена срѣда на животъ и тамъ да работи. Мнозина сж намѣрили вече своята първоначална, естествена срѣда на развитие и сж започнали да работятъ; други сж на пътъ да я намѣрятъ, да започнатъ правилно да работятъ. Едно трѣбва да се знае: рано или късно всички хора ще дойдатъ до своята естествена срѣда на развитие и ще почнатъ съзнателно да работятъ.

Като ученици, вие трѣбва да се спирате върху малкитѣ, микроскопическитѣ си прояви, да се наблюдавате, да контролирате волята си, да видите, какъ постѣпвате. Отъ всички се изисква крайна деликатностъ, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ ви прояви. Вие трѣбва да се вглеждате едни въ други, да си помагате, да взимате участие въ мжчнотиитѣ си. Нѣкои сж свършено безучастни къмъ страданията на ближнитѣ си. Минаватъ — заминаватъ покрай тѣхъ, като че не ги виждатъ. Ако вие, като хора, не си съчувствувате, не може да става въпросъ за съчувствие къмъ животнитѣ и растенията. Нѣкой минава покрай нѣколко деца и вижда, че тѣ си играятъ съ една птичка, измжчватъ я. Той спира предъ тѣхъ, поглежда ги, засмива се и си заминава. Той казва: Птичка е това! Значи, щомъ е птичка, може да се

измжчва. — Не, който е милосърденъ и състрадателенъ, той ще се спре предъ децата, ще имъ даде нѣколко лева за птичката, ще я тури въ джоба си и следъ малко ще я пусне на свобода. Следователно, страданията и мъжнотиитѣ, които човѣкъ преживява, не сж нищо друго, освенъ затворъ, клетка, въ която немирни деца сж го поставили, за да го измжчватъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е попадалъ въ капанъ, поставенъ отъ неразумни сжщества на пжтя му. Следъ голѣми страдания и плачове, възвишени, разумни сжщества отъ невидимия свѣтътъ слизатъ да го освободятъ. Като се освободи, човѣкъ забравя да благодари за свободата, която тия сжщества сж му върнали. Той мисли, че самъ се е освободилъ. Докато е въ капана, човѣкъ се обезсърдчава, отчайва, иска да се самоубие, но щомъ излѣзе отъ капана, всичко забравя и казва, че не струва човѣкъ да се отчайва. Той не трѣбва да забравя, че нѣкое разумно сжщество е платило за него, за да го освободи. Много пжти човѣкъ попада въ такива капани, докато най-после научи урока си и като ги види, отдалечъ още бѣга. Свѣтътъ е пѣленъ съ разумни сжщества, които помагатъ на човѣка, освобождаватъ го отъ робството и ограниченията, въ които е попадналъ. Който помага на ближнитѣ си, и на него помагатъ. Правете добро, безъ да се страхувате. Започнете отъ микроскопически-

тѣ добрини и вървете къмъ по-голѣмитѣ. Не се страхувайте, че ще изгубите времето си. За едно микроскопическо добро не се изисква даже и минута. Като работите по този начинъ, вие постепенно ще се приготвите за възприемане на новото, за придобиване на новия животъ. Новото прониква въ науката, въ религията, въ изкуствата, въ музиката, въ поезията и литературата — въ цѣлокупния животъ. Стремете се къмъ новия животъ, който осмисля всичко.

I. Упражнение. Ржцетѣ горе, съ длани, обърнати напредъ, съ преплетени палци. Следъ това ржцетѣ се раздѣлятъ, като описватъ широкъ полукръгъ назадъ, съ силно изпъване. Ржцетѣ напредъ; приклякане, загребване съ ржцетѣ. Изправяне на тѣлото, ржцетѣ предъ гърдитѣ, съ длани, обърнати надолу, съ прѣсти единъ срещу други.

II. Упражнение. Прави, съ ржце спуснати надолу. Дѣсниятъ кракъ и дѣсната ржка надѣсно (първо кракътъ се изнася, а после ржката). Вниманието, мисълта се концентрира отъ крака къмъ ржката. Сжщото упражнение се прави съ лѣвия кракъ и съ лѣвата ржка.

III. Упражнение. Силно ритмично движение на ржцетѣ въ кръгъ: нагоре, назадъ (тѣлото се изопва силно), надолу съ приклякане: загребване, изправяне на тѣлото нагоре. (Това упражнение се прави нѣколко

пжти съ ускоряване и забавяне, но всѣкога ритмично).

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

✱

14. Лекция отъ Учителя, държана
на 14 февруарий, 1926 г. София.

ИЗРАЗИТЕЛНО ЛИЦЕ.

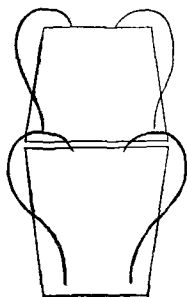
„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Десетъ важни въпроса“.

Четоха се темитѣ: „Какво мисля азъ?“
и „Свободна тема“

Фигура 1. представя два трапеца: еди-

фиг. 1.

ниятъ — въ право положение,
а другиятъ — обърнатъ съ осно-
вата нагоре. Въ органическия
свѣтъ, всѣка линия, права или
крива, има смисълъ. Горниятъ
трапецъ представя глава на
китаецъ. Челото на китайцитѣ
има форма на трапецъ. Обектив-
ниятъ умъ въ тѣхъ е силно
развитъ. Горната крива линия
представя чело на европейецъ,
на човѣкъ отъ бѣлата раса. Ко-
гато горната основа на трапеца

започва да се увеличава, да расте нагоре, това
показва, че вътрешнитѣ условия на организма
се подобряватъ. Щомъ условията се подобря-
ватъ, човѣкъ придобива повече сили да противо-
действува на мжнотиитѣ. Колкото повече скули-
тѣ на лицето се издаватъ, а бузитѣ хлѣтватъ
навътре, толкова по-слаба е стомашната система

на човѣка. Когато стомашната система е слаба, човѣкъ се подава на песимистични състояния. Това се дължи на факта, че храносмилането не става правилно. Щомъ храната не се смила добре, и кръвта не може правилно да се пречиства. Тогава въ организъма на човѣка, около ставитѣ, се натрупва полуорганическа материя, въ видъ на утайки. Тѣзи неправилности въ организъма създаватъ неразположения на духа, и човѣкъ започва да мисли криво. За да не изпадате въ песимизъмъ, чрезъ силата на волята си вие трѣбва да работите за подобряване на стомашната си система. Гледайте се въ огледало и работете съ мисълта си, докато изправите мускулитѣ на лицето си.

Мускулитѣ на лицето трѣбва да бждатъ пластични, да изразяватъ и най-малкитѣ прояви на вътрешния, душевния животъ на човѣка. Ако лицето не изразява душевния животъ на човѣка, то е подобно на маска. Това е аномално изражение на лицето. Изразителното лице външно може да е спокойно, но същевременно то изразява вътрешния животъ на човѣка. Всѣки моментъ съзнанието на човѣка трѣбва да е будно, да контролира мускулитѣ на лицето, да не се отпускатъ. Всички мускули сж създадени отъ разумни сили. Ако единъ мускулъ само е атрофиранъ, човѣкъ се лишава вече отъ действието на една разумна сила въ своя организъмъ. Всички мускули, всички нерви, артерии сж създадени отъ разумни същества. Всѣко нарушаване или пре-

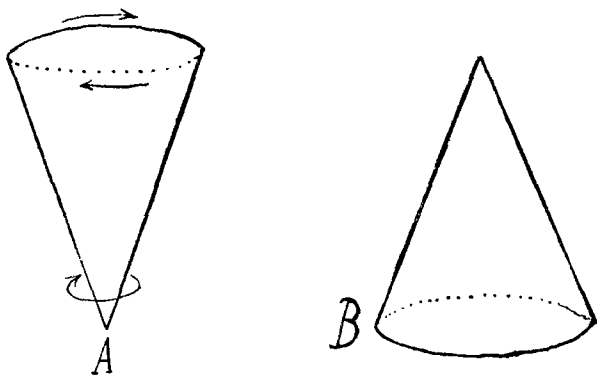
кжсване функциитѣ на тия мускули, нерви и артерии води къмъ дисхармония въ живота. Хармонията въ живота се обуславя отъ правилната функция на всѣка клетка, на всѣки удѣ въ човѣшкия организъмъ. Като знаете това, не се стремете да отричате значението на малкитѣ нѣща въ живота. Всѣко нѣщо, което разумната природа е създала, е на мѣстото си, и не може да се отхвърли. Има нѣща, безъ които може, но има нѣща, безъ които не може. Запримѣръ, човѣкъ не трѣбва да има гуша, не трѣбва да има слабъ стомахъ, и мускулитѣ на лицето му да сж хлѣтнали. Природата не обича скелети. Даже камѣнитѣ тя облича съ мѣхъ и лишеи. Затова, каквото ви липсва, ще гледате да го придобиете. Каквото природата ви е дала, ще гледате да го задържите.

Една отъ задачитѣ на ученика е да работи върху лицето си, да го направи изразително. Въ изразителното лице има чѣрти, които никога не се мѣнятъ. Обаче, всички мускули около тѣхъ сж въ постоянно движение. Лице, по което всѣки може да чете, представля добре написана книга. При единъ виденъ френологъ дошълъ единъ господинъ, който го помолилъ да му каже нѣщо. Френологътъ пипналъ тукъ-тамъ главата му и казалъ: Ще ме извините, господине, нищо не мога да ви кажа. — Защо? — Много ситно е писано върху главата ви, не може да се чете. Човѣшкото лице и човѣшката глава представятъ книги,

върху които природата е писала съ красивъ и четливъ почеркъ. Който погледне лицето или главата на човѣка, той трѣбва да прочете нѣщо, което да го зарадва. И като го прочете, да каже: Прочетохъ една страница отъ една велика книга и останахъ доволенъ. Радвайте се, когато лицето ви се мѣни, когато мускулитѣ изразяватъ вѣтрешнитѣ промѣни, които ставатъ въ васъ. Всѣка промѣна на лицето е изразъ на животъ. Лицето е изразъ на човѣшката душа.

Красивото, изразително лице дава импулъсъ за работа, за наука, за изкуство, за поезия и т. н. Красивото лице изключва всѣкакъвъ песимизъмъ. Лицето на човѣка може да се изкриви отъ страдания, но временно само. Когато човѣкъ съзнае, че страданията сж благо за него, той постепенно изправя лицето си и го довежда до онази красота, къмъ която се стреми. Колкото повече се стѣснява долната частъ на трапеца, толкова умътъ става по-подвиженъ. Ако трапецътъ се превърне въ конусъ, (фиг. 2) равновесието му се изгубва. Той не може да седи на една точка само, на върха си. За да запази равновесието си, този конусъ трѣбва да се движи много бързо, т. е. да бѣде въ непрекъснато движение. Щомъ спре движението си, конусътъ пада на земята и се обръща съ върха нагоре. Щомъ изгуби равновесието си, съ него заедно губи и силата си.

И тъй, лице, което има форма на конусъ, въ положение А, съ върха нагоре, показва човѣкъ съ добъръ, съ подвиженъ умъ. Когато лицето взима положение В, което представя конусъ съ върха нагоре, това показва животинско състояние. Този конусъ не е нищо друго, освенъ образъ на животно, съ рога и копита. Ако искате да напишете писмо на нѣкой свой приятель, съ което да му съоб-

фиг. 2.

щите, че работите, че мислите добре, това можете да изразите символично съ конусъ, обрнатъ съ върха надолу. Ако искате да му пишете, че не работите умствено, че умътъ ви е въ застой, можете да начъртаете конусъ съ върха нагоре. Приятельтъ ви ще разбере, че сте изпаднали въ животинско състояние.

Такива писма представятъ езика на природата, съ който хората въ бждеще ще си служатъ. Ако разбиратъ символитъ, съ които природата си служи, съвременнитъ хора биха могли въ най-голѣми подробности да гадаятъ по земнитъ пластове, по тѣхнитъ огъвания и напластявания, кога какви сили сж действували, вътрешни или външни. Земнитъ пластове сж писма на далечното минало на земята, по които ученитъ четатъ и превеждатъ. Въ това отношение истински ученитъ сж ясновидци. Чрезъ концентриране на мисълта си къмъ известенъ предметъ, тѣ се домогватъ до ония абсолютни истини, до които обикновениятъ умъ не може да проникне.

Работете съзнателно върху лицето си, да го направите по-красиво, по-изразително отъ това, което имате днесъ. Най-малкото постижение къмъ тази задача ще възнагради труда, усилията ви. Това ще бжде придобивка, която човѣкъ ще занесе съ себе си. Само такива придобивки сж реални. Всѣка друга придобивка, която човѣкъ не може да вземе съ себе си, е временна, нереална. Реално е само онова, което духътъ и душата носятъ съ себе си. — Можемъ ли да постигнемъ това? — Каквото желаете, можете да постигнете, но не изведнѣжъ. Щомъ останете свободни, работете върху лицето си. Ако дойдатъ изкушения, да ви нападнатъ отвънъ или отвътре. дайте имъ работа, да разрешаватъ задачата на конуситъ. Щомъ ги турите на работа, тѣ постепенно ще утих-

натъ, докато съвсемъ изчезнатъ. Накарайте мързеливия на работа, да ви даде умъ“ — казва българската поговорка. Казвамъ: Дайте работа на дявола, за да не ви изкушава, да не ви безпокои.

Единъ англичанинъ ималъ две кози и една маймуна. Презъ деня козитѣ прекарвали на планината, а вечеръ се прибирали дома си, дето маймуната ги чакала съ нетърпение да поиграе съ тѣхъ. Щомъ ги виждала, тя започвала да чисти козината имъ отъ наболитѣ се по нея цигански тръни. Когато не намирала тръни по козината имъ, маймуната започвала да скача по гърбоветѣ имъ, да ги дърпа за брадитѣ, за ушитѣ, да си играе съ тѣхъ. Козитѣ врѣкали, теглили се, но маймуната продължавала да си играе. Най-после трѣбвало да дойде господарътъ да освободи козитѣ отъ разигралата се маймуна.

Така постъпва дяволътъ съ човѣка. Когато не намѣри тръни по кожата му и нѣма какво да чисти, той се качва на гърба му и започва да го тегли, да го измъчва. Причината, поради която дяволитѣ мъчатъ хората, е че нѣматъ работа, нѣма съ какво да се занимаватъ. Хората иматъ крива представа за дявола. Той не е добъръ, но не е толкова лошъ, колкото си го представятъ. Понеже нѣма работа, дяволътъ измисля хиляди нѣща, съ които изкушава човѣка и го кара да грѣши.

Сега, за да се освободите отъ изкушенията, отъ лошитѣ влияния въ живота, покрай

обикновенитѣ си задачи, вие трѣбва да си създадете особени задачи, да се стремите къмъ нѣкакъвъ високъ идеалъ. При каквито условия и да се намѣрите, не се обезсърдявайте. Работете за реализиране на вътрешнитѣ си задачи. Всѣки отъ васъ трѣбва да си купи по едно малко огледало, въ което да се оглежда често, особено когато е неразположенъ. Щомъ сте неразположени, огледайте се веднѣжъ, два пѣти и вижте, въ колко минути ще измѣните лицето си. Като се оглеждате, изучавайте отличителнитѣ чѣрти на недоволството, на гнѣва, на завистѣта и т. н. Отбелязвайте, какви промѣни ставатъ съ очитѣ, съ цвѣта на лицето, на устнитѣ ви и т. н. Нѣкога лицето става блѣдо, а нѣкога — червено; нѣкога очитѣ се замѣгляватъ, погледътъ става мраченъ, устнитѣ поблѣдняватъ. Всѣка промѣна на лицето е изразъ на нѣщо. Понѣкога лицето става дълго, бузитѣ хлѣтватъ. — Защо? — За това има редъ причини, които трѣбва да се изучаватъ. Всѣко живо същество е изложено на промѣни. Човѣкъ трѣбва да изучава тия промѣни, да упражнява мозъка си, да го държи въ постоянно движение. Щомъ искате да измѣните лицето си, да го направите по-изразително, трѣбва да се обърнете за помощъ къмъ мозъка си. Ако искате да знаете, какви промѣни сж станали и ставатъ въ мозъка ви, ще се обърнете къмъ лицето си. Изучавайте лицето си, както астрономътъ изучава небето.

Желая ви, всѣки отъ васъ да създаде отъ себе си новъ типъ. Българинътъ трѣбва да преобрази лицето си, да го направи красиво, изразително, да служи за образецъ на новия човѣкъ, на новия типъ. Подвижниятъ умъ създава пластично, подвижно лице, върху което идеитѣ се отпечатватъ като върху чувствителни стѣкла. Лицето на човѣка трѣбва да говори. То трѣбва да представя стопанина на къщата. Като стопанинъ на къщата, лицето ще се грижи за нейното благосъстояние и навреме ще взима мѣрки за най-малкитѣ повреди и нарушения. Красивото, което човѣкъ носи въ себе си, трѣбва да бѣде изразено въ главата, въ лицето, въ ръцетѣ, въ краката, въ цѣлото му тѣло, а най-после и въ словото му, изразъ на което сж неговитѣ мисли, чувства и постѣпки. Следъ това идатъ душата и духътъ му, като последни изразители на човѣшката красота и величие. Това сж степени на човѣшкото развитие, които го водятъ отъ видимия къмъ невидимия свѣтъ. Като говоря за човѣшката красота, азъ имамъ предъ видъ не само външната, но и вътрешната красота.

Задайте си за цель всѣки отъ васъ да предаде на лицето си нѣкакъвъ специфиченъ изразъ. Като се погледнете, единъ въ другъ да виждате образъ на милосърдие, на разумность, на благородство, на ученость. Всѣки отъ васъ да се заеме да изработи нѣкаква добродетель въ себе си, която да се изрази на лицето му. Работете усилено съ мисль-

та си въ това направление и вижте, какво можете да постигнете. Направете този опитъ за седемъ деня. Всѣка сутринъ или вечеръ отдѣляйте отъ времето си по 10-15 минути за размишление върху образа, който искате да създадете. Седемъ деня по 15 минути правятъ 105 минути. Интересно е да видите, какво можете да постигнете за това време. Ако искате да придобиете изразъ на мило-сърденъ човѣкъ, трѣбва усилено да мислите върху милосърдието. Представете си мислено, че отивате въ дома на една бедна вдовица съ нѣколко малки деца. Майката цѣлъ денъ тича, работи, да изкара за хлѣбъ на децата си. Като си представите тежкото положение на тази вдовица, проследете, какви чувства се събуждатъ у васъ. Следъ това огледайте се въ огледалото, да видите, какъвъ изразъ има лицето ви. После, представете си, че искате да помогнете на тази вдовица. Бръкватъ въ джоба си, но не намирате нищо. Взимате пари на заемъ и купувате хлѣбъ, сирене, чай, захаръ и всичко това занасяте на бедната вдовица. Наблюдавайте се вътрешно, да видите, каква радостъ и доволство ще изпитате. Огледайте се пакъ въ огледалото, да видите, очертана ли е радостъта на лицето ви. Като направите този опитъ мислено, направете го и въ действителностъ. Само по този начинъ ще можете да развиете въ себе си милосърдието.

Следователно, като ученици, вие трѣбва да работите съ мисълта си, да развивате въ себе си всички ония чувства и способности, чрезъ които можете да предадете на лицето си изразителностъ и красота.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!

✱

15. Лекция отъ Учителя, държана
на 21 февруарий, 1926 г. София.

СТРАДАНИЕ, ТЪРПЕНИЕ, ОПИТНОСТЪ И ЗНАНИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!“

Размишление.

Чете се резюме отъ свободната тема.

Чете се темата: „Методъ за правилно
мислене“.

За следния пътъ всѣки отъ васъ да
напише по една дума — съществително,
прилагателно, глаголъ, каквато пожелае, и
предъ нея да постави едно число. Следъ то-
ва ще наредимъ думитѣ, споредъ числата,
които сж предъ тѣхъ, като започнемъ отъ
единицата, да видимъ, какво може да излѣзе
отъ тѣзи думи и числа.

Кой е най-важниятъ въпросъ сега за
васъ? — Колко е часътъ сега? — Осемъ. —
— Коя планета указва влияние следъ осемъ
часа? Какво разбирате отъ знацитѣ, които
виждате на дъската? — Какво означава жгъл-
лътъ? — Всѣки жгълъ означава простран-
ство, ограничено отъ два лъча, които изли-
затъ отъ една обща точка. — Колко граду-
са е този жгълъ? — Около 30°. — Отде
излиза този жгълъ? — Отъ центъра на
кръга. Всѣки жгълъ се разглежда като
централенъ жгълъ, който се самоопредѣля.

Тъй поставенъ жгълътъ, той представя буквата Л, начална буква на думата „любовъ“. Като сила, любовта заема известно пространство и действува върху тѣлата като топлинна енергия. Чъртичката надъ кръгчето представя почва, въ която семето се посажда. Самото кръгче е посаденото семе. Знакътъ „б“ представя посоката, по която трѣбва семето да расте. Последниятъ знакъ представя разпукване на семето.

Следователно, знацитѣ, представени на фиг. 1., не сж нищо друго, освенъ буквитѣ

фиг. 1.

въ думата „любовъ“. Въ буквитѣ на тази дума е означенъ цѣлиятъ процесъ на любовта. Когато този процесъ се извършва въ душата на човѣка, само тогава той може да почувствува силата на любовта. Когато семената на живота се посадятъ въ душата като въ почва, и възприематъ топлиннитѣ и свѣтлинни енергии на любовта, тѣ започватъ да се разпукватъ, да покълватъ, да растатъ, цвѣтятъ и връзватъ плодъ. Семената могатъ правилно да се развиватъ само при импулса на любовта. Щомъ мине презъ тѣзи

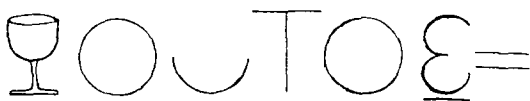
процеси, човѣкъ започва да мисли, да разсждава.

И тъй, кръстътъ представя страданието, котвата — мисълта, а любовта — свѣтлиннитѣ и топлинни лъчи, които слизатъ отъ слънцето. Докато не разчлени думата „любовъ“ и не разбере силитѣ, които тя крие въ себе си, човѣкъ не може да разбере дълбокия ѝ смисълъ, не може да я приложи въ живота си. Любовта съдържа свѣтлина, топлина, мисълъ, условия за растене, за цвѣтене, за вързване плодъ. Който разбира елементитѣ на любовта и ги прилага, той правилно разбира живота. Шомъ правилно разбира живота, той е свободенъ отъ страдания. Който не разбира правилно живота, страданията неизбѣжно го следватъ. Ако можете правилно да изговорите думата „любовъ“ и да почувствувате съдържанието ѝ, вие ще можете да я приложите.

Всѣка дума съдържа известна сила въ себе си, която трѣбва да се използва. Можете ли да се ползвате отъ силитѣ, отъ соковетѣ, които думитѣ съдържатъ въ себе си, вие сте разбрали тѣхния смисълъ. Ако нѣкоя дума е обезсолѣла, замѣстете я съ друга. Днесъ думата „любовъ“ се е толкова обезсолила, че вмѣсто да повдига хората, тя ги кара да се срамуватъ отъ нея. Шомъ е така, нека я замѣстятъ съ друга нѣкоя, която не е изгубила още солта си. Запримѣръ, замѣстете думата любовъ съ думитѣ „благодѣйство“, „обичъ“.

Напишете думитѣ „обичь, животъ, знание“. Произнесете ги нѣколко пѣти и вижте, какво влияние ще укажатъ върху васъ. Когато нѣкой изучава музика, или нѣкаква наука, но нѣщо не му върви, нека напише думитѣ „търпение, разумность, мисль, правда, работа, трудъ, постоянство“ и като ги изговори нѣколко пѣти, да види, коя отъ тѣхъ ще му създаде потокъ за работа, коя ще му помогне да преодолѣе мжнотиитѣ си.

Какви сили съдържа думата „постоянство“? На фиг. 2. сж представени елементитѣ на думата „постоянство“. Чашата показва,

фиг. 2.

че който постоянствува, той е или жаденъ, или гладенъ. Чашата символизира уста. Когато види плодове въ нѣкоя градина, детето влиза вътре безъ позволение на пждаря и си откъсва плодъ. Ако пждарьтъ го изгони отъ градината, то ще обикаля, ще се озърта да не го види никой, и пакъ ще си откъсне плодъ. Тукъ детето проявява голѣмо постоянство. И животнитѣ постоянствуватъ, когато искатъ да постигнатъ нѣкое свое желание, особено когато сж жадни или гладни. Кржгчето следъ чашата представя гърлото, презъ което минава сдѣвканата въ устата

храна. Следъ кръгчето иде чинията, въ която се поставя сдъвканата храна. Това е стомахътъ, който обработва и смила храната. Знакътъ „Т“ представя ключъ, който отваря пжтя на храната, т. е. отвежда я въ другъ затворенъ кръгъ — въ областта на чървата, дето окончателно се преработва. Оттукъ хранителнитѣ сокове се разнасятъ по цѣлото тѣло. Това се представя съ знака „Е“, съ буквата „Е“, която е знакъ за размножаване. Значи, който постоянно живее, само той има придобивки, само той жъне плодове.

И тъй, колкото и да е безсѣдържателна една дума, все-таки крие въ себе си известни елементи, които могатъ да образуватъ сложно тѣло. Какво представя точката? — Нищо. Обаче, ако се движи, точката ще образува права линия. Ако линията се движи, ще образува плоскостъ. Ако плоскостта се движи, ще образува тѣло — кубъ. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ това? — Че разумното движение на малкитѣ величини въ живота създава голѣми, съзнателни величини.

Всѣка дума представя резултатъ на нѣщо. Първоначално думитѣ сж били кжси, съставени отъ по единъ слогъ. Впоследствие, съ развиване на човѣшкитѣ органи, както и на мозъчнитѣ центрове, думитѣ сж ставали все по-дълги — двусложни, трисложни и т. н. Първобитниятъ човѣкъ си е служилъ съ звукове. Колкото повече се е развивалъ умстве-

но, толкова повече се обогатявалъ неговиятъ говоръ, неговата речъ. Когато мозъкътъ на човѣка заболѣе, той първо изгубва способността да произнася сжществителнитѣ имена, после — глаголитѣ и прилагателнитѣ имена и най-после съюзитѣ. Когато започне да оздравява, по сжщия начинъ се възстановява способността му да си служи първо съ съюзитѣ, после съ прилагателнитѣ имена, съ глаголитѣ и най-после съ сжществителнитѣ имена. Това показва, че съюзитѣ сж отъ нтй-старъ произходъ, а сжществителнитѣ имена — отъ най-новъ произходъ. За да развие своята речъ, човѣкъ е работилъ хиляди години върху себе си, постоянствувалъ е, правилъ е редъ усилия.

Мнозина си служатъ съ думата „постоянство“, безъ да разбиратъ нейния дълбокъ смисълъ. Кой човѣкъ може да се нарече постояненъ? — Постояненъ е онзи, който, въ преследване на нѣкоя своя идея, минава спънки, противоречия, несгоди, но върви напредъ, не се връща. Ако 99 пжти го нахокате за нѣщо, въ правотата на което е убеденъ, и на стотния пжтъ той пакъ ще дойде при васъ да ви говори за сжщото. Да постоянствувашъ единъ-два пжти само за постигане на нѣщо и после да се откажешъ отъ него, това не е никакво постоянство. Това е опитъ само за развиване на постоянство. Да постоянствувашъ въ нѣщо, това значи да го постигнешъ.

Когато развива постоянството въ себе си, човѣкъ трѣбва да го различава отъ нахалството. Който има постоянство, той е уменъ човѣкъ; нахалниятъ, обаче, е глупавъ. При постоянството разумътъ взима участие, а при нахалството разумътъ отсъствува. Постоянството прави човѣка съвѣстенъ; то го заставя да обмисля всѣко нѣщо, което предприема, и да не бърза. Нахалниятъ човѣкъ не е съвѣстенъ; той е бързъ, всичко иска да постигне изведнѣжъ. За да развие човѣкъ постоянство въ себе си, невидимиятъ свѣтъ го излага на мъчности и страдания. Като страда, като се мъчи, човѣкъ започва да мисли, да развива постоянство. Преди да е страдалъ, преди да е позналъ мъчението, човѣкъ е нетърпеливъ, непостояненъ. Най-малката болка го плаши. Стомахъ ли го заболи, глава ли го заболи, той започва да се движи въ стаята, да лѣга и става отъ леглото. Ако болката му не мине скоро, той вика лѣкари, вика приятелитѣ си и започва да се оплаква. — Не, заболѣете ли, не бързайте да викате лѣкарь. Приложете единъ, втори, трети методъ, концентрирайте мисълта си къмъ болката и нѣколко пѣти си кажете: Ще оздравѣя. Нѣкога можете десетъ пѣти само да си кажете, че ще оздравѣете, и така ще стане, а нѣкога е необходимо хиляди пѣти да си кажете, че ще оздравѣете. Колкото пѣти и да изговорите тѣзи думи, не се обезсърдчавайте. Постоянствувайте и ще

получите добри резултати. Така можете да лѣкувате и себе си, и приятелитѣ си.

Като ученици, дръжте въ ума си мисълта: Болеститѣ иматъ възпитателно значение за човѣка. Болеститѣ каляватъ човѣшкия организъмъ и продължаватъ живота му. Забелязано е, че хора, които въ детинството си сж боледували, тѣ сж калили организъма си, направили сж го по-издържливъ къмъ болести, къмъ страдания. Който въ детинството си, въ младинитѣ си не е боледувалъ, нито е страдалъ, още при първата физическа болестъ или страдание, той ще се повали на земята — не може да издържа. Въ този смисълъ страданията сж упражнения за каляване на организъма, както въ физическо, така и въ психическо отношение. Отъ една страна страданията пречистватъ организъма физически, а отъ друга — тѣ обновяватъ мисълта на човѣка. Великитѣ мисли се раждатъ и узрѣватъ само при страдания. Най-хубавитѣ, най-великитѣ произведения на учени, на философи, на поети и писатели сж създадени въ време на страдания. Тѣ сж работили при най-неблагоприятни условия, но чрезъ постоянство, чрезъ мисълъ и работа всичко сж преодолѣли. Красивитѣ и велики работи се създаватъ при мъчнотиитѣ на живота. Такъвъ е законътъ. Колкото по-голѣми сж мъчнотиитѣ ви, толкова по-голѣми блага тѣ криятъ въ себе си. Това не значи, че човѣкъ самъ трѣбва

да си създава мъчнотии. Често човекът самъ си създава страдания и мъчнотии.—Не, тѣзи страдания сж ненужни и трѣбва да се избѣгватъ.

Какво представя търпението и какъ се придобива? Страданията раждатъ търпението. Търпението пъкъ създава условия за опитности. Питността носи знания. Значи, страдание, търпение, опитност и знание представятъ една непрекъсната верига. Нѣкой казва: Много страдамъ. — Придоби ли търпение?—Никакво търпение не съмъ придобилъ. — Щомъ не си придобилъ търпение, ти още не познавашъ страданието. Това, което наричашъ страдание, не е нищо друго, освенъ промежутъчни състояния на страданието. Когато човекътъ припадне, той изгубва съзнание. Това наричаме прекъсване на съзнанието. Всѣко прекъсване на съзнанието поставя човека въ ненормални състояния. Такова нѣщо представятъ и промежутъчните страдания. За да не се прекъсва съзнанието, човекътъ трѣбва да учи, да работи върху себе си. Често страхътъ, уплахата ставатъ причина за прекъсване на съзнанието. Прекъсване на съзнанието става всѣкога, когато двойникътъ напуска тѣлото. За да се върне двойникътъ въ тѣлото, трѣбва да се направятъ нѣколко паси по грѣбначния стълбъ на човека. Заспиването на човека е пакъ прекъсване на съзнанието, което се дължи на друга причина — на пирами-

далнитѣ клетки въ мозѣка. Когато човѣкъ е бодъръ, отпочиналъ, пирамидалнитѣ клетки въ мозѣка сѣ въ нормално положение, една до друга допрѣни съ крачката си. Щомъ се натрупа много млѣчна киселина въ мозѣка, пирамидалнитѣ клетки изгубватъ първото си положение, вследствие на което човѣкъ изпитва умора, сънливостъ и заспива. За да не изпада въ такова състояние, човѣкъ трѣбва да държи съзнанието си будно, за да контролира клеткитѣ на мозѣка. Не може ли да контролира клеткитѣ на цѣлото си тѣло, човѣкъ заболява, става ленивъ, своенравенъ. Много болести се дължатъ, именно, на индивидуализиране на нѣкои отъ клеткитѣ на човѣшкия организъмъ.

Следователно, когато клеткитѣ на човѣшкия организъмъ решатъ да живѣятъ самостоятелно, далечъ отъ живота на цѣлото, тѣ се групиратъ въ известни области на организъма, дето образуватъ свое собствено тѣло. Тѣзи нарастъци въ организъма на човѣка сѣ наречени отъ ученитѣ „тумори“. Тѣ живѣятъ за смѣтка на цѣлия организъмъ и се хранятъ отъ неговитѣ сокове. Ако чрезъ силата на мисълта тѣзи ново-създадени клетки могатъ да се убедятъ, че мѣстото имъ не е въ човѣшкия организъмъ, тѣ постепенно ще почнатъ да намаляватъ, докато съвършено изчезнатъ. Прилагайте мисълта си при лѣкуването. Лѣкувайте себе си, лѣкувайте и своитѣ ближни. Мисълъ-

та е сила, която трѣбва да се впрегне на работа. Отъ мисълта на човѣка зависи, полесно или по-мжно ще може да излѣкува нѣкой боленъ. Лесно или мжно, това не е важно. Важно е, че всички хора иматъ условия да прилагатъ мисълта си, да работятъ съ нея.

Двама души, вѣрващи, съ убеждения, отишли да лѣкуватъ единъ свой приятель, който страдалъ отъ силно главоболие. Тѣ искали да впрегнатъ мисълта си на работа, и по този начинъ да му помогнатъ. Какво излѣзло на края? И двамата се върнали болни: единятъ се върналъ съ болки на врата, а другиятъ — съ болки въ грѣбнака. Това показва, че болниятъ ималъ по-силна мисълъ отъ тѣхната и повлиялъ на двамата. Тѣ приели неговото болезнено състояние и се върнали дома си болни. Ето защо, когато лѣкува нѣкого, човѣкъ трѣбва да държи съзнанието си будно, да има положителна мисълъ и да не се страхува, че може да заболѣе, да приеме състоянието на болния. Който лѣкува болни, той все ще почувствува състоянието на болния, но това е само отражение на неговата болестъ, а не истинско заболяване. Има органически болести въ живота, но много отъ болеститѣ на хората сж дошли по пжтя на внушението. Като зане това, човѣкъ трѣбва да провѣри, откъде е дошла болестъта му и като разбере, че е чужда, пакъ по закона на внушението, да се освободи

отъ нея. По пжтя на внушението идатъ не само болести, но и мрачни, отрицателни мисли и чувства, съмнения, обезсърдчавания. Ученикътъ трѣбва да има будно съзнание, да следи мислитѣ и чувствата си, да знае, отде идатъ, и чуждитѣ да туря настрана, а съ своитѣ да работи.

Сега да се върнемъ къмъ търпението, страданието, опитността и знанието. Страданията създаватъ търпението. Търпението е преходна стадия за придобиване на опитности. Опитноститѣ сж условия за придобиване на знания, а знанието е необходимо за живота. Страданията представятъ неорганизиранъ свѣтъ. Търпението представя съграждане на пещъ. Знанието пъкъ представя резултати отъ обработване на неорганизираната материя и опичането ѝ въ приготвената вече пещъ.

Като изучавате явленията въ живота и природата, забелязвате едно повторение. Ако едно явление е станало преди 22 години, следъ 22 години ще се повтори сжщото — законъ за периодичность на явленията. Запримѣръ, ако животътъ на нѣкой човѣкъ започва добре, постепенно той върви все по-добре докато дойде до най-високата точка — най-добре. Следъ това настава слизание, което започва съ страдания — зле, по-зле и най-зле. Щомъ дойде до най-ниската точка на страданията, пакъ започва изкачване — добре, по-добре, най-добре. Разумниятъ чо-

вѣкъ минава тѣзи периоди безъ сътресения, съ пълна хармония. Тѣй щото, ако преди 22 години нѣкой човѣкъ е свързалъ приятелство съ единъ добъръ човѣкъ, следъ 22 години ще се запознае и ще стане приятелъ съ другъ добъръ човѣкъ. Ако преди 22 години е приживялъ нѣкаква голѣма неприятностъ, следъ 22 години ще преживѣе друга, подобна на първата. Това преповтаряне на явленията ученитѣ наричатъ „приливи и отливи“ въ природата.

Сега ще ви дамъ една малка задача. Нека всѣки отъ васъ си обещае да пише поне по едно писмо въ месеца до братята и сестритѣ отъ специалния класъ въ провинцията. Тѣ минаватъ тежки състояния, а трѣбва да се подкрепятъ. Когато минаватъ мрачни състояния, тѣ се намиратъ въ положението на бедни хора, които се нуждаятъ отъ помощъ. Помогнете на беднитѣ, за да помогнатъ и на васъ.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

✱

16. Лекция отъ Учителя, държана
на 28 февруарий, 1926 г. София.

ДУХОВНА МЕКОТА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди“!

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Методъ за правилно мислене“.

Чете се темата: „Една дума и едно число“.

Числата, които бѣха написани въ теми-
тѣ, се поставятъ въ три реда, като се отбе-
лязва, кое число, колко пѣти се повтаря.

	I.		II.		III. редъ
Числото	1 — IX пѣти.		2 — II.		3 — VI
„	4 — III	„	5 — IV.		6 — IV.
„	7 — IX	„	8 — IV.		9 — III.
„	10 — IV	„	11 — I.		12 — XI.
„	13 — III.	„	14 — II.		15 — 0.
„	16 — II.	„	17 — I.		18 — I.
„	19 — 0.	„	20 — I.		21 — II.
„	22 — 0.	„	23 — 0.		24 — I.
„	37 — I.	„	38 — I.		
Всичко—	33 пѣти.		16 пѣти.		28 пѣти.
	$3 + 3 = 6$		$1 + 6 = 7.$		$2 + 8 = 10.$

И тъй, общиятъ сборъ на числата отъ първия редъ е 33, съ сума отъ цифритѣ равна на 6. Общиятъ сборъ на числата отъ втория редъ е 16, съ сума отъ цифритѣ

равна на 7. Общият сборъ на числата отъ третия редъ е 28, съ сума отъ цифритѣ равна на 10. Значи, имаме числата 6 — неутрално число, 7 — творческо число и 1 — сжщо творческо число. Между тѣзи числа липсва числото на мекотата — 2. Сумата отъ числата въ първия редъ е 33, които цифри даватъ 6 — неутрално число, резултатъ. Това число показва, че силата ви е употребена за счукване на чакъла на ситно, т. е. превръщането му въ пѣськъ. Като се достави този материалъ, дохождатъ майстори да го обработватъ. Наистина, сумата на числата отъ втория редъ е 16, т. е. $6 + 1 = 7$. Числото 7 е творческо. Значи, майсторитѣ започватъ да градятъ блокове. Обаче, градежъ безъ мекота води къмъ разрушаване. Не е достатъчно човѣкъ само да роди нѣщо. Като го роди, той трѣбва да го отгледа. Много идеи може да роди човѣкъ, но ако не знае какъ да ги отгледа, тѣ нищо не го ползватъ. Да раждате идеи, безъ да ги отглеждате, това значи да ги посѣвате между тръни и камениста почва. Резултатитѣ на това посѣване ще бждатъ такива, каквито сж резултатитѣ на житното зърно, посадено между трънитѣ и на камениста почва.

Числото 1., единицата, която е общиятъ сборъ на числата отъ третия редъ, е творческо. То групира идеитѣ около себе си, безъ да ги отглежда. Азъ-тъ, това е числото едно, единицата, която отдѣля човѣка отъ

всички хора. Щомъ се отдѣли отъ хората, човѣкъ може да влѣзе въ споръ съ тѣхъ. Кога се явява споръ между хората? — Когато се срещнатъ две единици. Едната единица е генералъ, иска да учи хората. И втората единица е генералъ, съ сжщото желание — да учи хората. Щомъ тѣзи единици се срещнатъ на едно и сжщо поле, тѣ непременно ще се стълкновятъ. Единицата е положително число. Две положителни величини, събрани на едно мѣсто, взаимно се отблъскватъ. Като единици въ живота, тѣ сж живи числа, които се стремятъ да заематъ едно и сжщо пространство. При това положение борбата е неизбежна. Ако двама души едновременно искатъ да сѣятъ една нива, въ края на краищата тѣ ще започнатъ да воюватъ помежду си. Обаче, ако между тѣхъ влѣзе разумниятъ принципъ — принципътъ на мекотата, на високия моралъ, той ще раздѣли нѣщата, ще ги поляризира.

Всички хора говорятъ за мекота, но не знаятъ, какъ да я придобиятъ. Нѣма защо да я придобиватъ. Мекотата е въ самия човѣкъ. Той трѣбва само да я прояви. Преди да разорете нивата си, прѣстътъ е корава, на буци. Щомъ я разорете, и дъждътъ падне върху нея, прѣстътъ омеква. Мекотата е въ самата прѣстъ, но ралото и дъждътъ я заставятъ да прояви своята мекота. Можете ли да кажете сжщото и за камъка? Камъкътъ е твърдъ. За да го смекчите мал-

ко поне, вие трѣбва да го прекарате презъ огънь. Следователно, за да прояви мекотата си, прѣстѣта се нуждае отъ дъждъ, отъ влага. Камъкътъ, обаче, може да прояви мекотата си само при огънь.

Ето защо, ако желанията ви иматъ свойства на прѣстѣта, залѣтѣе ги съ вода да се смекчатъ и тогава пристѣпете къмъ реализирането имъ. Ако желанията ви сж отъ рода на камѣка, първо ги турете въ пещъ да се опекатъ, после ги залѣйте съ вода и най-после ги приложете. Като знаете това, вие трѣбва да внимавате, да не изгубите влагата си и да се втвърдите. Когато личнатѣ чувства въ човѣка взиматъ надмощие, той изгубва влагата си и се втвърдява. За да не се създаватъ дисхармонични състояния, човѣкъ трѣбва да развива своитѣ мозъчни центрове, отпредъ на челото и горе на главата, дето сж моралнитѣ му чувства. Само така той ще хармонизира състоянията си. Когато личнитѣ чувства въ човѣка сж силно развити, тѣ привличатъ голѣмо количество кръвъ къмъ себе си за смѣтка на другитѣ чувства. Щомъ личнитѣ чувства сж чрезмѣрно развити, тѣ прѣчатъ за нормалното развитие на останалитѣ чувства. Когато личнитѣ чувства, егоистичнитѣ и чувството за самозапазване въ единъ човѣкъ сж силно развити, тѣ събуждатъ въ него жестокость, коравина, отмѣстителность и злопаметность. За да се справи съ условията

на своя животъ, човѣкъ трѣбва да изучава естесѣвото си, да познава силитѣ, енергиитѣ на своя организъмъ. Ако не познава силитѣ, които действуватъ въ него чрезъ тѣхъ той може да привлича такъвъ родъ енергии, които не му сж потрѣбни. Запримѣръ, водата, която е известна съ своята мекота, при дадени условия създава голѣми пакости. Достатъчно е да ѝ се даде голѣмъ наклонъ, за да разруши и изкорени всичко, каквото срещне на пътя си. Сжщото може да се каже и за мисълта на човѣка. Ако на силната мисъл се даде наклонъ, тя може да помете всичко, каквото срещне на пътя си.

Кои чувства развиватъ мекота? — Моралнитѣ и общественитѣ. Човѣкъ, въ когото тѣзи чувства сж силно развити, съзнава, че всички хора иматъ право да живѣятъ, иматъ право да участвуватъ въ общитѣ блага на живота. Когато изучавате човѣка, разглеждайте го въ момента, въ който се проявява, и не казвайте за него, че е добъръ или лошъ. Моментътъ, въ който човѣкъ решава да бжде добъръ или лошъ, е извънъ времето и пространството. Причинитѣ, отъ които доброто и злото се раждатъ, сж извънъ времето и пространството, но резултатитѣ имъ се явяватъ въ време и пространство. Запримѣръ, за известно време човѣкъ е билъ въ добро разположение на духа, но изведнѣжъ става нѣкаква промѣна, и той изгубва разположението си. Въ кой мо-

ментъ е станала промѣната, и той самъ не знае. — Защо не е могълъ да схване този моментъ? — Защото съзнанието му не е било будно. Съзнанието на човѣка трѣбва да бже будно, всѣки моментъ да следи, отде иде неприятельтъ. Това значи да тури човѣкъ шлема си, за да се пази отъ нажеженитѣ стрели на дявола.

Срѣща ви единъ човѣкъ и ви спира, иска да изкаже мнението си за васъ. Не любопитствувайте да чуete мнението му за васъ, но предложете му да го заведете на нѣкоя гостилница, да си хапне. Речете ли да го изслушате, вие ще чуete такива нѣща, които ще ви струватъ скжпо. Ако го срещнете втори пжтъ и разберете, че той не се е отрекълъ отъ желанието си да каже, какво мисли за васъ, пакъ го угостете. Това е приложение на даденъ моралъ. Това значи да постжпва човѣкъ разумно, безъ да отстжпва отъ своитѣ идеи. Въ повечето случаи хората нѣматъ добро мнение едни за други. — Защо? — Понеже се осланятъ на лични впечатления. Щомъ видятъ нѣкого, тѣ веднагъ се произнасятъ, какво впечатление имъ е произвелъ. И ако се случи този човѣкъ да се прояви зле, тѣ веднага се убеждаватъ въ правотата на своето впечатление. Както лесно се създаватъ впечатления, сжщо така лесно се измѣнятъ. Днесъ мислите добре за единъ човѣкъ, утре мислите зле. За да имате доброто мнение на обществото, вие трѣбва да

имате будно съзнание, всѣки моментъ да сте готови да угаждате на хората. Това е голѣмо изкуство. Да угажда човѣкъ на хората, това значи да се превърне въ хамелионъ, всѣки моментъ да се мѣни.

Сега, като говоримъ за човѣка, ние имаме предъ видъ неговото сложно естество, както и пѣтищата, презъ които е миналъ. Сегашното състояние на човѣка, неговитѣ мисли, чувства и действия се обуславятъ отъ миналитѣ му сѣществувания. Следователно, сегашниятъ животъ на човѣка е резултатъ на редица минали сѣществувания. За да се измѣни лошото въ живота на човѣка, мисълта му трѣбва коренно да се преобрази. Това значи да започне да живѣе и мисли по новъ начинъ. Само новиятъ животъ, новата мисълъ е въ състояние да измѣни лошото наследство на човѣка. Ако не можете да измѣните мисълта си, животътъ ви ще върви по стария начинъ. Стариятъ животъ е животъ на обиди, докачения, съмнения, колебания и т. н. Докато човѣкъ се сърди и докача за нищо и никакво, никой не може да му помогне. Каквото направите на този човѣкъ, както и да му говорите, той все недоволенъ ще остава. Никой не може да угоди на този човѣкъ. Ако речешъ да изнесешъ нѣкоя негова погрѣшка, той веднага ще каже, че погрѣшката му не е голѣма. — Правъ е той, погрѣшката му не е голѣма, но трѣбва да се изправи.

И тъй, за да работите правилно, да имате добри резултати, вие трѣбва да проявите мекотата си, да я приложите въ живота. Лесно може да се провѣри, дали сте проявили мекотата си, или не. Ако не можете да търпите хората и се дразните отъ тѣхъ, вие не сте проявили още своята мекота. Щомъ забележите това, потърсете човѣкъ съ мекота и го поставете между васъ. Той ще послужи като трансформаторъ, ще трансформира енергиитѣ ви, и вие ще започнете да се търпите. Докато човѣкъ не прояви мекотата си, мжно може да се възпитава. Каквото и да му се каже, колкото внимателно и да се изнесатъ погрѣшкитѣ му, той се ожесточава, озлобява, обезсърдчава и следъ голѣми страдания започва да се смекчава и разкайва.

Най-добриятъ методъ за възпитание на човѣка е да бждете слѣпи за погрѣшкитѣ му, да желаете доброто му, безъ да му правите нѣкакви бележки. Ако на всѣка стѣпка правите бележки на човѣка, вие ще си навлѣчете редъ неприятности. Този методъ е по-лесенъ, но последствията му сж лоши. Ще дойде нѣкой да ви казва, какво мисли за васъ. Нѣма защо да го слушате. Ако има нѣкой, който може да каже най-лошото за васъ, това сте вие сами; и ако има нѣкой, който може да каже добро за васъ, това сте пакъ вие самитѣ. Ученикътъ трѣбва да знае това и да го прилага, както за себе си, така и за

другитѣ. Мисли ли така, човѣкъ лесно може да трансформира енергиитѣ си. Обаче, за да мисли по този начинъ, той трѣбва да има будно съзнание. — Какво ще кажатъ хората за мене? — Кой каквото иска, може да каже, но никой не може да каже за човѣка толкова лошо нѣщо и толкова добро, колкото той самъ може да каже за себе си. Не е важно за човѣка, какво хората мислятъ за него, нито това, което той мисли за себе си, но какво Богъ мисли за него. Лошото въ човѣка не е нищо друго, освенъ сѣнка, която той хвърля задъ себе си. Ако този човѣкъ е планина, като Хималаитѣ, да му мислятъ онѣзи, които сж задъ него, на севернитѣ склонове. Онѣзи, които сж на югъ, дето слънцето силно грѣе, тѣ ще се пекатъ на слънце и ще се радватъ. Добъръ е човѣкъ, когато попаднете на южнитѣ и на източнитѣ му склонове. Попаднете ли на севернитѣ и на западнитѣ склонове на човѣка, вие виждате лошото въ него и го наричате лошъ. Искате ли да видите доброто на този човѣкъ, измѣнете положението си, идете на южнитѣ и на източнитѣ склонове, или качете се на неговия планински върхъ. Вие трѣбва да направите усилие, да се качите на върха на планината.

Следователно, който иска да бжде добъръ, той трѣбва да направи усилие, да се качи на върха на планината. — Кои хора трѣбва да живѣятъ по планинскитѣ върхове?

— Ученитѣ, т. е. хората на мисълта. Обаче, хората на чувствата трѣбва да живѣятъ по широки, обширни долини. Оттукъ, човѣкъ трѣбва да опредѣли, кое го движи въ живота — мисълта, или чувствата. Справедливъ трѣбва да бжде човѣкъ. Щомъ държи съзнанието си будно, той всѣкога ще може справедливо да преценява погрѣшкитѣ си, да различава, кога какво върши — добро или зло. Сжщевременно, като работи върху себе си, човѣкъ трѣбва да проявява мекотата си. Ако нѣма нужната мекота, нека посещава болни, страдащи, които могатъ да събудятъ въ него състрадание. Нѣкои хора плачатъ музикално и събуждатъ въ човѣка чувство на състрадание. Други пъкъ плачатъ немусикално и по-скоро дразнятъ хората, отколкото да предизвикватъ въ тѣхъ състрадание. Колкото и да се пази отъ хората, човѣкъ все ще се натъкне на тѣхното влияние, но и той ще имъ влияе. Никой не може да се освободи отъ закона на влиянието, нито отъ закона на внушението. Божественото съзнание регулира всички влияния. Когато живѣе въ пълна хармония съ окръжаващата сръда, човѣкъ е напълно свободенъ. Обаче, ако не е дошълъ до тази хармония, това не значи да се страхува да влиза въ отношение съ хората. Щомъ се страхува, той привлича отрицателнитѣ сили въ природата и става страхливъ. Ако не се страхувъ, той се свързва съ положителнитѣ сила въ природата. По-

нѣкога положителнитѣ сили създаватъ на човѣка толкова нещастия, колкото и отрицателнитѣ. Тѣй щото, когато се свързва съ положителнитѣ сили, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да се свързва съ тѣхъ. Защото и най-малкото престѣпление, създадено отъ действието на положителнитѣ сили върху човѣка, води сжщо къмъ затвора, както и влиянието на отрицателнитѣ сили.

Осждали едного за кражба и го турили въ затворъ, между голѣми разбойници и престѣпници. Като влѣзълъ между тѣхъ, тѣ го запитали: Защо тѣ осжиха? Защо те водятъ тукъ? — Откраднахъ единъ хлѣбъ. — Така ли? Мѣстото ти не е между насъ. Тѣ се хвърлили върху него, набили го и го изтласкали навънъ. Ти опорочавашъ нашето изкуство. Ние не се занимаваме съ такива дребни работи. Скоро вънъ!

И тѣй, като живѣе, човѣкъ трѣбва да бжде или добъръ, или лошъ. Срѣденъ пжтъ въ живота нѣма. За да бжде добъръ, човѣкъ трѣбва да прояви своята духовна мекота. Мекотата се обуславя отъ две качества: благость и разумность.

Задача: Имате четири хамбара съ по десетъ килограма жито. Колко е всичкото жито? — 40 килограма. Ако посадите всичкото жито на нивата, колко жито ще остане? — Нищо нѣма да остане. Хамбаритѣ ще бждатъ празни. — За колко време ще бждатъ празни? — До края на лѣтото, когато новото

жито се ожъне и прибере отъ нивата. — Повече или по-малко жито ще имате сега въ хамбаритѣ? — Най-малко десетъ пѣти повече. Значи, 40 килограма жито, посадени на нивата, ще дадатъ нови 400 килограма.

Тѣй щото, когато кажемъ „нула“, разбираме известни условия, които сами по себе си нищо не могатъ да дадатъ. Ако четири разумни сили дойдатъ въ помощъ на „нулата“, тѣ ще извлѣкатъ нейнитѣ скрити енергии, въ които има живогъ. Числото четири има значение въ духовния, въ психическия животъ на човѣка. Като завъртите четири пѣти колелото на кладенеца, на четвъртия пѣтъ ще извадите вода. Като поставите яйце подъ влиянието на четири сили, пиленцето ще излѣзе. Кои сж тѣзи сили? — Квачката, топлината, свѣтлината и самото яйце. Следователно, всѣко имагинерно или въображаемо число, умножено само на себе си четири пѣти, става реално или положително. Математиката работи съ въображаемитѣ числа така, както и съ положителнитѣ. Това показва, че тѣзи числа не сж въображаеми, въ смисълъ несществуващи, но сж числа отъ свѣтъ, свършено различенъ отъ физическия.

„В ѣ р е н ъ , и с т и н е н ъ , ч и с т ъ и б л а г ъ в с ѣ к о г а б ж д и!“

*

17. Лекция отъ Учителя, държана
на 7 мартъ, 1926 г. София.

ФОРМИ НА СЪЗНАНИЕТО.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Число и дума“.

Често се говори за положителни идеи, за положителни, за съществени величини. Кои сж положителни идеи и кои не сж? Ако напишете на черната дъска, или на хартия числото 10,000 лв., можете ли да докажете, че имате тия пари на разположение? Кое отъ дветѣ изречения—„азъ повдигамъ ржката си“, „азъ повдигамъ планината“, написани на дъската или на хартия, сж реализуеми? Човѣкъ може да вдигне ржката си, но не може да вдигне планината. Лесно е да се повдигне едно число въ квадратъ, но и до днесъ още не е намѣрена квадратурата на кръга. Следователно, както е възможно да се повдигне дадено число въ квадратъ, или въ друга нѣкаква степенъ, така е възможно повдигането на ржката. Както не е възможно да се изчисли квадратурата на кръга, така не е възможно да повдигне човѣкъ планината. Каква е разликата между възможнитѣ и невъзможнитѣ идеи, или между реализуемитѣ идеи? Различието въ тѣзи идеи се

заклучава въ степенъта, до която е стигнало съзнанието, което ги разглежда.

Следователно, когато казваме, че човѣкъ повдига ржката си, възможността за реализиране на тази идея се заключава въ човѣшкото съзнание. Когато става въпросъ за повдигане на планината, имаме предъ видъ съзнанието на същества отъ духовния свѣтъ — ангелитѣ. Кажемъ ли, обаче, че земята може да се повдигне, имаме предъ видъ Божественото съзнание. Само Богъ е въ състояние да повдигне земята. Значи, невъзможнитѣ работи за физическия свѣтъ сж възможни за духовния. Невъзможнитѣ пъкъ за духовния свѣтъ сж възможни за Божествения. Това показва, че съществуватъ три форми на съзнанието: физическо съзнание, което функционира на физическия свѣтъ; духовно — въ духовния свѣтъ и Божествено — въ Божествения свѣтъ. Физическото съзнание представя малкъ прозорецъ, презъ който минава малка частъ отъ слънчевитѣ лъчи. Духовното съзнание е голѣмъ прозорецъ, презъ който минава голѣма частъ отъ слънчевитѣ лъчи. Божественото съзнание е неограничено пространство, презъ което минаватъ всички лъчи на слънцето. Когато се казва, че невъзможното за човѣка е възможно за Бога, имаме предъ видъ ограниченото, човѣшко или физическо съзнание и неограниченото — Божественото съзнание.

Какво представя земята? Земята може да се уподоби на параходъ, който пжтува въ безбрѣжното пространство, съ строго опредѣленъ пжтъ и предназначение. Отъ време на време, презъ периодъ отъ хиляди години, земята се спира ту на едно, ту на друго пристанище, дето оставя частъ отъ пжтниците си и продължава до последното пристанище. Напредналитѣ сжщества излизатъ отъ орбитата на земята и влизатъ въ други планети, при нови условия на животъ. За сжщества, които живѣятъ въ физическото съзнание, това е непонятна идея. Тѣ не могатъ да си представятъ, защо сж дошли на земята, кжде ще отидатъ и т. н. За да разбере живота на различнитѣ съзнания, добре е човѣкъ да прави опити съ себе си, да знае, кой моментъ, кое съзнание се проявява въ него. Когато човѣкъ мисли, че много знае, нека вземе една задача отъ висшата математика и се опита да я реши. Ако може да решава сложни задачи отъ висшата математика, или да свири сериозни класически парчета, той има положителни идеи въ себе си.

Човѣкъ трѣбва да изпитва нѣщата, не да си прави илюзии, да мисли, че много знае, или че всичко знае. Ще каже нѣкой, че може да вдигне планина. За физическия свѣтъ това е невъзможно. За духовния и за Божествения свѣтъ, обаче, това е възможно. Въ човѣка се криятъ редъ сили, които днесъ не сж проявени.

Ще дойде день, когато тия сили ще се пробудятъ, и той ще може да върши такива нѣща, за които днесъ не може да мисли. Запримѣръ, има хора, които носятъ въ себе си особени сили за лѣкуване. Тѣ могатъ да лѣкуватъ такива болести, които минаватъ за неизлѣчими. Тѣ сж родени лѣкари. Вземете най-простото нѣщо, брадавичкитѣ, които излизатъ на нѣкои хора. Лѣкаритѣ ги горятъ съ электричество, съ различни киселини, но тѣ постоянно излизатъ. Обаче, дойде ли нѣкой отъ роденитѣ лѣкари, той вземе малко соль, натърква съ нея брадавичката, и на другия день брадавичката я нѣма. Този лѣкаръ разбира психологията и физиологията на човѣка, знае кжде и при какви условия е нарушилъ хармонията си. Като го постави при условия да възстанови хармонията си, болниятъ оздравява. Ако нѣкжде въ мозъка се събере вода, тя създава редъ анормални състояния, които нарушаватъ хармонията на цѣлия организъмъ. — Защо? — Мозъкътъ е мѣсто, въ което само свѣтлина може да влиза, но не и вода. Ако разбира този законъ, човѣкъ може самъ да се лѣкува, да се освободи отъ тази вода, която е сбъркала своя пжтъ. Новата мисль иде въ помощ на човѣка, да преустрои неговата мозъчна, нервна система.

Коя мисль ви занимава тази вечеръ най-много? — Какъ се придобива търпение? — За да придобие търпение, човѣкъ трѣб-

ва да има три качества: здраво тѣло, здравъ умъ и здрава воля. Здраво тѣло е това, което е добре организирано, въ което нѣма никакви мазнини, никакви излишъци. Здравото тѣло подразбира абсолютна хармония между клеткитѣ на мозъка, на дробоветѣ, на стомаха — на всички удове. При това положение човѣкъ изпитва радостъ и като мисли, и като чувства, и като действува. Това значи нормално състояние на организъма. Нормалниятъ човѣкъ върши всичко съ приятностъ. Той никога не се претоварва съ излишна работа. Той предприема само толкова работа, колкото може да извърши. Той върши всичко по закона на свободата. Сутринъ, щомъ стане отъ леглото си, човѣкъ трѣбва да се изпита. здравъ ли е, или не. Ще се наведе къмъ земята, ще я поздрави; после ще се изправи нагоре къмъ небето, ще благодари и ще започне работата си. Първата работа на човѣка, следъ ставане отъ сънъ, е да измие очитѣ си. Отде и кога се е явилъ обичаятъ да мие човѣкъ очитѣ и лицето си? Не само човѣкъ се мие, но и нѣкои животни. Котката, заgrimъръ, често се мие.

И тъй, човѣкъ трѣбва да се грижи за тѣлото си, да го държи въ нормално състояние. Клеткитѣ на човѣшкия организъмъ трѣбва да се обновяватъ, да бждатъ винаги млади. За да не остарява преждевременно, човѣкъ трѣбва да внимава да не се пресилва съ работа. Търпеливиятъ спазва този законъ.

Той всичко върши съ радостъ, но никога не се претоварва. Той не се обижда. Каквато обидна дума да му се каже, той всѣкога ще намѣри нѣщо добро въ нея и ще я използва за своето повдигане. Кажете ли думата „сатана“ на нѣкого, той веднага ще се обиди. — Защо? — Той счита, че тази дума е лоша. Частицата „sa“ означава проява на Божествената сила въ свѣта. Когато човѣкъ се проявява, едновременно се раждатъ и доброто, и злото. Когато кажатъ на нѣкой човѣкъ „сатана“, станалъ ли е сатана? Отде произлиза думата сатана? — Отъ Сатанаилъ. Когато падналъ, Сатанаилъ станалъ сатана. Думитѣ Сатанаилъ, Кришна, Христосъ сж синоними. Въ написването на тия имена е станало известно преобразование. Така се реформиратъ и буквитѣ. На български имаме буквата „х“, на латински — „h“. Латинската буква „h“ е обърнато „у“. Като се заличи долната частъ на буквата „у“, образува се латинската буква „u“. Българскитѣ букви „п“ е латинско „n“, а „т“ — латинската „m“. Има ли нѣкакъвъ законъ, на който се подчиняватъ тия промѣни, или сж случайни? Които не разбиратъ закона за превръщане на величинитѣ, тѣ мислятъ, че тия нѣща сж случайни. Обаче, които разбиратъ този законъ, тѣ знаятъ дълбокия смисълъ на тия превръщания.

Представете си, че имате две шишета съ по 10 кгр. съдържание: едното е пълно

съ вода, а другото — съ злато. Първото шише лесно можете да носите, но второто — ще ви затрудни. Съдържанието на първото шише лесно можете да дадете на кого и да е; обаче, дойде ли до съдържанието на второто шише, много ще мислите. За да дадете частъ отъ златото, което е въ шишето, това значи да сте готови на жертва. Това показва, че за постигане на известни идеи се изисква готовностъ отъ човѣка да жертвува нѣщо отъ себе си. За постигане на нѣкаква висока идея се изисква съответна жертва, като размѣнна монета. Освенъ това, материалътъ, отъ който е направено шишето, не е въ състояние да издържи тежестта на златото. Оттукъ вадимъ заключението: Има високи идеи, на които човѣкъ, както днесъ е организиранъ, не може да издържа. Материята, отъ която той е направенъ, не може да издържа на тѣхнитѣ вибрации.

I. Упражнение. Ржцетѣ предъ гърдитѣ, една срещу друга, съ длани, обърнати надолу и съ допрѣни прѣсти. Ржцетѣ се спускатъ надолу, после — нагоре, правятъ полукръгъ настрана. Клякане и леко допиране на ржцетѣ до краката. Бавно издигане на тѣлото и на ржцетѣ. Ржцетѣ нагоре, настрана, надолу, съ клякане и допиране до краката. Това упражнение се прави нѣколко пѣти.

II. Упражнение. Ржцетѣ правятъ полукржгове настрана, нагоре, надолу (нѣколко пжти).

Ржцетѣ нагоре. Дѣсната ржка прави полукржгове настрана, после — надолу. Клякане, гребане съ дѣсната ржка, която после се приближава къмъ лѣвата. Сжщитѣ движения прави и лѣвата ржка. (Когато едната ржка описва кржгове надолу, другата ржка стои нагоре). Смѣнятъ се ржцетѣ нѣколко пжти.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

18. Лекция отъ Учителя, държана
на 14 мартъ, 1926 г. Ссфия.

СЪДЪРЖАНИЕ.

	стр.
1. Влияние на свѣтлината и на топлината	3
2. Символи въ природата	16
3. Приложение на символитѣ	29
4. Пълнене и празнене	44
5. Десетъ думи	62
6. Действие и противодействие	69
7. Изваждане	76
8. Гласни и съгласни букви	83
9. Математически задачи	95
10. Реални величини	112
11. Микроскопически добрини	130
12. Изразително лице	148
13. Страдание, търпение, опитность	159
и знание	159
14. Духовна мекота	172
15. Форми на съзнанието	184